Yoon Cultural Foundation

کلتوري یون

Ketabton.com

محمد اسمعیل یون

۱۳۸۷ل

(c) ketabton.com: The Digital Library

کــلــتــو ري يــو ن

(د ادبي او کلتوري ليکنو ټولګه)

ليکوال

محمد اسمعيل يون

۱۳۸۷ ل کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحیم

کتاب پېژندنه

کتاب نوم:	کلتوري یون
لیکوال:	محمد اسمعیل یون
خپرندوی:	یون کلتوري یون
چاپکال:	۱۳۸۷ل
چاپشمېر:	۱۰۰۰ ټوکه
د لیکوال پرله پسې نومره:	(۲۳)
د خپرندوی پرله پسې نومره:	(۲۳)
کمپوزر:	ضیاالرحمن ضیا

(c) ketabton.com: The Digital Library

نیولیک

ګڼه	سرلیک	مخ
۱	یون له یو بل ((کلتوري یون)) سره	۱
۲	لیکنې د وختونو خاطرې له مرګه ژغوري	۳
۳	په شعر کې تکلف	۷
۴	فرهنګي او ټولنیز ارزښتونه	۱۳
۵	(په) او (پر) دوه مترادفې کلمې دي که مخالفې؟	۱۷
۶	فرهنګي کار قرباني غواړي	۲۵
۷	د خدای پامانۍ ګیله	۲۹
۸	په پښتو کې د (یاګانو) سمه کارونه او اړتیا	۳۴
۹	په لیکوالۍ کې احتیاط	۴۷
۱۰	ازاد او تړلي مطبوعات	۵۷
۱۱	د فرهنګي کار وېش	۷۲
۱۲	ګران خوشال روحي ته د اوښکو مړاوی لیک	۷۸
۱۳	اوسني استوګن ادبي بهیر ته یوه لنډه کتنه	۸۱
۱۴	په لیکوالۍ کې د حقارت عقده	۸۸
۱۵	د مونوګراف لیکنې ګټې او اړتیاوې	۹۸
۱۶	لیکوال، کتونکی او لوستونکی	۱۰۴
۱۷	کلتوري اخلاق	۱۱۸
۱۸	مثبت کلتوري بدلون، اوښتون او...	۱۲۵
۱۹	زموږ د لیکوالو عمومي او خپلمنځي...	۱۳۲
۲۰	الفت د زړونو الفت	۱۳۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲۱	زموږ د اوسنيو ادبياتو فکري لوری	۱۵۱
۲۲	راډيو په وير او ټلويزيون په زنځير کې	۱۵۵
۲۳	د پوهنتوني کتابونو د چاپ اړتيا	۱۶۹
۲۴	د افغانستان په ختيځ کې ژورناليستيکي...	۱۷۲
۲۵	کلتوري يون او د فرهنګي تجربو تبادله	۱۸۴
۲۶	د ((پسرلي)) د فکر پسرلی	۲۰۱
۲۷	د يوې ((ژبخورې ژبې)) يرغل او د پښتو او...	۲۱۱
۲۸	افغانستان او د ايران کلتوري يرغل	۲۲۱
۲۹	زرين انځور د فکر او کار سړی	۲۲۹
۳۰	د محمد اسمعيل يون لنډه پيژندنه	۲۴۱

(c) ketabton.com: The Digital Library

سریزه:

یون له یو بل

((کلتوري یون)) سره

په وروستیو کلونو کې د افغان کلتوري یون د بېلابېلو اړخونو په اړه څېړنه او ارزونه، موږ ته له څو خواوو مهمه ده. په داسې څېړنه او ارزونه کې موږ د افغان کلتور د ودې پر لاره له پرتو ستونزو او خنډونو هم خبرېږو، د ودې لارې چارې هم په کې لټولای او ځان ته معلومولای شو. ددې په څنګ کې موږ ته ملي ارزښت هم لري او دا ځکه چې دا ډول ارزونې د ملي کلتور د مطالعې په عمومي چوکاټ کې راځي.

د ښاغلي پوهندوی محمد اسمعیل یون د کلتوري-ادبي لیکنو او مقالو دغه ټولګه همداسې یوه ځانګړنه لري. په دې ټولګه کې موږ د داسې یو لیکوال لیکنې لولو، چې په وروستیو شلو کلونو کې د افغان ملي کلتور د مورچل د یوځوان، خو پیاوړي مدافع لیکوال په توګه، د همدغه سنګر په منځ کې پاتې شوی، هلې ځلې او مبارزې یې کړې او ټولې ناخوالې یې لیدلي او ددغو ناخوالو پر وړاندې درېدلی دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مقالو په دغه ټولګه کې د افغاني کلتور او ادب د بېلابېلو اړخونو په باب ارزونې، معلومات او تر ټولو غوره دا چې د ودې لپاره يې وړانديزونه تر سترګو کېږي. په ټولګه کې د پښتو ګرامر د ځينو خواوو په اړه څو څرګندونې وينو او هم د ځينو ادبي څېړو پر ادبي کار خبرې شوې دي، خو په عمومي توګه د افغانستان د کلتوري مسايلو په هکله عمده موضوعګانې په کې په جلا جلا ليکنو کې څېړل شوې دي. د افغان کلتور په دغو عامو موضوعګانو کې، زموږ د کلتوري يون يو شمېر داسې ټکي راغلي او مطرح شوي دي، چې زموږ د ډېرو ليکوالو، فرهنګيانو او فرهنګپالو لپاره په زړه پورې دي.

ګران پوهندوی محمد اسمعيل يون له دې کبله هم د ستاينې وړ دی، چې په خپله يې د دغو بېلابېلو مقالو او ليکنو ټولګه راټوله او چاپ ته چمتو کړې ده او نور کسان يې له راتلونکي لټون څخه تر ډېره بې غمه کړي دي.

له ښاغلي يون څخه له دې امله هم مننه کوم چې زما د وړانديز له مخې يې پر دغه ټولګه د «کلتوري يون» نوم کېښود. هغه ته د لازياتو کلتوري برياوو هيله کوم.

په درنښت

زرين انځور

کابل، د ۱۳۸۷ل کال د مرغومي ۲۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سریزې په ډول:

لیکنې د وختونو خاطرې
له مرګه ژغوري

زه د خوشال خان لېسې په (۹) ټولګي کې وم، چې لومړنی شعر مې چاپ شو، بیا چې کله لسم، یوولسم ټولګي ته ورسېدم، نو دا مهال مې ځو شعرونه چاپ شوي وو، په یوولسم ټولګي کې وم، چې په خوشال خان لېسه کې د ځوانو لیکوالو او شاعرانو ادبي انجمن جوړ شو. دا انجمن د افغانستان د ځوانو لیکوالو او شاعرانو د کانون یا ټولنې یوه څانګه وه، چې دا مهال دا څانګې د کابل په ځو لېسو او له هغې جملې څخه په خوشال خان لېسه کې جوړې شوې وې. د یوه کال (۱۳۶۵) په بهیر کې، د خوشال خان لېسې په لسګونو ځوان شاعران او لیکوال ددې ټولنې غړي شول او د شاعرۍ او لیکوالۍ یوه ګرمه څپه په لېسه کې راپورته شوه، د دې یوه کال په بهیر کې زموږ دې ادبي انجمن تر لسو زیاتې ادبي غونډې او مشاعرې جوړې کړې او هم مو په نورو لسګونو غونډو او مشاعرو کې ګډون وکړ، (۱۳۶۶)لمریز کال هم په همداسې ادبي څپو کې تېر شو. دا مهال ما له «قبایلي زلمیان» او «درفش جوانان» جریدو سره قلمي ملګرتیا پیدا کړه او ځینې شعرونه او لیکنې مې په کې خپرېدلې. پر ۱۳۶۷ل کال بیا د کابل پوهنتون د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژبو او ادبیاتو پوهنځي په پښتو څانګه کې محصل شوم، له اخبارونو، جریدو، مجلو او راډیو تلویزیون سره مې اړیکي نور هم زیات شول، د څلورو کلونو په بهیر کې مې ګڼ شمېر لیکنې او شعرونه د کابل د هغه وخت په خپرونو کې خپاره شول، د پوهنتون تر فراغت وروسته بېرته په پوهنتون کې د کدر غړی شوم، د تحصیل په دوره کې مې درې عنوانه کتابونه چاپ کړل. پر ۱۳۷۱ل کال په کابل کې تنظیمي جګړه پیل شوه، زه بیا کله په کابل، کله په لغمان او کله هم پېښور کې وم، تر خپله وسه مو فرهنګي کارونه کول، د تنظیمواکۍ په بهیر کې مې هم یو شمېر سیاسي او ادبي لیکنې وکړې او اکثره په پېښور چاپ خپرونو کې خپرې شوې، دا لیکنې چې دلته یې تاسې ګورئ، دا اکثره همغه ادبي او کلتوري لیکنې دي، چې د تنظیمواکۍ تر پیل وروسته بیا تر دې دمه پر بېلابېلو وختونو، په پښتونخوا او هېواد مېشتو ادبي او کلتوري چاپي خپرونو کې خپرې شوي دي.

په دې کې ټولې هغه ادبي لیکنې شاملې نه دي، چې ما په تېرو شلو کلونو کې کړې دي، هغه لیکنې چې ډېرې ابتدایي وې او ځینې هغه لیکنې چې بیا چاپ یې ماته مناسب ښکاره نه شو، هغه مې په دې لیکنو کې شاملې نه کړې، خو یو شمېر داسې لیکنې هم پاتې شوې، چې باید په دې کې راغلې وای، مګر تر دې مهاله یې زه په پیدا کولو بریالی نه شوم، خو دا په بیا چاپ ارزې لیکنې هم دومره زیاتې نه دي، اکثره هغه لیکنې چې زما پر نظر یې راټولېدنه او بیا چاپ ضروري وو، هغه همدا لیکنې دي، چې په دې ټولګه کې خوندي دي. ادبي او کلتوري لیکنې د سیاسي هغو په شان نه دي،

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې څوک يې پر بيا چاپ ټکنی شي او يا يې هم بيا چاپ ليکوال ته څه ستونزه پېښه کړي او يا د هغه شخصيت ته زيان ورسوي. خو که په ځينو کلتوري ليکنو کې هم، ډېرې کمزورې ليکنې ټولنې ته وړاندې شي، ټولنې ته به يې ګټه ونه رسي. په همدې خاطر يو ليکوال ته په کار دي، چې د هغو ادبي ليکنو ټولګې، ټولنې ته وړاندې کړي، چې له فکري او هنري پلوه څه نا څه د پوخوالي دايرې ته ورداخل شوې وي. زما دا ليکنې چې دي، زه يې له هر پلوه د پوخوالي په تله نه تلم او نه به ددې جوګه وي چې د يوې ښې ليکنې ټول معيارونه پوره کړي، خو څرنګه چې دا زما د خپلو تجربو يو نچوړ دی او زه د تېرو شلو کلونو په بهير کې عملاً له داسې ستونزو او کړاوونو سره مخامخ شوی يم او بيا مې پرې ليکنه کړې، نو اټکل کوم چې اوسنی او راتلونکی نسل به هم له دا ډول ستونزو سره مخامخېږي، خو مخکې تر دې چې په ادبي مبارزه کې له کړاوونو سره مخ شي، ښه ده چې د ستونزو حل لارې هم ورته معلومې وي او په فرهنګي چارو کې يې ځان ته مخکې تر مخکې يو روحي ډاډ جوړ کړی وي. دا ليکنې اکثره د هغو مسايلو په اړه ليکل شوي، چې که ليکوال په خپل ورځيني ژوند کې وغواړي که ونه غواړي، ورسره مخامخېږي. دا که په ليکنه کې ګرامري ستونزې دي، که اغزن کلتوري چاپېريال دی، که د چاپ ستونزې دي، که د کتابونو د وېش مساله ده، که د ليکوال ځاني ستونزې دي، که خپلمنځي اختلافات دي او که نورې ګڼې ستونزې، ټول هغه مسايل دي چې د ليکوال پر چاپېريال راڅرخي. په دې ليکنو کې مې هم لکه د نورو ليکنو په شان څه خاص تغيرات نه دي راوستي، يوازې املايي او انشايي تېروتنې مې تر خپله وسه سمې کړې دي. د دې ليکنو له بيا چاپ څخه مې هدف دا هم دی چې يو خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

به تېرې خاطرې او خپل تېر کړي کار خوندي کړم، بل به نور ځوان ليکوال هم له هغې ستړيا بې غمه کړم، چې کېدی شي يو نيم په کې زموږ تر مړينې وروسته دا هيله ولري، چې دا ليکنې راټولې او چاپ کړي، د هغوی د وخت د ضايع کېدو مخنيوی مې هم وکړ. له دې ټولګې څخه به نه يوازې زموږ فرهنګي بهير ته، بلکې خپله ماته هم پته ولګي چې موږ څېرته وو؟ څېرته يو؟ او څېرته بايد لاړ شو؟ که موږ خپلې ماضي ته کتنه ونه وکړو، نو خپل حال او راتلونکی سم نه شو سنجولای.

نو ددې ليکنو بيا چاپ مې د خپل فرهنګي ژوندانه د ماضي، حال او که خدای(ج) کول د راتلونکي لپاره د يو تسلسل او پُل په توګه ضرور وګانه. له نورو ليکوالو مې هم هيله ده، چې خپلې ليکنې راټولې او د مرګ له خطره وژغوري، هره ليکنه د ليکوال د زړه په وينو ليکل کېږي او د يو مشخص مهال د حالاتو انځورنه کوي، موږ بايد مشخصې شېبې او مشخص وختونه د ليکنو په وسيله خوندي کړو او د وخت يادګارونه د وخت په څپو، بل وخت ته ور انتقال کړو.

د همداسې يوې هيلې د برې په هيله چې زموږ فرهنګي اثار او ارزښتونه د زمانې له ناخوالو او توپانونو خوندي پاتې شي، خپله دا ليکنه همدلته پايته رسوم.

په ډېره فرهنګي مينه او ولوله

پوهندوی محمد اسمعيل يون،

ارګ،د جمهوري رياست ودانۍ، کابل- افغانستان

د ۱۳۸۷ل کال د مرغومي ۲۳مه

(c) ketabton.com: The Digital Library

په شعر کې تکلف

دا لیکنه د وفا جریدې، چې له پېښوره خپرېدله، د پنځم کال په ۴۳-۴۴ ګڼه کې چې د ۱۳۷۵ل کال د لیندۍ پر (۱۰) نېټه چاپ شوې، خپره شوې ده.

تکلف، تصنع، ځان ښودنه او د اخلاقي او ټولنیزو چلندونو مصنوعي کول او ښودل هغه کړنې دي، چې نه یوازې په عام ټولنیز ژوند کې د منني او ستاینې وړ نه ګرځي، بلکې د لید د ځبنتنانو په زړونو کې د هغو د کرکټرونو پرضد یو عکس العمل هم راولاړېږي. همدارنګه په عامو لیکنو او په ځانګړي ډول د انسان تر ټولو شفاف او ظریف هنر (شعر) کې ددې ناروغۍ ځایول او لاره موندل، د شعر پر طبیعي او رنګینې ښکلا د بې ضرورته او زیان رسوونکو ځیزونو زیاتول دي.

د پښتو ادبیاتو د لرغونې، کلاسیکې او بیا د معاصرې دورې شعرونو ته په ځغلند نظر سره ویلای شو، چې ددې ناروغۍ ګرد پرې پرېوتی نه دی.

تېرو لسو کلونو راهیسې چې په افغانستان کې د (شعار) او (شعر) ترمنځ پولې په ځرګند ډول بېلېدلې، یو ډول اشخاصو ته دا لاره اواره شوه، چې د ((هنري شعر)) په پلمه د تکلف او تصنع په ځواک خپل معنوي فقر پټ کړي، خو یو شمېر شاعرانو په رښتیا

(c) ketabton.com: The Digital Library

سره هم د شعر د هنریت عفت وساته او هر تکلف او تصنع یې د شعر هنري جامې ونه ګڼلې. ځینې نورو شاعرانو له دې وېرې چې کره کتونکي یې شعر د شعار په نوم ونه نوموي، په مصنوعي ډول خپل اند ته د وزن په چوکاټ کې د کلمو دومره پوښو نه ورکړل چې بیا یې د مانا روښانولو او څرګندولو لپاره خپله هم حیران وو. یو شمېر نورو بیا د تکلف یو څه اغېز ومانه او ځینې بیا د ((تکلفي شعر)) او ((هنري شعر)) د پولو بېلولو او پېژندلو ته حیران شول. رښتیا هم متکلفینو د ((هنري شعر)) په نامه دومره کار وکړ چې له ډېرو یې ددې برید د پېژندلو لاره ورکه کړه.

متکلفین به کله د مانا د مرغلرې لپاره ((د اسمان خیالونو)) ته وختل او هلته به یې ((د لمر ابی)) سره کیسې پیل کړې او کله به هم بیا د ځمکې په تل کې ((... د لونګو د ښایست په بڼ کې، د پېغلتوب تنکي ګلان، د خزانې متروکو...)) په لټه کې شول. ځینې به بې له کومې لارې او وسیلې د زړه د خیال ((د بحرونو تل)) ته ورننوتل، خو بیا به یې هم کومه مرغلره لاسته رانه وړه. اسمان ته د دوی ختل او د ځمکې تل ته د دوی ننوتل، د الفت صاحب د ((لوړو خیالونو او ژورو فکرونو)) په شان نه دي ((هغه څه چې په لوړو وربځو کې شته په کښته ځاګانو کې هم شته)) ((د لوړ خیال او ژور فکر نتیجه یوه ده)) خو دوی مصنوعي او تکلفي فکر کاوه، لکه اروا پوهان یې چې د یو رواني ناروغ د ذهن د تداعي لپاره هغه ته مصنوعي خوب ورکوي. د تکلف او تصنع غندل په دې مانا نه دي چې شاعر دې ګنې د خپل اند، احساس

(c) ketabton.com: The Digital Library

او درد مرغلره د خوږو کلمو په ورېښمین شال کې تاوه نه کړي. کلمې د شعر جامه ده او هر څومره چې دا لباس ښکلی جوړ شي، هماغومره ښکلی ښکاري او لکه یو سړی چې په ښکلي او قیمتي لباس کې ښکلی ښکاري، خو (مانا) د شعر روح دی، که د شعر د کلمو رګونو ته د مانا روح نه وي پوشوی، نو هغه تش مړی او بې روحه کلمې دي.

لکه یو سړي ته چې هر څومره ښکلې جامې واغوندو، خو چې ((سړیتوب)) ونه لري د چا په زړه کې به ځای نه شي. د استاد روهي په وینا ((د شعر شعریت همداسې دی لکه د سړي سړیتوب)).

کله کله ځینې اشخاص وایي: ((شعر باید ساده نه وي، د عام ولس تر سطحې اوچت وي. ابهام ولري او مغلق وي)) د دوی موخه داده چې د لوستونکي د ذهني سطحې د لوړتیا لپاره پېچلی شعر په کار دی. دلته هم لږ غور په کار دی، ځینې شاعران د شعر ابهام له تکلف سره مغالطه کوي. د حمید بابا شعرونه چې د پښتو هنري شعر ښې بېلګې دي، له ابهام او له مانیزو غوټو ډک دي، خو تکلفي او تصنعي نه دي. د تکلفي ((شعر)) څو ځانګړنې په دې ډول په ګوته کولای شو:

ـ په تکلفي ((شعر)) کې د احساس، عاطفې او درد څرکونه، نه وي، که وي هم ډېر کم به وي، یانې دا چې شعر د کوم درد او احساس له مخې راپارېدلی نه دی، بلکې شاعر په خپله په نورمال ډول پر ((شعر)) لیکلو پیل کړی دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ په دې ډول ((شعر)) کې د شعر تخنيکي اړخ ته پاملرنه کېږي، خو مانيز اړخ يې ډېر کمزوری وي.

ـ د ((ذهني انځور)) په نوم متکلف له فکري بحران سره مخ وي او هېڅ داسې ټوليزه پايله ترې لاسته نه راځي، چې د انځور د مانا غوټه ترې جوړه شي.

ـ متکلف خپل ټول عيب د استاد الفت په خبره ((معنوي فقر د الفاظو په برق او ذلق کې پټوي)).

ـ تکلفي ((شعر)) د استاد حمزه په وينا د ((امد)) شعر نه دی، بلکې د ((اورد)) شعر دی. يانې دا چې پر شاعر باندې د شعر ښاپېرۍ خپل وزرونه نه دي غوړولي، بلکې ده خپله ځان مجبور کړی چې هغه ځانته راولي.

ـ د تخنيکي وزن کارول او له ښکلو کلمو سره بې مانا لوبې کول د تکلفي ((شعر)) بله ځانګړنه ده.

ـ يوه کلمه په بلې کې پېچل او بله په بله کې، هم د دې ډول نظم ځانګړتيا ده.

ـ ځان ښودنه، ځان لوړ ګڼل، نورو ته فريب ورکول هم د تکلفي ((شعر)) د ((شاعر)) مانيزه نيمګړتيا ده.

د پايلې يا نتيجې په توګه ويلای شو چې تکلفي ((شعر)) شعر نه دی خو بې مانا او يا هم د سستې مانا لرونکی او د کلمو له پلوه ((رنګين نظم)) ورته ويلای شو.

د شکل له مخې، هنري شعر، تکلفي شعر ته، له ظاهري پلوه ورته برېښي، دواړه ښکلو منو ته ورته وي. خو يوه منه داسې ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې هم ظاهراً ډېره ښکلې، پاکه او پخه ده او هم يې منځ پاک او ستره دی او کوم چينجي ورته لاره نه ده کړې او د خوراک پر وخت يې سړی په خوند نه مړېږي او د روغتيا لپاره ګټور مواد لري او بله هم ظاهراً ډېره ښکلې او پخه ښکاري، خو کله چې هغه سپينه او توټې کړې، نو منځ به يې سوری سوری او د چينجيو ځاله وي، بيا نو که چينجی، ترخه برخه او پوټکی يې يوې خواته کړو، نو په پاتې منه کې څه نه پاتې کېږي، لکه څنګه چې په بازار کې هر اخيستونکی ددې دواړو منو پر توپير نه پوهېږي. همدارنګه په شعر کې هم په لومړي وار لوستلو او اورېدلو د يو ښه هنري شعر او تکلفي شعر يا نظم توپيرول، ځينو ته ګران کار دی، خو دواړو ته په کره نظر کتلو او په څو ځله لوستلو او د شعر تر شننې وروسته سړي ته، لکه د منو په شان پوره پوره څرګندېدی شي.

ځينې متکلف شاعران له آره متکلف نه وو. هغوی د خپلې ژبې او ځينو نورو ژبو د لوړو شاعرانو ډېره ښکلي هنري شعرونه چې د مانا او احساس له مرغلرو يې د شعر وزرونه ډک وو، ولوستل، نو د هغوی د تقليد لپاره يې ځانونه چمتو کړل. څرنګه چې د لوړو شاعرانو په شعرونو کې ((لوړ خيالونه او ژور فکرونه)) وي او لوړ خيال او ژور فکر خو تر ډېرې لوستنې، ليد او ځيرتيا وروسته منځته راځي او د فطرت د سخاوت او لوريېنې اغېز هم په کې له نظره غورځېدی نه شي، نو دوی د شعر په لفظي اړخ کې ځان هغوی ته ورنږدې کړ، خو په مانا کې پاتې راغلل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په پښتو اوسني شعر کې په ځانګړي ډول په تېر لس کلن بهیر کې د دې ډول شعرونو یو لړ بېلګې شته، چې د اوس لپاره یې د پوره بېلګو له راوړلو څخه ډډه کوو، ځکه چې د هغوی ځینې ((شاعران)) هم له دې ډول نظمونو څخه ستړي شوي، تر څو پورې به په چا کې د بل چا د ذهني تېرایستلو وس جاري وي، ناستړي به یې هم اخر ستړي شي، ((تر څو به په چل ول باندې قدم راسره ږدي)).

(c) ketabton.com: The Digital Library

فرهنګي او ټولنيز ارزښتونه

دا ليکنه د وفا جريدې د شپږم کال په ۱- ۲ ګڼه کې چې د ۱۳۷۵ل کال مرغومي له ۲۶ سره سمون خوري، خپره شوې ده.

په هره ټولنه کې يو لړ داسې منل شوي فرهنګي او ټولنيز ارزښتونه وي، چې د هغو په رڼا کې د هغې وګړي د خپل ژوند چارې پر مخ بيايي، يو لړ داسې ارزښتونه هم موجود وي چې هغه د انساني ژوند ډېرو سترو او فطري غوښتنو ته ځواب وايي او له يوې ټولنې نه بلې ته دومره توپير نه مومي.

افغاني ټولنه هم د ځانګړو کلتوري او ټولنيزو ارزښتونو درلودونکې وه، خو ايا دا ارزښتونه ثابت پاتې شول که بدلون يې وموند او که بدل کړای شول؟ دا څرګنده خبره ده ځينې ارزښتونه چې د انساني ژوند غوښتنو ته پوره او مثبت ځواب نه شي ورکولای، په طبيعي ډول د وخت په تېرېدو سره بدلون مومي، خو دلته زموږ اند ښېنه د دې ډول ارزښتونو په باب نه ده، بلکې د هغو ارزښتونو او نورمونو په باب ده، چې زموږ په ټولنه کې جبراً او قصداً محوه شوي او محوه کېږي.

د شل کلنې جګړې په ترڅ کې چې د افغاني ټولنې د وجود د بېلابېلو رګونو وينه وزبېښل شوه، نو په دې کې فرهنګي او

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټولنيزو ارزښتونو او اخلاقو زيات تېونه وزغمل. يو شمېر هغه منوراو نامنور اشخاص چې له لومړي سياسي جريان سره په تصادم کې واقع شول، يا خو د ژوند له نعمت نه محروم کړای شول او يا هم په نورو ټولنو کې په ژوند محکوم شول. د هغوی فکر، ګروهه او هغه مثبت ارزښتونه چې دوی په خپله ټولنه کې منل او پر نورو يې منل، په نورو ټولنو کې يا کمزوري شول او يا سوچ بېخي له منځه لاړل، له هغوی نه بل جوړ شوی او رالوی شوی نسل خو بېخي په نورو کلتوري او فکري جريانونو کې رالوی شو. کله چې په هېواد کې د لومړي سياسي کړکېچ په اصطلاح ((بشپړتيايي پړاو)) راورسېد، نو بيا خو بېخي خبره بل شان شوه. دا وار ته هم د هېواد د ولس زياته برخه د ټاکلو او منلو کلتوري او عقيده يي ارزښتونو په رڼا کې د مخالفت ډګر ته راووتله، چا چې د جنګ وس درلود په جنګ کې له خپلو هيلو سره يوځای خاورې پر سر شول او ځوک چې نورو هېوادونو ته لاړل، نو د هغو د کلتور تابع شول. د جګړې هغه اړخ چې حکومتي چارې يې په لاس کې وې، د افغاني فرهنګ د بې ارزښته کولو او د ځينو معنوي او قومي ارزښتونو د له منځه وړلو لپاره يې په شعوري ډول هلې ځلې پيل کړې. دغه راز د جګړې دې غاړې هم د مذهب او عقيدې تر سيوري لاندې په شعوري او نا شعوري ډول د هېواد د ملي او ټولنيزو ارزښتونو د محوه کولو په لار کې ګامونه پورته کړل.

تقريباً (۳۵۰۰) ښوونځي يې ړنګ او د هېواد يو شمېر فرهنګي مرکزونه يې په دې نامه چې حکومتي ملکيت دی، له منځه يوړل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پایله دا شوه چې دواړې غاړې د ولس د ځینو ارزښتونو پر له منځه وړلو بوختې شوې. کومې سیمې چې د چارواکو تر واک لاندې وې، هغه د مخالفینو او کومې چې د مخالفینو تر واک لاندې وې، هغه د چارواکو تر بریدونو لاندې راغلې. د همدې څو کلني بېلتون په ترڅ کې پر هېواد دوه ډوله متضاد عقیده یي او لرې تر لرې کلتوري شرایط حاکم شول. د ساري په توګه هغه سیمه چې د چارواکو تر واک لاندې وه په هغې کې موسیقي او ځینې نور «هنري» فعالیتونه د افغاني کلتور جز ګڼل کېدل او د پراختیا لپاره یې هلې ځلې هم کېدې او د موسیقۍ نه منونکي «بې فرهنګه» ګڼل کېدل، خو مقابله سیمه او طرف کې بیا خبره بل ډول وه.

کله چې پر ۱۳۷۱ لمریز کال د مخالفینو یوه ډله د یو ناوړه سازش له لارې قدرت ته ورسول شوه، نو خبره تر بدو بتره شوه. دوی د هغه فکر، ګروهې او ارزښت په سپکولو کې تر ټولو اوچت ګامونه واخیستل، چې د هغو د تطبیق بیرغ یې اوچت کړی و. ددې نوي بدلون په پایله کې د هغو سیمو او ښارونو اکثره تحصیل کړي اشخاص د بېلابېلو عواملو له کبله د هېواد پرېښودو ته مجبور شول. دوی هم په نورو ټولنو کې حل شول او یا حلېدونکي دي.

اوس نو په تېرو شلو کلونو کې په افغانستان کې د هر سیاسي بدلون په راتلو سره، تر هرچا دمخه فرهنګي اشخاص او فرهنګي بنسټونه له منځه ځي. ځینې وختونه خو یوازې او یوازې د ذوق او لنډ فکرۍ پر اساس هم ځینې فرهنګي بنسټونه له منځه وړل شوي دي. په دې ډول په شلکلن واټن کې د «مغزونو فرار» په متواتر ډول

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوام پیدا کړ او هېواد له مفکرینو او روڼ اندو څخه تش شو. په همدې زماني واټن کې یو بل نسل رالوی شو، چې د جګړې له فرهنګ سره لوېدلی نسل دی. هغه د هغو ارزښتونو نه چندان پروا ساتي او نه پرې پوهېږي، چې زموږ د ټولنې رغنده فرهنګي او اخلاقي عناصر یې جوړول.

د جګړې بدمرغۍ، ناخوالو او اقتصادي ستونزو هم د افغانانو د ځینو مثبتو کلتوري ارزښتونو په له منځه وړلو کې خپل لوی اغېز وشینده.

د مثال په توګه مینه، عاطفه، غیرت او مېلمه پالنه، د افغاني ټولنې هغه ارزښتونه دي، چې په سلګونو کلونه یې زموږ د ټولنې د خلکو پر زړونو حکومت کړی دی، خو اوس د افغانانو په وس کې د مېلمه پالنې هغه تاب پاتې نه دی، چې تر جګړې دمخه کلونو کې و. په کابل کې مې یو له زیات شمېر اشخاصو څخه دا اورېدلي، چې «ډېر مې زړه کېږي چې پلانی مېلمه کړم او د خپل زړه غمونه ورسره تش کړم، خو اقتصادي حالات مې ډېر خراب دي»، اوس اکثره افغانان خپل مېلمه ته د پخوا په شان په خلاص مټ ست او بلنه نه شي ورکولای، که څه هم په زړه کې یې دا هیله غځونې کوي. د عملي وس او امکاناتو د نشت په وجه کېدی شي دا عنعنه ورو ورو د هېرېدو خواته لاړه شي او همدارنګه زموږ د ټولنې نور فرهنګي او ټولنیز ارزښتونه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(په) او (پر) دوه مترادفې کلمې دي که مخالفې؟

دا ليکنه هغه وخت وشوه چې ليکوال د هيلې مجلې د ليکنو د سمون په کار کې عملاً له دې ډول ستونزو سره مخامخ شو. دا ليکنه بيا د هيلې مجلې په يوه ګڼه کې خپره شوه.

کله کله موږ په ګړنې او ان په ليکنې ژبه کې دوه يا څو داسې کلمې يوه د بلې پرځاى کاروو، چې دمانا له مخې سره څه نا څه ورته وي، خو دبڼې يا شکل له مخې سره بېلې وي. داسې کلمې هم شته چې دشکل له مخې سره ورته يا يو شان وي، خو د مانا له مخې سره مخالفې وي.

هغه کلمې چې دشکل له مخې سره بېلې وي او مانا يې سره ورته او نږدې وي، هغو ته هم مانيزې يا مترادفې کلمې وايي لکه لوى، غټ، ستر او نورې او هغه کلمې چې دشکل له مخې سره ورته وي، خو مانا يې بدله وي هغو ته په اصطلاح همشکله مختلف المعنى کلمې وايي. لکه

لور (طرف، خوا) لور (داس، رېبونکې اله) او داسې نور....

خو اوس راځو دې ته چې ايا په ژبه کې حقيقي مترادفې او هم مانيزې کلمې شته اوکه نه؟ کله چې موږ له مترادفې کلمې سره د

(c) ketabton.com: The Digital Library

(حقیقي) لفظ راوړو، نو مقصد مو دادی چې دا همماني‌زوالی باید بشپړ حقیقت ولري، یانې سل په سلو کې یوه کلمه دبلې مانا ورکړي او دهغې پر ځای وکارول شي، اوس موږ غواړو دهمداسې یو حقیقت په لټه کې شو، چې ایا په ربښتیا هم په یوه ژبه کې دوه حقیقي مترادفې کلمې پیدا کېدی شي او که نه؟

ژبپوهان وایي، چې یوه ژبه کې قطعاً دوه حقیقي مترادفې کلمې نه شته، خو مترادفې هغه شته. د(حقیقي مترادفو) او (مترادفو) کلمو ترمنځ هم یو مانیز تضاد پروت دی، چې د عامو لوستو خلکو سر پرې نه خلاصېږي، خو ژبپوهان او نور متخصصین یې پر تضاد او توپیر پوهېږي.

د(حقیقي مترادفو) او (مترادفو) کلمو ترمنځ اصلي تضاد او توپیر دادی چې په حقیقي مترادفو کې باید دیوې کلمې مانا سل په سلوکې دبلې کلمې ځای ډك کړي او دهغې پر ځای وکارول شي، چې دا په یوه ژبه کې هېڅ شونې نه ده. خو مترادفې بیا هغه کلمې دي چې دعاجلې اړتیا او یا دکلمو دتکرار دمخنیوي لپاره یوه دبلې پرځای کارېږي، خو کله که دهغې کلمې دکارونې دقیق ځای راشي، نو بیا یې موږ له ورایه پر توپیر پوهېږو، چې دا مو درسته کارولې که نا درسته؟ لکه په عامه ګړنۍ او ان په لیکنۍ ژبه کې موږ د(لوی، ستر، غټ) درې واړه ستاینومونه (صفتونه) په یوه مانا کاروو او کوم خاص توپیر په کې نه کوو، لکه احمد ډېر غټ سړی شو، احمد ډېر ستر سړی شو، احمد ډېر لوی سړی شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلته موږ د احمد لپاره دا درېواړه صفتونه په يوه مانا وکارول او ډېر زيات مانيز توپير او تضاد مو هم تر نظره رانغی، خو که همدغه صفتونه بيا بل چېرې پر خپل خپل ځای استعمالوو، نو اوچت توپير په کې لېدل کېږي. لکه احمد ستر جنرال شو، دا ډول ويلای شو، خو دا ډول هېڅکله نه شو ويلای چې: احمد لوی جنرال يا غټ جنرال شو. دا هم ويلای شو چې: د افغانستان ستره محکمه، خو دانه شو ويلای چې: دافغانستان غټه محکمه. دا هم ويلای شو، دا ډېر سخت کار دی، دا ډېر مشکل کار دی، خو همدا (سخت) او (مشکل) (سره له دې چې د دوو بېلابېلو ژبو کلمې دي خو (مشکل) هم زموږ په ژبه کې دود دی) بيا به بل ځای کې په يوه مانا نه کارول کېږي، لکه (احمد ډېر سخت سړی دی) ويلای شو، خو (احمد ډېر مشکل سړی دی) نه شو ويلای، له دې څخه ښکاري، چې يوه کلمه په پوره ډول او سل په سلو کې په هرځای کې دبلې کلمې ځای نه شي نيولای.

ددې خبرې ډاګيزول هم په کار دي، چې کله په يوه ژبه کې دحقيقي مترادفو کلمو دنشتوالي خبره مطرح کېږي، نو له دې څخه موخه د همغې ژبې خپلې کلمې دي، نه له نورو ژبو څخه را اوښتې او راغلې کلمې. هغه کلمې چې له نورو ژبو څخه راغلې وي کېدی شي، ځينې داسې کلمې په کې پيدا شي، چې دهمدې ژبې دنورو کلمو ځای ونيسي. يانې دخپلې ژبې آره کلمه استعمال نه شي، بلکې له بلې ژبې څخه راغلې، دهغې هممانيزه کلمه استعمال شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لکه (ښوونځی او مکتب) چې ښوونځی پښتو او مکتب عربي لفظ دی، په پښتو کې یو دبل پر ځای استعمالېدی شي. خو په پښتو کې بیا دښوونځي ځای نیوونکې بله پوره پښتو کلمه نه شته.

ددې خبرې علت دادی چې کله دیوې ژبې وګړي دیو قرارداد یا تړون په ډول دیو څیز لپاره یو واحد نوم ږدي، نو همغه نوم بیا دودېږي. یانې پر یوه وخت دیوه څیز یاشي لپاره دوه نومونه نه اینښودل کېږي، البته کېدی شي دیوې ژبې په بېلابېلو ګړدودونو کې دیو څیز لپاره څو نومونه وي، خو په ټولیز ډول یوه معیاري ژبه په پام کې نیول کېږي، نو دیو واحد څیز لپاره دوه بېلابېل نومونه نه اینښودل کېږي اونه ورته اړتیا وي.

له دې سریزې او څرګندونو څخه زموږ موخه داده چې په ژبه کې حقیقي مترادفې کلمې نه شته، نو چې نه شته، باید (په) او (پر) هم دوه حقیقي مترادفې کلمې نه وي، ان مترادفې نه وي، بلکې له مانیز پلوه مختلفې دي او مانیز تضاد په کې پروت دی، نو چې دا دواړه کلمې مخالفې او متضادې دي، نو بیا ولې دواړه په یوه مانا او یوه دبلې پرځای کاروو؟ ددې علت څه دی؟ موږ دا کار په شعوري ډول کوو که ناشعوري؟ او که له کوم ډول ابهام او تېروتنې سره مخ یو؟

زموږ په اند ځینې لیکوال په شعوري، ځینې په ناشعوري، ځینې د ابهام له مخې دا کار کوي او ځینې بیا لا دا هم په کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ووايي چې (پـه) او (پـر) دواړه يوه مانـا ورکـوي، دا يـوازې د لهجـو اختلاف دى اوبس.

د ډېر غور او سپړنې وړ خبره همدا ده چې (پر) او (پـه) لهجوي اختلاف ګڼي، نه ګرامري، خو اساسي خبره داده چې (پر) او (پـه) د لهجوي تـوپير خبره نـه ده، بلکې پـه دې دوو کلمـو کې ګرامـري توپير او مانيز تضاد پروت دى، په لهجوي توپير کې دکلمې مانـا نه بدلېږي، کېدى شي شکل او تلفظ يې بدل شي، خو په ګرامري جوړښت کې دکلمې مانا بدلېږي، نو کله چې ددوو کلمو مانا سره توپير ولري، دا د ژبې دجوړښت لـه مخې د ددوو بېلابېلو مانـاوو لپاره ګومارل شوي دي، نـه د واحد مفهـوم لپـاره، نـو کله چې پـه کلمـو کـې مـانيز تضـاد پـروت وي، بايـد هـره يـوه پـر خپـل ځـاى وکارول شي، نه يوه دبلې پرځاى، ځکه چې دجملې او ترکيب مانا ته بدلون ورکوي.

ځينې ليکوال چې په شعوري ډول دا دواړه ناخپلواکه کلمې يـوه دبلې پرځاى کـاروي، دا کـار کېـدى شي ديـوې عقدې او ځـېل لـه مخـې وي، چـې پـه دې ډول ګرامـري يـو والـي او د ژبـې اصـلي جوړښت تـه زيـان رسـېږي. ځيـنې يـې پـه ناشعوري ډول کـاروي، دهغو خو ګناه ځکه نه ده چې پوهېږي پرې نه او ځينو خلکو ته بيـا پـه کې يـو ډول ابهـام وي، ددې پرځـاى چې درست يـې اسـتعمال کړي، په غلطه بڼه يې کاروي، لازمه ده چې دلته ددغـو دوو کلمـو دکارونې پر څرنګوالي بحث وکړو:

(c) ketabton.com: The Digital Library

(پـه) او (پـر): دواړه ناخپلواکـه کلمې دي. نـاخپلواکې کلمې هغو ته وايـي چې لـه يـو څو غـړونو څخه رغېـدلي وي، خو کومه بشپړه او تامه مانا نه لري، مانايې دجملې او ترکيب په جوړښت کې څرګندېږي. لکه همدا (په) او (پر) . دې کلمو ته په ګرامري ژبه وييکي وايي چې په عربي ژبه کې يې (ادوات) بولي، وييکي هغه کلمې دي چې خپلواکـه مانـا نـه لـري، بلکـي مانـا يـې دجملـې دجوړښت لـه مخې څرګنـدېږي او هـم دجملـې د مانـا دتړښت او جوړښت سببېږي.

د (په) او (پر) داستعمال ځايونه:

الف ــ (په): دمکاني حالت لپاره راځي او زياتره وخت ورسره (کې) اوستربل ملګرى وي، لکه په کور کې يم. په جام کې اوبه شته، په غرو کې ونې وي، په ځنګله کې ځناور وي.

خپله (په) کومه مستقله مانا نه لري، خو په جمله کې يې مانا څرګندېږي او هم دجملې دمانا دتړښت او جوړښت سبب ګرځي، لکه چې پورته جملو کې د يو مکاني حالت څرګندونه کوي.

د(په) او (کې) ترمنځ ضرور يو څه وي لکه په پورته جملو کې چې د (په) او (کې) ترمنځ (کور، جام، غرو او ځنګله) راغلي او ديو مکاني حالت څرګندونه کوي.

له مکاني حالت پرتـه (پـه) پـه يـوه جملـه کې دفاعلي حالت څرګندونه هم کوي، لکه (دا کار زه په خپلـه نـه کـوم خـو پـه تـا بـه يـې وکـړم.) ددې جملې مانـا داده چې زه ددې کـار وس نـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

لرم یا یې نه کوم خو په تا به یې وکړم،نو ته یې ترسره کړه، مانا دویم شخص دکار اجرا کوونکی یانې فاعل شو.

دوسیله ییز حالت یاد دویم فاعل لپاره هم (په) کارول کېږي، په بېل کار کوم، په تبر لرګي ماتوم، په توپك نښه ولم، دلته لومړی فاعل خپله شخص او دویم فاعل یا وسیله بېل، تبر او توپك دی.

ب : (پر): هم د (په) په شان نا خپلواکه کلمه او وییکی دی، چې زیاتره په جمله کې د مفعولي حالت، یانې دهغه حالت چې یو کار پرې اجرا کېږي، څرګندونه کوي او اکثره ورسره (باندې) اوستربل راځي: پر مېز باندې کار کوم، پرځمکه باندې کار کوم، پر اسلامي پوهانو باندې لیکنه کوم، خو کله کله (باندې) اوستربل غورځېدلی هم شي لکه پر څوکۍ کار کوم، پر احمد سیاسي کارکوم، مانا سیاسي سړی ورڅخه جوړوم.

د(باندې) ترڅنګ (سربېره) او (دې) سره هم (پر) راځي، سربېره پردې یا پردې سربېره. لنډه دا چې (په) دفاعلي او (پر) دمفعولي حالت څرګندونه کوي. زیاتره خلك دا دواړه یو بل سره مغالطه کوي او دیو بل پرځای یې کاروي.

ځینې د (په) پرځای (پر) استعمالوي لکه پر کور کې یم. یو کتاب کې داسې هم راغلي وو: دجرمني هیئت پرخپل لاس دخپل حکومت مکتوب امیر عبدالرحمن خان ته ورکړ. دلته (پر) غلط د (په) پرځای استعمال شوی دی،دا داسې مانا ورکوي چې هغه هیئت پر خپل لاس مکتوب لیکلی یانې لیکل یې په لاس کې کړي، نه په ځانګړي مکتوب کې، خو که د (پر) پرځای یې (په)

(c) ketabton.com: The Digital Library

کارولای وای نو مانا به یې همغه شان پوره شوې وای چې دلیکوال په زړه کې ګرځېدله.

په مذهبي، سیاسي او حقوقي لیکنو کې ددې ډول وییکو دقیقه کارونه ډېره ضروري ده، ځکه چې د متن مانا بدلوي او سرچپه کوي.

دغو جملوته هم پام وکړئ:

په پښتو ژبه مقاله لیکم: مانا دلیکنې ژبه مې پښتو ده.

پر پښتو ژبه مقاله لیکم: مانا دپښتو ژبې په باب لیکنه کوم.

که چېرې موږ د (په) او (پر) دقیقې کارونې ته پام ونه کړو، نو ددغو دووجملو مانیز توپیر به راته څرګند نه شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

فرهنګي کار قرباني غواړي

دا ليکنه د هيلې مجلې د ۱۳۷۶ ل کال په ٦مه ګڼه کې خپره شوې ده.

زموږ په ټولنه کې د هر هغه کار چې د ټولنيزو ګټو په انډول يې ځاني ګټه کمه وي، تر سره کول ګران دي، خو څوک چې د دې ډول هڅو بري ته اوږه ورکوي، نو ځان يې بايد د زغم او يو ډول بلهارۍ (قربانۍ) په وسيله سمبال کړی وي.

ددې ډول هڅو او کارونو په منځ کې يو هم فرهنګي او يا پوهنيز کار دی، چې تر اوسه پورې لا زموږ په ټولنه کې د ژوند د خړوب او هوساينې پر لومړنۍ وسيلې نه دی اوښتی. بېلابېل لاملونه ددې سبب شوي چې د فرهنګي کار، د فرهنګيانو د هڅو او د پوهنيزو چارو د ارزښت د لوړاوي مخه ډب کړي. په دې ترڅ کې نو بيا د پښتو فرهنګ او پښتنو فرهنګيانو برخه ډېره خواره ده. له ځينو استثنايي حالاتو پرته داسې کمې بېلګې به پيدا شي، چې کوم ټولواک، نيمواک او هم چارواکي د کوم پښتون ليکوال او قلموال ملا د شاباس او آفرين په لاس ټپولې وي او د ژوند ناوخوالې او د زمانې ګردونه يې ترې څنډلي وي. بلکې زموږ فرهنګي برخليک همداسې راغلی، چې د چا له هڅونې او پالنې پرته به خپل فرهنګي يون په خپله پر مخ بيايو، خپله به خوله تويوو او خپله به يې وچوو،

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو کاشکې چې يوازې همداسې وای او زموږ ليکوالو د چا له منني او ستاينې پرته د فرهنګي ارمان پر لوري يون کولای، خو خبره داسې نه ده. دلته زموږ فرهنګيان خپل فرهنګ ته د خپل ځاني زيار، مينې او ولولې په نوم دوړو جرمونو او تورونو په جېل کې راښکېل کېږي او کله لاخبره دې ته هم ورسېږي چې ستر الهي نعمت (ژوند) يې هم د زورواکو د برچې له اور سره مخامخ شي. زموږ قلموال پر يوه وخت په دوو جبهو کې د مبارزې له چلېنج سره مخامخ دي: يوه هغه جبهه ده چې ليکوال او فرهنګي د خپل هېوادني فرهنګ او ژبې د پرمختګ لپاره د خپلې ولولې او مينې په ځواک جوړه کړې او له کومې مادي ګټې پرته د خپل ژوند خواږه په همدې لاره کې بلهاري کوي او دويم د مقابل لوري هغه يرغليزه جبهه ده چې ډېر مادي او مانيز ملاتړ يې تر شا ولاړ دی او د فرهنګي ښکېلاک او زېښناک په زرګونو چلونه او توطيې ور سره مل دي. دوی له خپلو ټولو وسايلو سره زموږ د فرهنګيانو د قلم او فکر د خولو پر جوړو شويو ماڼيو يرغل کوي او کله چې يې زموږ فرهنګيان د ژوند له ساز و سامان پرته د مينې او قلم په ولوله او دقربانۍ په جذبه د مقابلې ميدان ته ور ودانګي بيا نو پر ډول ډول تورونو تورنېږي. له بده مرغه چې زموږ د ولس ذهني کچه هم تر ډېره حده داسې ساتل شوې، چې پر ژوند يې ترې د خپلو مينه وړو قدر اخيستل شوی دی، ځکه خو علامه سيد جما ل الدين افغان زموږ ټولنه د هغو ټولنو په منځ کې ودرولې چې ليکوال يې پر ژوند مړ او پر مړينې ژوندی دی. زموږ په ټولنه کې ډېرې داسې پېښې

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوي او کېږي چې د نړۍ په فرهنګي تاريخ کې داسې بېلګې ډېرې کمې دي. محمد ګل نوري د پښتو د ولسي ادبياتو او پښتني فلکور يو لوی خدمتګار دی، يو وخت د ژوند ناخوالو دومره تنګ کړ چې د کندهار په ښار کې د يوې کټوې مستو خرڅون ته کېناست، خو د هغه تر مړينې وروسته د هغه په ياد غونډې وشوې. د مرحوم استاد بېنوا مړی ځکه مساپر شو، چې د هغه وخت حکومت هغې الوتکې ته اجازه ورنه کړه، چې د هغه مړی کابل ته يوسي، خو څو کاله وروسته يې د هغه په باب يو ډېر شانداره سيمينار جوړ کړ. له دې څخه ښکاري چې زموږ ټولنه او چارواکي د فرهنګيانو د پوهنيز کار له ارزښته وروسته خبرېږي. دا خبره په دې مانا نه ده چې زموږ ولس له خپلو فرهنګيانو سره مينه او خواخوږي نه لري، بلکې خبره داده چې تر ډېره بريده هڅه شوې، چې زموږ پر ولس د نالوستۍ داسې سيوري خور شي، چې د ولس د ذهن او ليد سترګو نه توري تيارې تاوې شي، نه يوازې دا چې خپل خدمتګاران ونه پيژني، بلکې خپل ځان هم ونه پيژني او د ذهن زياته برخه يې هغه چا ته متوجه وي، چې د دوی د ذهني ښکېلاک هيله لري او د استاد الفت په وينا دي ته ورسي چې رښتيا هم «موږ خپل خدمتګاران نه پېژنو خو باداران ښه پېژنو» همدغه ستونزې دي چې زموږ فرهنګي بهير يې وخت پر وخت ټکنی کړی دی. يو زيات شمېر تکړه ليکوالو او فرهنګيانو ښه په زغرده تر يوه بريده په ډېره ګرمه ولوله فرهنګي هڅې او خدمتونه کړي، خو بيا د زمانې ناخوالو او يادو لاملونو داسې ځپلي چې نه يوازې يې فرهنګي کار

(c) ketabton.com: The Digital Library

سست شوی، بلکې په ټپه ودرېدلای هم دی او لیکوال هم د نهیلیو او د ژوند له ستړیاوو سره مخامخ شوی دی. کله کله لا داسې هم شوي چې لیکوال پر خپل تېر فرهنګي او علمي کار پښېماني ښکاره کړې او دایې ویلي چې کاش له دې څخه خو مې یو بل کار کړی وای، ژوند خو به مې جوړ شوی و. همدغو ترخو ناخوالو زموږ د یو زیات شمېر فرهنګیانو ژوند له رواني ناروغیو او مایوسیو سره مخامخ کړی دی. د پورتنیو ټکو له یادون څخه زما موخه همدا ده، چې پښتني فرهنګ ته کار کول دا ټولې ستونزې او کړاوونه لري. هغه ځوان لیکوال او فرهنګیان چې په ګرمه ولوله د خپل فرهنګ د خدمت لپاره د مبارزې ډګر ته را دانګي که داسې فکر وکړي چې هلته د هېڅ ډول ګټو، امتیاز او نورو هوساینو د شتوالي تصور موجود نه دی او یوازې د قربانۍ په روحیه یې ذهن، قلم او روح وینځلی وي، نو بیا که زموږ فرهنګیان له هرڅومره ستونزو سره مخامخ شي، نه یوازې دا چې فریاد به نه کوي، روحي ستونزې به نه لري، بلکې د خپل فرهنګ د خدمت په لاره کې به له ځورېدلو او کړېدلو هم خوند اخلي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دخدای پاماني ګیله

دا لیکنه د مرحوم ننګیال د مړینې د خبر له اورېدو سره سم لیکل شوې وه او همغه مهال په هیله مجله کې چاپ شوې ده.

ته بیا تر موږ دمخه شوې، تا بیا د ژوند دبدرنګۍ پرمخ څپېړه ورکړه، ته بیا له خپل هنر سره د وړانګو ښار ته لاړې، ته لکه چې له تیارو څخه ډېر په تنګ شوې، که څنګه؟ ته خو له هرې تیارې سره عادت وې، ډول ډول تیارې دې لیدلې وې، سرې، شنې، تورې او سپینې تیارې. هرې یوې ستا د زړه د هنر د ملکې وزرونه تړل، خو ته همغسې سرزوري وې، له هرې یوې سره دې د خپل هنر الهه جنګوله، ځان دې د اورونو په بټۍ کې کړاوه، خو سر دې نه ټیټاوه، ته هماغه «پښتون وې چې سرټیټی دې... ته هم نه و زده.»

خو ته په یوه پټ راز پوه وې، همدا یوه خبره دې له موږه پټه کړې وه، همدغه یو راز دې موږ ته ناویلی پرېښوده، تا ژوند پېژندلی و، خو موږ ته دې نه وو ویلي، ځکه دې نو د سترګو په رپ کې د ابدیت جام پر سر واړوه، او موږ دې د بد رنګ ژوند د دېوال تر شا پرېښودو، خو موږ هم یوه ګیله لرو، هغه دا چې تا خدای پاماني ونه کړه او لاړې، ځکه هر څوک چې له یوې ډلې بېلېږي، نو خدای پاماني اخلي او بیا ځي. که ستا دا کار په دې نیت وي چې ته تل له

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږ سره حاضر يې او زموږ پر ذهن پاچاهي کوې، نو بيا خو درسته ده، خو که داسې وي، چې تا هلته د نور او ښکلا سمندر ته ځان ورسوه او د خپلو هغو دوو مليونو ستورو په کتار کې ودرېدې چې د بېلابېلو تيارو ښامارانو يې د ژوند د ښکلا دېوالونه رنګ کړي دي، نو بيا خو موږ هم ځانته د ګيلو او مانو حق ورکوو.

ته خو په هره خبره کې د غيرت پر سپين آس سور وې او د هر امتياز پر وخت دې بل ځوک تر ځان دمخه کاوه، نو دا ځل ولې؟ لکه چې ابدي سفر ډېر خوندور دی، که څنګه چې يوازې د خپلو ارمانونو پر دلدل سور او پرمخ لاړې؟

دلته خو اوس هم ډېرې لوبې روانې دي، ايا له دې لوبو نه ستړی شوې؟ که زړه دې تنګ شو او که نور دې د خپل شعر په رڼه هنداره کې د هغو انځورونه د خپل احساس او عاطفې کړېدنه ګڼله؟ ته خو حساس وې، ستا پوټکی خو ډېر نازک و او چېرته لرې به چې ستا د وطن د غرونو په څوکه کې هم پر کومه څېرې اور ولګېد، نو دلته به ستا له ګوګله دودونه پورته شول او کله چې به ستا ليلی (پښتو) ته چا تروې وکتل، نو څنګه به درباندې تبه راغله، څنګه به دې لاسونه ورپېږدېدل، څنګه به تک سور شوې، څنګه به دې ژر قلم پر کاغذ کېښود او د احساس او ولولو مرغلرې به دې وشيندلې.

دا ټولې خبرې به پر ځای پرېږدو، زه اوس خپل غم ژاړم، تا ته چې څومره کوز ګوری يم، هغه لاڅه کوې، اوس به زه لغمان ته په کومو سترګو ځم؟ زموږ د کور لاره خو ستاسو پر کور تېرېږي، مخکې خو زه د موټر ښي خوا ته کېناستلم، چې ستاسو د کور د شنو ونو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ننداره وکړم، او ستا په شتوالي زړه ډاډه کړم، اوس به نو زه له شرمه هم د موټر کینې خواته کېنم، او له شرمه به ستا له کوره مخ اړوم، ما خو تا ته ویلي وو، چې زه او ته نږدې سیمه وال یو، زما جنازه به ستا پر اوږو او ستا به زما پر اوږو کلي ته ځي، اوس نو کومه ده؟ ما خو ستا جنازې ته اوږه ور نه کړه، مور اوس هم خپل وطن کې مسافر او خپل وطن کې بې وطنه یو، ستا په زړه کې به هم دا خبره تېرېږي، چې زه ډېر دروغجن یم او ماتاته دروغ ویلي وو، کېدی شي ددې غچ رانه هغه وخت واخلې، چې زه هم ځو ورځې وروسته ستاسو نوي او لوی کلي ته درشم او هلته رانه مخ واړوې او راته ووایې چې هلته دې را سره څه وکړل چې اوس لا دلته راپسې راغلې! خو زه ګوره هم چوپه خوله پاتې کېدی نه شم، که نور څه ونه وایم، نو دومره خو وایم چې ته خو ښه وې، ځان دې له غمونو بې غمه کړ، تا خو ماته ویلي وو، چې دلته به ټول غمونه سره وېشو، تا نو ولې ټول غمونه یوازې ماته پرېښودل او ځانله دې ابدي سفر غوره کړ.

ته خو پر هره خبره ټینګ ولاړ وې، نه دې د سیاسي تربور ځواب پرېښوده، نه دې د فرهنګي او نه دې د کورني او کلیوال.

یاد خو به دې وي، چې هغه ورځ مور څو تنه ستاسو د کور ترڅنګ تېرېدو او تا په وچ زور خپل کور ته ستانه کړو. زمور په ډېر ټینګار سره دې تربور راته بانه کړ، چې د یو پښتون له کوره مېلمه تېرېدل پوهېږې څه مانا لري؟ زه به خپل تربور ته څه وایم؟ مور خو هغه شپه تا سره پاتې شوو او ستا شمله نوره هم په تربورانو کې لوړه شوه. خو ته ګوره بیا غلی او موسکی شوې او له همغې ورځې دې ځان غلی او د

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه اوږده سفر تکل دې پیل کړ. ته خو ښه پوه وې، چې ستا د ژبې او وطن څومره تربوران ستا د شعر الهې ترور ته کابو ناست دي، نو موږ دې، دې لېوانو ته یوازې پرېښودو؟ ایا هغه ته نه وې چې د اور او وینو په څلور نیمو کلونو کې دې د زخمي کابل په زړه کې د فرهنګي مینې د رباب تارونه ترنګول، کله چې همدې رباب ته موږ خپلې څنې غوږې کړې، په ولولو او شور راغلو، بیا نو تا خپل سفر پیل کړ. دامنم چې تا ډېرې فرهنګي تورې وهلې چې خلا یې تر ډېره وخته ستا فرهنګي ویاړونه ژوندي ساتلای شي، خو موږ د خپلې مینې د هغې ماتې بېړۍ په غم کې یو، چې تا غوندې یو ماڼو یې ساحل ته د رسولو جوګه و.

ته کېدی شي بیا له ځان سره موسکی شې او ووایې چې دوی ژوندي مړي دي، هسې د ژوند په یوه لوی زندان کې ګرځي، څېرې یې د مړو دي، خو خبرې د ژوندیو کوي، خو له دې نه خبر نه دي چې ژوند چېرته دی؟

ته خو زموږ د ژوند په رنګ ښه خبر یې، نو ځکه به مو ډېر نه ګرمولې، خو زه بیا خپله ګیله راغبرګوم، ته نو ولې له موږه پټ او بې له خدای پامانۍ لاړې؟ ته کېدی شي بیا موسکی شې او ووایې چې ته لاتر اوسه د مرګ په خوند خبر نه یې، د مرګ پرښتې د باد په شان دي، هغه خو څه رنګ نه لري، چې څوک یې ووینې او چاته خبر ورکړي، دا دوه ملیونو نورو دې کله خدای پاماني واخیسته چې ما اخیستې وای؟ خو په دې خبرو له ما نه ځان خلاصولای نه شې، زه خو پوهېږم چې ته څوک وې او څه شی دې لیدلای شول او څه نه؟ ایا ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

همغه څوک نه وي چې د «مرغانو په هګیو کې دې د هغو پروازونه لیدل» ایا ته همغه څوک نه وې چې له هیلیو، څېړیو او نښترو سره دې خبرې کولې، تا خو د مرګ پرښتو سره د مخه د مینې او پیوستون تار تړلی و، خو دا راز دې موږ ته نه وایه، نو ځکه زه ګیله من یم، که ته هر څه ووایې، چې نه داسې نه ده، زه یې ناڅاپي بللای یم، او ما دخدای پاماني وخت پیدا نه کړ، نو زه بیا وایم چې دا خبره نو د چا ده:؟

یو باد را لګېدلی ما له ځانه سره وړي
د زړه آس مې له باره له ارمانه سره وړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په پښتو کې د (ياګانو) سمه کارونه او اړتيا

د پښتو (ياګانو) د سمې کارونې په اړه زما دا ليکنه د هيلې مجلې د ۱۳۷۶ل کال په (٤) ګڼه کې چاپ شوې ده، وروسته مې په دې ليکنه کې څه نورې زياتونې هم وکړې، چې دادی دلته يې تاسو ته وړاندې کوم.

په پښتو ژبه کې (ی) ګانې د شکل يا بڼې له پلوه پر پنځه ډوله دي چې پخوا د پښتو ژبپوهانو او ليکپوهانو له خوا دا شکلونه غوره شوي او که په اويا يمو کلونو کې د باره ګلۍ د سيمينار پرېکړه ورسره يوځای کړو، نو دا شمېر اوس شپږو شکلونو ته رسېږي، دا پنځه يا شپږ شکلونه په حقيقت کې د څلورو بېلابېلو اوازونو ښکارندويي يا استازي کوي، چې دوه يې خپلواک غږونه يا واولونه دي او نور يې د ژبپوهنې د يوې دوديزې نومونې يا اصطلاح له مخې غبرګغږونه يا ديفتونګونه دي.

دپښتو (ی) ګانو دا څلور اوازونه په حقيقت کې څلور مختلف غږونه دي، چې د پنځو نږدې همشکله ګرافيمونو په بڼه افاده کېږي، له همدې کبله دا مختلف او بېلابېل اوازونه په دوديز ډول

(c) ketabton.com: The Digital Library

د یوه ګرافیم (ی ګانو) په نامه یادېږي، که په پیل کې دپښتو غږونو لپاره دلیکنښو یا ګرافیمونو د ایښودلو پرمهال دې څلورو بېلابېلو اوازونو ته بېل بېل شکلونه غوره شوي وای، نو نن به د پښتو (یاګانو) په لیکنۍ او ګړنۍ برخه کې هغه ستونزه او ناسم پوهاوی نه رامنځته کېده، چې اوس کله کله په دې برخه کې پېښېږي، خو له دې سره سره پښتو ژبپوهانو او لیکپوهانو هڅه کړې، چې د ټکو او ځینو نښو په زیاتون سره ددې اوازونو د افادې په بڼه کې اسانتیا راولي او دپښتو لیک لوستنه اسانه کړي.

د یادونې وړ ده چې د پښتو (۸) واولونو له جملې څخه دوه یې همدا یاګانې دي، چې د کارونې خورا زیات ځایونه او اړخونه لري. له واول پرته طبعاً کلمه هډو جوړېدی نه شي، نو ځکه که موږ دا دوه واولونه (ي = i) او (ې = e) محاسبه کړو، نو دپښتو کلمو په سلو کې تر پنځه ویشتو زیاته برخه جوړوي، ددې واولونو ارزښت په دې کې دی چې نه یوازې د نوم یا فعل په اصلي بڼه کې راځي، بلکې په مغیره حالت کې هم راځي او دپښتو ژبې دګرامر یوه ځانګړتیا یا د ژبني سکښت یو خصوصیت دادی چې فعل، نوم، صفت یا قید پر خپل اصلي حالت سربېره دویم یا مغیره حالت هم لري او د جمعې هم، نو دا دوه واولونه یا (ی ګانې) دکلمو په دغسې اوښتون کې اساسي نقش لري. سربېره پر دې زورکي واله او همزه واله یا (ۍ = ئ) او نرمه یا نرینه (ی) هم دپښتو کلمو په جوړونه کې ډېر نقش لري، نو دا ټول چې سره یوځای شي دا د پښتو کلمو یوه ډېره درنه او غوښنه برخه جوړوي. که چېرې دهغو د ټاکل شویو شکلونو په

(c) ketabton.com: The Digital Library

واسطه دهغو د اوازونو سمه افاده او ليکنې ښه ترسره نه شي او يا يوه د بلې پرځای وکارول شي، نو يقيني خبره ده، چې دپښتو متن په افاده او لوستنه کې به ډېرې ستونزې رامنځته شي .

زه دلته غواړم لومړی دپښتو دمروجو پنځه واړو ياګانو دسمې کارونې ځايونه په ګوته کړم او بيا وروسته د (ی ګانو) په اړه خپل يو نظر او وړانديز راوړم .

۱- نرمه، زورواله يا نرينه (ی = ay) :

دې (ی) ته نرمه، لنډه، زورواله يا نرينه (ی) وايي او د ژبپوهنې له معمول تعريف سره سم يو غبرګغږ يا ديفتونګ ګڼل کېږي، چې له يو خپلواک اواز (a) او يو نيمه خپلواک غږ (y) څخه رغېدلی دی. سره له دې چې يو شمېر اوسني ژبپوهان د ديفتونګ له معمول تعريف سره موافق نه دي او هر يو، يو بېل اواز ګڼي، په هر ترتيب نرمه يا نرينه (ی) له همدغو دوو اوازونو څخه رغېدلې ده او ديوې څپې په شان يو ځل له خولې څخه راوځي. ددې (ی) دکارونې ځايونه په دې ډول دي :

الف – دمفردو مذکرو نومونو په پای کې راځي لکه :

سړی، منګی، لړګی، زمری، ډانګی، فرنګی او داسې نور...

کېدی شي دا نومونه حقيقي مذکر وي يا لفظي .

ب – په ځينو نسبتي صفتونو يا ستاينومونو کې هم راځي لکه:

توريالی، تنګيالی، زمريالی، بريالی او نور...

ج – په هغو فعلونو کې هم راځي، چې دمفرد مذکر نوم لپاره ګردان شوي يا اوښتي وي .

(c) ketabton.com: The Digital Library

لکه: احمد ډېر ځورېدلی دی، محمود ډېر کړېدلی دی، لاس مې سوزېدلی دی .

د – د ځینو امکاني فعلونو په پای کې هم راځي. لکه :

زړه مې په ښو خبرو رغېدلای شي، استاد د زده کوونکو په ښو اخلاقو خوشالېدلای شي .

وطن په کارونو ابادېدلای شي، ځمکه د بزګر په هڅو زرغونېدلای شي .

۲- ځرګنده یا معروفه (ي = i) :

دا (ي) په پښتو کې یو خپلواک غږ (واول) دی، چې په پښتو متن کې ډېره زیاته کارول کېږي، د کارونې ځینې مهم ځایونه یې په دې ډول دي :

الف – دهغو مفردو مذکرو یا نارینه نومونو دجمعې لپاره راځي چې په نرینه (ی) پای ته رسېدلي وي، لکه :

مفرد	جمع
سړی	سړي
زمری	زمري
غویی	غویي
منګی	منګي
لرګی	لرګي

او داسې نور...

(c) ketabton.com: The Digital Library

ب – دهغو مفردو مذکرو نومونو دمغيره يا دويم حالت لپاره راځي چې په نرينه (ی) پای ته رسېدلي وي لکه :

(اصلي حالت)	(مغيره يا دويم حالت)
(سړی) کار کوي	(سړي) کار وکړ
(بريالی) درس لولي	(بريالي) درس ولوست
(زمری) د ځنګله پاچا دی	له (زمري) څخه نور حيوانات وېرېږي.

ج – د نسبتي صفتونو يا نسبتي نومونو په پای کې هم راځي، لکه:

خوشال	خوشالي	رحيم	رحيمي
خوښ	خوښي	کريم	کريمي
سوکال	سوکالي	ابراهيم	ابراهيمي
هوسا	هوسايي		
اونور...			

د – په يو شمېر کسبي نومونو کې چې ديوې پېشې يا کسب ښکارندويي کوي، هم کارول کېږي، لکه:

ډولچي، سورنچي، توپچي، موچي، دوبي، جارچي او نور...

هـ - په يو شمېر فعلونو، په تېره بيا د حال زمانې په فعلونو کې هم استعمالېږي.

لکه: ځي، راځي، خوري، کړي، څښي، وړي، لولي، ناځي، پاځي او نور...

(c) ketabton.com: The Digital Library

۳- اوږده، مجهوله یا ښځینه (ې = e):

دا (ې) هم یو خپلواک اواز (واول) دی، چې په پښتو کلمو په تېره بیا په ښځینه نومونو کې زیاته کارول کېږي. د کارونې ځینې مهم ځایونه به یې دلته په ګوته کړو:

الف - دا ښځینه (ې) د هغو مفردو مونثو نومونو د جمعې لپاره کارول کېږي، چې په ګرده (ه) یا زور (a) پای ته رسېدلي وي. لکه:

مفرد	جمع
ډیوه	ډیوې
ښځه	ښځې
پاڼه	پاڼې
مڼه	مڼې
زرکه	زرکې او داسې نور...

ب - د هغو مفردو مونثو نومونو د مغیره یا دویم حالت لپاره راځي چې په همدې ګرده (ه) یا زور (a) پایته رسېدلي وي. لکه:

اصلي حالت	مغیره حالت
(ډیوه) رڼا کوي	د (ډیوې) رڼا تته ده.
(ښځه) د ژوند نیمه برخه ده.	بې له (ښځې) ژوندون ګران دی.
(پاڼه) ورژېده	د توت (پاڼې) رنګ مې خوښېږي.
(پلوشه) درس لولي	(پلوشې) درس ولوست.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ج – دهغو ښځينه صفتونو دجمعې او مغيره حالت لپاره هم راځي چې په ګرده (ه) يا زور (a) پايته رسېدلي وي. لکه :

مفرد او اصلي حالت	مغير او د جمعې حالت
(ښه ښځه)	(ښې ښځې)
(ښه ښځه) ښه خوی لري	(د ښې ښځې) به ښه خوی وي
(سره ډيوه)	(سرې ډيوې)

د – په هغو نسبتي صفتونو او فعلونو کې هم کارول کېږي، چې د ښځينه نومونو لپاره کارول شوي او يا ګردان شوي وي،لکه :

له (بدې ورځې) ژاړم	(د ښې ورځې) خاوند شه
(نجونې ژړېدلې)	(خويندې خند ېدلې)
(تورې نڅېدلې)	(وراوې تېرېدلې او داسې نور...

هـ - په ښځينه ضميرونو او مفردو حقيقي مونثو نومونو کې هم کارول کېږي لکه:

دې، هغې، ناوې، ادې، خواښې او نور...

ددې (ې) يو بله ښه ځانګړنه په دې کې ده، چې دکلمو په منځ کې هم خپل هويت ساتلای شي او ان که څوک وغواړي په دقيق ډول يې استعمال کړي، دکلمې په سر کې هم خپل هويت ساتلای شي لکه:

(تېر) دپخوا تېر شوی او (تير) د دستک او لرګي په مانا

(پېر) دمهال په مانا او (پير) دلارښود يا مرشد په مانا.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۴- زورکي واله (ی = ə y)

زورکی واله (ی = ə y) د ژبپوهنې د هغو معمولو تعریفونو له مخې یو غبرګغړ دی، یانې له دوو اوازونو څخه رغېدلې ده، چې یو زورکی (ə) دی او بل (y) دی چې یو یې خپلواک (ə) دی او بل یې (y) نیمه خپلواک یا سیمي واول. په پښتو اوسنۍ الفبې کې د زورکي (ə) او زور (a) تفاوت نه لیدل کېږي او دواړه په دې بڼه (ه) لیکي، خو فکر د باړه ګلۍ په سیمینار کې د زور او زورکي لپاره (ه او ۀ) نښې منل شوي دي او دا یو ښه وړاندیز دی. او بل یې (y) نیمه خپلواک غږ دی، د استعمال ځایونه یې په دې ډول دي :

الف – په پښتو مفردو مونثو نومونو کې راځي، کېدی شي دا نومونه یا حقیقي مونث وي یا نا حقیقي، خو په لفظي ډول پرې د مونث اطلاق کېږي. لکه :
ځولۍ ، زمرۍ ، نږۍ ، ګلالۍ ، ډوډۍ ، څوکۍ ، او داسې نور...

ب – د ځینو هغو نسبتي صفتونو د جمعې او مغیره حالت لپاره راځي، چې په څرګنده (ي) پایته رسېدلي وي. لکه :

اصلي حالت	جمع یا مفرد
خوښي	خوښۍ
تربګني	تربګنۍ
دوستي	دوستۍ
خوشالي	خوشالۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا به په یوه مثال کې هم واضح کړو :

(اصلي حالت)	(مغیره حالت)
د احمد او محمود ترمنځ دوستي ده .	د احمد او محمود د دوستۍ مزه نه شته .
مفرد	**جمع**
نن دې په کاله کې خوشالي ده	خدای (ج) دې دې وطن ته ډېرې خوشالۍ راولي.

۵- همزه واله ی (əy) :

دا هم یو غبرگغږ دی او له زورکي والې (ی) سره یې په سکښت، جوړښت او تلفظ کې هېڅ تفاوت نه شته، یانې دا غږونه په حقیقت کې دیوې څپې په شان یو ځل له خولې څخه راوځي. پښتو لیکپوهانو د زورکي والې (ی) او همزه والې (ئ) د بېلتون نښه او ضرورت همدا گڼلی چې یوه په نومونو او بله په فعلونو کې راځي. زه به دلته د پښتو لیکپوهانو له خوا د همزه واله (ئ) د اوسني دوديز استعمال ځایونه په گوته کړم:

الف – همزه واله (ئ) اکثره د امر او نهې فعلونو په پای کې راځي لکه: کېنئ، پاڅئ، وخورئ، مه خورئ، لاړشئ، مه ځئ او نور...

ب – د ځینو سوالیه جملو په پای کې هم راځي البته دلته هم فعلي حالت څرگندوي لکه: تاسو ټولگي ته راځئ، تاسو درس لولئ، په علمي غونډو کې برخه اخلئ او داسې نور...

د یادونې وړ ده چې همزه واله (ئ)، زورکي واله (ی) او نرمه یا نرینه (ی) د کلمو په منځ کې خپل هویت ساتلای نه شي او ځای یې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

څرګندې (ي) شکل نيسي، يوازې دکلمو په پای کې دا (ی) ګانې د شکل له پلوه خپل هويت ساتلی شي .

لکه: نړۍ + وال = نړيوال   يا کلی + وال = کليوال

اوس دپښتو (ی) ګانو په اړه خپل نظر او وړانديز وړاندې کوم :

لـومړی دنومونـو پـه اړه: پښـتو (ی) ګـانې طبعاً د بېلابېلو اوازونو ښکارندويي کوي، لکه څنګه چې هر اواز خپل يو بېل او واحد نوم لري، نو په کار ده چې دهغه ګرافيم يا شکل هم يو واحد او له اواز سره منطبق يو نوم ولري، لکه څنګه چې موږ په خپله نوره ابېڅې (الفبې) کې دهر اواز لپاره دګرافيم يو مشخص نوم لرو او هېڅ ستونزه په کې نه وينو، نو دلته هم بايد دنومونو د يو والي له لارې دا ستونزه حل شي. په دې برخه کې زما مشخص وړانديز دادی چې :

(ی = ay) تـه دې نرينـه (ی) وويـل شـي، ځکـه چـې دا د هغـې دکارونې له ځايونو او مانا سره پوره پوره مطابقت کوي، په هر ځای کې چې دا (ی) کارول کېږي، فعل وي که صفت او يا که نوم وي، دهغو ټولو خصلت به نارينه وي يا به لفظاً او يا به هم دمانا لـه پلوه دنارينه ځانګړتيا ترې څرګنده شي، نو د (لنډې) يا (نرمې) (ی) دوه نور نومونه دې ترې حذف شي، ځکه چې له مانا سره يې اړخ نه لګوي، زور والـه (ی) يې هم لـه نامه سره مـانيز اړخ لګوي، ځکه چې له زور (a) او سيمي واول (y) څخه جوړه شوې ده . خو نرينـه (ی) ورسره تر ټولو زيات اړخ لګوي .

(c) ketabton.com: The Digital Library

(ې = e): لکـه څنګـه چـې (ی= ay) د نارینـه نومونـو، صـفتونو او فعلونو لپـاره راځي، دغسـې (ې = e) د مونثـو نومونو، صفتونو او فعلونو لپاره راځي، نو په کار ده چې ښځینه (ې) ورتـه وویـل شي، چې لـه مانا سره یې مطابقت پیدا شي. دمجهولې یا اوږدې (ې) اصطلاحګانې ځکه سمې نه برېښـي، چې د (مجهولې) اصـطلاح موږ ته مجهوله نه ده او کېدی شي دعربي ژبې او دري ژبې ویونکو ته دا (ې) مجهوله وي او همغه تعبیر دلته سرایت کړی وي، نو کوم شی چې موږ ته مجهول نه وي، ولې د مجهول نوم پرې کېږدو؟

د یوه واول اوږد او لنډ تلفظ کول په مانا کې کوم تغیر نه راولي نو ځکه دا اصطلاح یا نوم هم له مانا سره اړخ نه لګوي، نو که دې (ې) ته همغه (ښځینه ې) نوم ورکړل شي دا کار به د هغې له مانا سره مطابقت پیدا کړي.

د څرګندې یا معروفې (ي = i) نومونه دومره بده نه برېښـي، ځکه پښتنو او نا پښتنو ټولو ته څرګنده ده او نور نومونه هم نه لري، نو ځکه که همدا نوم غوره شي، څه ستونزه نه شي راولاړولای.

د زورکي والې او همزه والې (ۍ، ئ) په باب زما نظر دادی چې دا دواړه په حقیقت کې یو اواز دی او یا د یوه غږ دوه شکلونه دي. موږ په نورو ځایونو کې دپښتو الفبې په برخه کې په واقعیت کې د اوازونو لپاره شکلونه نه لرو او موږ د اوازونو باقي یا پوروړي یو، لکه د زورکي (ə) لپاره هم تراوسه پورې د (ه) شکل او د زور (a) لپاره هم دا (ه) شکل کاروو، سره له دې چې د باره ګلۍ سیمینار د

(c) ketabton.com: The Digital Library

زورکي لپاره (ۀ) شکل غوره کړ، خو تراوسه لا پوره دود شوی نه دی او هم د (u) او (ه) دوو اوازونو لپاره یو شکل (و) لرو، خو دلته بیا د یوه اواز (əy) لپاره دوه شکله لرو: (ی = ئ). ژبپوهانو او لیکپوهانو د همزه والې (ئ) د ضرورت وجه (فعلي افاده) ګڼلې، نو که د فعل، نوم او صفت د تثبیت لپاره موږ د اوازونو شکلونه بدلوو، نو بیا خو هغه نورې (ی) ګانې هم په فعلونو، صفتونو او نومونو کې راځي، نو هغو ته مو ولې بېلابېل شکلونه غوره نه کړل له:

ی = سړی (نوم)، بریالی (ستاینوم)، کړېدلی دی (فعل)

ي = سړي (نوم)، تنګیالي (توصیفي یا ستاینوم)، خوري، ځي (فعل)

ې = ناوې (نوم) تودې/ سړې (صفت)، خندېدلې، ګرځېدلې (فعل)

نو دلته ولې دا (ی) ګانې د محتوا له مخې پر نورو شکلونو ونه وېشل شوې؟ زورکي واله او همزه واله (ی، ئ) په حقیقت کې د یوه اواز ښکارندویي کوي او د یوه اواز د تثبیت لپاره یوازې یوه ګرافیم یا توري ته اړتیا ده او بس. د یوه غږ لپاره د بېلابېلو تورو شتوالی دا مانا ورکوي، چې موږ د یوې ژبې لپاره په یوه واحد لیکدود کې څو الفبې ولرو او دا کار د ژبې زده کړه او د تدریس چارې سختوي. نو زما وړاندیز دا دی، چې همزه والې (ئ) ته هېڅ اړتیا نه شته او دا پر ژبه یو زیاتي بار دی او ګټه نه لري، باید له پښتو الفبې څخه حذف شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د باړه ګلۍ په سیمینار کې چې یوه بله ی (ے) شکل په اختیاري ډول منل شوی، هغې ته هم هېڅ اړتیا نه شته او دا پر پښتو ژبه د اردو ژبې د اغېز ښکارندویي کوي او د استعمال ځایونه یې په نورو (یا) ګانو افاده کېدی شي .

پښتو لوستونکو ته مې د یاګانو دزده کړې په برخه کې وړاندیز دادی، چې د یاګانو دنومونو د زده کړې پرځای د یاګانو دتلفظ او دهغو د استعمال ځایونو ته زیاته پاملرنه وکړي، نومونه (اصطلاح) کېدی شي دسړي له یاده ووځي، خو د یاګانو دقیق تلفظ او په حافظه کې دهغو د شکل ساتنه د یاګانو له دقیقې کارونې سره مرسته کولای شي. لوستونکي کولای شي، لاندې شعار د یاګانو د استعمال د یوه لنډ فورمول په توګه په پام کې ونیسي او په هره کلمه کې چې (یا ګانې) کارول شوې وي، د همدې فورمول له مخې یې دتلفظ په پام کې نیولو سره وکاروي: دا فورمول دادی :

تل دې وي سوله په ټوله نړۍ کې – سره یو شئ دا مو شعار دی.

پورتني فورمول کې د هرې (ی) شکل او تلفظ په پام کې ونیسئ او په هره کلمه کې چې (ی) کارېدلې وي هغه له دې تلفظ او شکل سره منطبق کړئ، نو کېدی شي په سم ډول یې وکاروئ .

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ليکوالۍ کې احتياط

دا ليکنه هم د هيلې مجلې په پاڼو کې خوندي شوې ده.

دژوند په ټولو چارو کې پام او احتياط ته ډېره اړتيا ده، د ورځني ژوند له ترافيکي پېښو نيولې بيا تر سترو سياسي پېښو پورې هرې يوې کې احتياط ډېر ضروري دی. که په ځاني ژوند کې احتياط ونه شي نو فردي ژوند به تباه شي او که چېرې په ټولنيز او سياسي ژوند کې احتياط ونه شي، نو ټولنه او هېواد به له سترو ناورينونو او غمېزو سره مخ شي، په همدې وجه اسلام، نورو اسماني دينونو او ټولنيزو مفکرينو انسان ته د ژوند په ټولو چارو کې د احتياط سپارښتنه کړې ده.

زموږ دهېواد په سياسي او ټولنيز ژوندانه کې د بې احتياطۍ، بې غورۍ، افراط او بې تفاوتۍ نتيجه موږ په خپلو سترګو وليدله او لا يې ګورو. خو اوس راځو دې ته چې په ليکوالۍ کې احتياط څه ارزښت، رول او اغېز لري؟

ليکوالي د ټولنيزو چارو دلارښوونې، څلونې او پرمخيون يوه غوره وسيله ده او ليکوال دټولنې داسې يو انديال (مفکر) شخص دی چې دټولنې دنورو عادي وګړو په اند‌ول يې د فکراو خيال، احساس، عاطفې او ولولې کچه ډېره اوچته ده، همدارنګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ليكوال دټولنې يو حساس موجود دى، چې په ټولنه كې دهرډول مثبتې او منفي پېښې پر وړاندې چټك غبرګون ښيي. ځينې وايي چې دليكوال د وجود پوټكى ډېر نرى او نازك دى، نو ځكه خو دهرعمل پر وړاندې ډېر ژر عكس العمل ښيي، دا خبره په دې مانا نه ده چې ليكوال دټولنيزو پېښو او ناورينونو پر وړاندې دمقاومت تاب نه لري، بلكې خبره دحساسيت او ادراك په ځواك كې ده چې په ليكوال كې دا ځواك ترنورو پياوړى دى. خو كله داسې هم پېښېږي، چې ليكوال دخپلو شفافو ولولو او چټك غبرګون تر اغېزو لاندې د افراط او تفريط داسې پړاو ته ورسېږي چې په دواړو حالتونو كې يې د تعادل پولې نړولي او د بيا را ګرځېدنې چانس يې له منځه وړى وي.

دليكوال خبره دعادي وګړو په څېر نه ده چې تر خولې ووځي او بيا د باد په څپو كې وركه شي. دليكوال خبره نه يوازې ديوې ټولنې دپېښو هنداره ده، بلكې دده خپله تذكره هم ده. لكه څنګه چې ديو شخص دهويت په تذكره كې دده اكثره ځانګړنې په ګوته كېږي. دغسې دليكوال له ليكوالۍ څخه هم دهغه دټولنيز، سياسي، اخلاقي شخصيت او ټولنيز تفكر ټوله مجموعه راڅرګندېږي او د هغه باطني او ظاهري هويت ورڅخه ښكاري. نو ليكوال ته په كار دي چې خبرې يې په تول تللې وي. په كتابي او مطبوعاتي بڼه دليكوال د اند او نظر خپرېدل (توكړو لاړو) ته ورته وي، چې بېرته نه راپورته كېږي، نو ځكه خو په كې تر حده زيات احتياط په كار دى.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ادبي او څېړنيزو ليکنو کې دليکوال تېروتنه دويم ځل خپله ليکوال او د نورو ليکوالو له خوا سمېدی شي، خو په سياسي ليکنو، د ژونديو شخصيتونو او دسياسي ډلو دتائيد او ترديد په باب ليکنې دليکوال خپل فردي مسووليت دی او بل څوك يې دسمون مسووليت پر غاړه نه شي اخيستلای.

يو ليکوال دوست مې يوه ورځ (د طالبانو د واکمنۍ پر مهال) له بهر څخه ماته ټليفون وکړ، راته يې وويل، چې د طالبانو په باب راته خپل نظر څرګند کړه چې څومره يې وستايو؟ البته دا ليکوال دطالبانو يو اورنی پلوی و، ما ورته وويل: دومره ستاينه يې وکړه چې سبا پښېمانه نه شې، مانا دا چې دتائيد او ترديد، ستاينې او غندنې ترمنځ تعادل ته دې بايد پام وي، داسې نه چې په ستاينه کې دومره وړاندې تللای يې چې دبېرته راګرځېدو پر وخت دې دترديد او غندنې ټول پلونه نړولي وي.

په سياسي او ټولنيزې ليکوالۍ کې بايد ليکوال ځان ته د بېرته راګرځېدو يوه خوندي او ساتندويه لاره او کوڅه هم پرېږدي، چې دخپلې تېرې تائيدونې او ستاينې د پښېمانۍ پر وخت له هغې څخه ګټه پورته کړي، خو که دا لاره نه وي، دليکوال راتلونکی کار ټکنی کېږي او هم دليکوال فکري او اخلاقي شخصيت ته زيان رسي. دی بيا ټولنې ته دکوم کار او پېښې دتائيدونې او ردونې لارښوونې نه شي کولای، ځکه چې خلك ورته وايي چې ستا تېرې ستاينې، تائيدونې او ياهم ردونې ناسمې وختلې نو راتلونکې هم همداسې در وبوله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما هغه ليکوال ملګری چې مانه يې د طالبانو دستاينې په باب خپل نظر غوښتی و، تقريباً يو کال وروسته يوځل بيا ماته ټليفون وکړ او ويې ويل چې ستا مشوره ماته ډېره ګټوره تمامه شوه، ځکه چې ما هغه وخت غوښتل چې ددوی په ستاينه کې ډېر مطالب چاپ کړم او اوس زما نظر ددوی بشپړ مخالف دی او غواړم چې ددوی په غندنه کې يو څو ليکنې خپرې کړم، ما ورته بيا وويل: ګوره په غندنه کې هم افراط ونه کړې، د افراطي غندنې او افراطي ستاينې دواړو نتيجه پښېماني ده، ښه داده چې پر احساساتو واکمن شې؛ ښو ته ښه او بدو ته بد ووايې. بله خبره داده چې پر سياسي ډلو او ژوندیو سياسي شخصيتونو ډېر باور په کار نه دی، ځکه چې هغوی خوځنده او متحول دي، ناست نه وي او کار يې لا ختم شوی نه وي، کله چې يو سياسي ګوند او شخصيت په بشپړ ډول د فعاليت او ازمون له ډګره ووځي بيا دهغو ټول کارونه ارزول کېدی شي. دا په دې مانا نه ده چې څوك دې د واکمن بهير پر وړاندې غلی کېني او هېڅ دې نه ليکي، ليکوال که ددې پېښو پر وړاندې بې توپيره پاتې شي، نو ټولنې سره به يې غټ خيانت کړی وي، اصلي خبره داده چې د واکمن جريان دمثبتو او منفي پېښو پر وړاندې مثبت او منفي غبرګون ښودل او د نيمګړتياوو په ګوته کول دليکوال حق دی که چېرې ليکوال د واکمنو جريانونو د واکمنۍ پر مهال هغو ته خپلې نيمګړتياوې او دحل لارې په ګوته نه کړي، ولس راويښ نه کړي، نو بيا خو يې خپل مسووليت نه دی ترسره کړی، کله چې يو

(c) ketabton.com: The Digital Library

واکمن بهیر له منځه لاړ، ترهغه وروسته خو بیا ورته نصیحت کول بې ګټې دي، بیا نو یوازې د هغو دکړنو ارزونه مطرح کېږي. خو دلته زموږ موخه داده چې د واکمن جریان پر وخت باید لیکوال د مثبتو کارونو ستاینه او د منفي هڅو غندنه وکړي او که چېرې جریان داسې وي چې ټول مثبت او یا ټول منفي وي، نو بیا خو یې ستاینه او غندنه هم د همدې معیار او کچې له مخې ده.

په افغانستان کې دمجاهدینو (مختلفو تنظیمونو) د واکمنۍ پر مهال یو لیکوال چې نه غواړم دلته یې نوم یاد کړم راته وویل، چې له (....) ځخه چې هغه هم لیکوال و او هم یې یو کمپیوټر لاره او کتابونه به یې کمپوزول، سخته ګیله وکړه، دې لیکوال وویل چې زه له هغه ځخه سخت خوابدی یم، ما هغه ته د کمپوز لپاره دخپلو شعرونو مجموعه ورکړه، هغه خو اول زما شعري ټولګه ډېره وځنډوله او تر ډېر ځنډ وروسته یې رانه ډېرې پیسې وغوښتې چې د بازار تر نرخه هم ډېرې زیاتې دي، ما همدومره پیسې لرلې چې هغه ته مې دکمپوز لګښت کې ورکړې او چاپ ته څه پاتې نه شوې، نو ځکه دادی زما مجموعه وځنډېدله. کله چې طالبان واك ته ورسېدل ترهغه وروسته مې دا شاعر او لیکوال بیا مخې ته راغی، ما ترې دشعري مجموعې پوښتنه وکړه، ده راته وویل کور دې دهغه لیکوال کمپوزر ملګري ودان وي، چې له ما ځخه یې ډېرې پیسې واخیستې او چاپ ته راسره څه پاتې نه شول که زما هغه مجموعه چاپ شوې وای، نو اوس به طالبانو له پوزې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځوړند کړی وم، ما ویل ولې دطالبانو نو ستا پر شعري ټولګې څه کار دی؟ ده وویل: ته خو خبر نه یې هغې کې ټول داسې شعرونه وو چې ما د مجاهدینو او پاټکیانو په ستاینه کې ویلي وو. ما ورته وویل ته خو نو د ډاکټر نجیب او تر هغه دمخه دکارمل په حکومت کې غټ سړی وې، نو تا مجاهدین څه کول؟ هغه راته وویل مجاهدین لا څه کوې، چې ترهغو مخکنیو ته مې هم ډېر شعرونه ویلي، خو هغه مې دمجاهدینو په وخت کې پټ کړل او له دې مجموعې مې وکښل.

دطالبانو د واکمنۍ څلور کاله تېر وو، چې همدا شاعر مې یو ځل بیا مخې ته راغی او ویې ویل چې یون صیب دشعرونو یوه مجموعه مې تیاره کړې، که راته ویې ګورې او څه پرې ولیکې نو ډېر به خوښ شم، ما ورته وویل چې همغه جهادي شعرونه دي که څنګه؟ دی له خندا شین شو نه بابا اوس کله دهغو وخت دی، اوس خو وخت بدل دی، ما چې په څو مشاعرو کې د طالبانو په افراطي ستاینه کې ددې شاعر څو شعرونه اورېدلي وو، نو په زړه کې راتېر شول چې دا ځل به یې ټول شعرونه د طالبانو په ستاینه کې وي، ده ته مې وویل، چې پر یو شرط درڅخه مجموعه اخلم چې دطالب په ستاینه کې به یو شعر هم په کې نه پرېږدم، دی یو ځل بیا له خندا شین شو او راته یې وویل چې تاته خو یې دهمدې لپاره درکوم چې زه پرځان نه پوهېږم او ډېره ستاینه رانه کېږي، تاته یې ځکه درکوم هسې نه چې غرق نه شم هغه بل ځل خو خدای بچ کړم هغه .. بچ کړم دا ځل مې ټول امید تاته دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پورتنی مثال مې ځکه راوړ چې کېدی شي، زموږ پر یو شمېر نورو لیکوالو هم همدا حال تېر شوی وي او یا پرې تېر شي. داسې ډېر لیکوال شته چې دیوه سیاسي ګوند د واکمنۍ پرمهال خپل چاپ شوی هنري اثر په بله واکمنۍ کې چاته نه شي ښودلای ځکه چې له ده څخه بې ځایه ستاینه شوې وي، دلته هغه لیکوال نه یادوم چې یو سیاسي جریان ته ژمن و او دهغو په ګټه یې سیاسي لیکني کړې دي، هغه خو دخپلې ژمنتیا له مخې اړ و چې دا ډول لیکنې وکړي او یا یې په اصطلاح حق و، خو زما مقصد هغه لیکوال دي، چې نه په کوم سیاسي بهیر پورې تړلي وو او نه سیاسي خلك وو، خو خپل هنر یې دهغو دخدمت او افراطي ستاینې لپاره په دې کچه ګومارلی و، چې دهمغو سیاسي بهیرونو اصلي غړي او لوبغاړي هم ورته حیران وو او دي.

دطالبانو د واکمنۍ پر دریېیم کال دهېواد ورځپاڼې ریس ښاغلي ملا عبدالحنان همت ماته وویل: یون صیب والله دغه د ورځپاڼو کلکسیونونه مو لټولي وای او هغه شاعران او لیکوال مو په ګوته کړي وای چې دې پخوانیو کمونیستانو ته یې لیکنې کړې او شعرونه یې ویلي دي. ما ورته وویل، چې لست ته یې هېڅ ضرورت نه شته، ده وویل ولې؟ ما ویل دغه څه شاعران چې اوس ستاسې ستاینه کوي، همدغه ټول دي، په مشاعره کې کېنه هرچاچې ستاسې ستاینه کوله، جلا کوه یې او حساب ورسره کوه، دهغو لسو تنو نومونه مې ورته واخیستل، چې په تېرو نظامونو کې یې هم ستاینې کولې او اوس یې هم کوي، ما ورته وویل چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

همدغه دي، دا په هر نظام کې همداسې دي، دا به په سباني نظام کې هم همداسې وي او هغه څوک چې اوس ستاسو ستاینه نه کوي، دوی دپروني نظام هم نه ده کړې او د سباني به هم ونه کړي.
همت صاحب ماته وویل دا خو ډېر ښه خلك دي، زموږ هره خبره مني، زما چې دکومې موضوع په اړه کوم شعر او لیکنه په کار شي نو عاجل دوی ته ټلفون وکړم، دوی بیا ډېر ژر دهمغې موضوع په اړه شعر او یا مقاله لیکلي وي. ما ورته وویل چې دا ډول خلک د هر نظام په کارېږي، تر تاسو وروسته به هم په کار شي، خو د ولس نه په کارېږي.
زموږ یو بل لیکوال بیا یو وخت پر طالبانو دومره مین و، چې په افراطي ستاینه کې یې ډوب و، یو وخت بیا داسې راغی، چې دومره افراطي غندنه یې پیل کړه چې تر تصور نه پورته وه، یوه ورځ یې یو عادي طالب سره دخبرو په ترځ کې طالبان په داسې افراطي بڼه وغندل چې ان دپېښوریانو خبره له الفاظو سره یې هم انصاف ونه کړ، خو طالب ورته په مقابل کې وویل: والله نو موږ خو ساده خلك وو همدا تا او ځیني نورو موږ دومره وستایلو چې موږ اخر دغرور وزرونه وکړل، موږ ویلې چې موږ په رښتیا هم همدومره اوچت خلك یو، که تا دومره ستاینه نه وای کړې، کېدی شي موږ دې افراط ته نه وای رسېدلي. دطالبانو دغرور او نورو بدګڼو عامل چې هرڅه وو پر هغو دلته بحث نه کوو، خو زموږ له لیکوال سره دطالب په فردي منطق کې سخت قوت پروت و. پر دې وخت ما هم ددوی په خبرو کې ځان په دې ډول ورشریک کړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې ليکوال ته مې وويل: دا طالبان په پيل کې هم دومره ښه خلک نه وو، چې سل په سلو کې دې دهغو ستاينه وشي او دهېڅ (خو) ځای دې ونه لري او اوس هم دومره بدخلك نه دي، چې هېڅ ښه دې ونه لري او ټول دې بد وي، لکه څنګه چې له تا څخه پخوا په افراطي ستاينه کې تېروتنه شوې، اوس درنه همداسې په افراطي غندنه کې هم تېروتنه کېږي. ليکوال سره له دې چې طالب سره يې ډېر دلايل وويل، خو ماته پرې دهغه منطق قوي ځکه ښکاره شو چې ليکوال خو له اوله طالب هم نه و، نو بيا ولې يې دطالبانو په ستاينه کې تر طالبانو زيات افراط کاوه او هغه هم له همدغې خوږې ګوتې نيولی و.

ما داسې ليکوال هم ليدلي، چې يو وخت يې د يو سياسي شخصيت پر ضد ګڼې ليکنې خپرې کړې وي او بل وخت يې بيا دهغه دتائيدونې او ستاينې لپاره قلم راپورته کړی دی. چې يوه بله ژوندۍ بېلګه به هم وړاندې کړم.

د ۱۳۵۸ل کال د مرغومي تر ۶ مې نېټې دمخه يو ليکوال سره له دې چې دخلکيانو دګوند رسمي غړی نه و، خو دهغوی دخوشالۍ لپاره يې دببرك کارمل پر ضد داسې تونديې او تېزې ليکنې وکړې او مطبوعاتو کې يې خپرې کړې، چې خلکيان هم ورته حيران وو، کله چې کارمل د واك پر ګدۍ کېنول شو، نو دا ليکوال ډېر وارخطا شو، دمشورې لپاره دخدای ببنلي استاد عبدالروف بېنوا کورته لاړ او ورته يې وويل: هله لار راښيه چې څه وکړم؟ استاد بېنوا ته چې دليکوال اخلاقي ضعف له پخوا نه هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

معلوم و، له ډېره سُخره يې ورته وويل: ((هېڅ خبره نه ده، پوستين پردې بل مخ واغونده)) مانا يې دا وه چې ته خو هسې هم په ستاينو او غندنو بلد يې، دکارمل ستاينه پيل کړه. ليکوال هم همدا نصيحت په دواړو غوږو واورېده او هغه يې په ښه پوره صداقت عملي کړ، څه موده وروسته يې دکارمل دربار ته هم لاره پيدا کړه او د ډاکټر نجيب پر وخت يې لا نوره وده هم وکړه. له دې پورته يادونو څخه مې مقصد دا دی، چې بې ځايه ستاينې او غندنې په کار نه دي، کله کله به څوك يو مقام ته ورسوي، خو هېڅکله هم دخپل وجدان په ماڼيو کې ارامه ساه نه شي اخيستلای، نو ليکوال ته په کار ده، چې په خپلو ليکنو کې ډېر احتياط وکړي، خپله ليکوالي د افراط او تفريط په سيند لاهو نه کړي، ځکه چې جبران يې بيا ډېر سخت دی، دليکوال چاپي او خپرنۍ ليکنه توکي لاړې دي، چې بېرته نه پورته کېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ازاد او تړلي مطبوعات

دا ليکنه د طالبانو د حاکميت د اوج پرمهال ليکل شوې وه او همغه مهال د هيلې مجلې د ۱۳۷۹ل کال په (۶) ګڼه کې چاپ شوې ده.

په هره ټولنه او هېواد کې چې دولتي جوړښت ولري او واکمنه اداره يې د ددولت تمثيل وکړای شي، نو د واک همدا جوړښت پر درېيو لويو څانګو وېشل کېږي، چې قضايه، مقننه او اجرائيه څواک يې بولي. په حقيقت کې همدغه درې څانګې او څواکونه د دولت اډانه جوړوي. د دولت د رغښت نورې څانګې بيا له همدغو څانګو څخه رابېلېږي او هره يوه د ټولنې يوه اړتيا وړ برخه خروبوي.

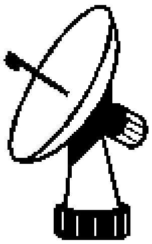

د بشري نړۍ په پرمختګ سره يوه بله څانګه هم د دولت په اغېزمنۍ او پرمختيا کې اغېزناکه وګڼل شوه، دا د مطبوعاتو څانګه ده، چې د دولت د څلورم څواك په نامه يادېږي، مطبوعاتو ته دټولنې اعصاب هم وايي، ځکه چې دنړۍ اکثره فکري بدلونونه او نورې پرمختياوې د همدې خپرونو له لومړني شکل الهام اخلي او د پرمختللې نړۍ فکري جريانونه د همدې مطبوعاتو زېږنده ګڼل کېږي. هره ټولنه او دولت د خپل ځان،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټولنې او ولس له اړتیا سره سمې خپرونې (مطبوعات) لري. داخپرونې بیا دجولیز او مانیز څرنګوالي له پلوه پر لسګونو ډولونو وېشل کېږي. له یوې دېوالي جریدې او شپېپاڼې رانیولې تر ټلویزیون او د اوسني پرمختللي انټرنټ تر عصري شبکې پورې ټولې خپرونې (رسنۍ) ګڼل کېږي. خو له فکري پلوه تر هرڅه لومړی، خپرونې یا مطبوعات پر دوو برخو وېشل کېږي: ازاد مطبوعات او تړلي مطبوعات. موږ به دلته هڅه وکړو، چې ددې دوه ډولو خپرونو د مانیزڅرنګوالي، ګټو، اړتیاوو او ضررونو په باب یوڅه رڼاواچوو:

۱-تړلي مطبوعات یا خپرونې:

تړلې یا رسمي خپرونې هغه دي، چې په ټولنه کې د دولت او یا واکمن سیاسي جریان له خوا خپرېږي اوتر زیاته بریده د هغوی د خیال اواند ښکارندویي کوي. تړلي مطبوعات د خپلو ښېګڼو او ګټو ترڅنګ یو شمېر نیمګړتیاوې او زیانونه هم لري،چې دلته به ورته اشاره وکړو:

نیمګړتیاوې:

په تړلو او رسمي خپرونو کې د انتقاد او نیوکې روحیه کمزورې وي، د ذوق، شوق او پراخ اندو واند(فکر و خیال) وزرونه په کې تړلي وي، د ټولنې د سمون او رغون لپاره د افکارو تبادله په کې یا ناممکنه او یا ناسمه وي.

د ټولنې دټولو اړخونو او پاړکو ذوقونه او اړتیاوې نه شي خړوبولای. د واکمن جریان د هر عمل او چلند ستاینه کوي،

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرنیمګړتیاوو اود هغو دحل په باب کم بحث کوي، دناخوالو په انعکاس کې پوره ونډه نه شي اخیستلای. په رسمي خپرونو کې یوازې د هغو استعدادونو د غوړېدو لپاره لاره اوارېږي، چې له واکمن بهیر سره فکري خواخوږي ولري او له هغه سره تړلي وي، شخصي تشبث او ځاني استعداد په کې کمه وده کوي. رسمي مطبوعات خبرتیایي سرچینې ګڼل کېږي، خو د ولس او دولت ترمنځ د روحي پیوستون او فکري یووالي دټینګښت څرګندوی او عامل نه وي، په عمومي ډول رسمي خپرونې د ودې عمودي حرکت تعقیبوي، یانې دا چې درسمي مطبوعاتو د لوستونکو د مطالعې لوری مخ پورته او مستقیم دی؛ کینې او ښي لوري ته کتلای نه شي، لوستونکي ته لکه د ګاډۍ اس غوندې د فکري او ذوقي سانسور داسې سترګې (عینکې) پر سترګو کوي، چې نېغه اوښودل شوې لار به ګوري، اخوا دېخوا نه شي کتلای. د رسمي خپرونو پرمختیایي تګلوری کولای شو په دې جوله کې افاده کړو:

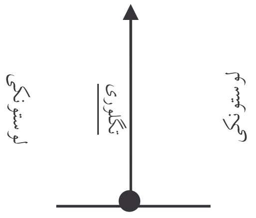

پیل ټکی

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلته لوستنه یوازې له یوې ټاکلې نقطې څخه پیلېږي او مخ پورته حرکت کوي، بلې خوا ته یې د غورېدو او حرکت امکان نه شته.

د رسمي خپرونو لوستونکو یوه غټه ستونزه دا وي چې څه یې خپله لوستلي وي همغه دکانې کرښه ګڼي، ځکه چې د هغوی ذهني وده په ټولو برخو او خواوو کې انډولیزه اومتوازنه نه وي، د واکمن جریان یوه موخه همدا وي چې خلك په داسې روحیه وروزي چې دوی یې غواړي. مبتذل، کلیشه یي او تکراري مطالب درسمي خپرونو بله نیمګړتیا او ستونزه ده چې د لوستونکو د ذهني ستړیا سبب ګرځي او لوستونکي د مطالعې پرېښودلو ته اړباسي. له رسمي خپرونو څخه نیولې بیا تر رسمي ښوونې او روزنې پورې ټول روزنیز بهیر له یو ډول مستقیم فشار سره مل وي، مستقیم فشار چې هر ډول وي، پر پلي کېدونکي سخت پرېوزي او د ستړیا سبب یې ګرځي.

خو له دې ټولو نیمګړتیاوو سره سره رسمي خپرونې یو لړ داسې ستړې او اساسي ښېګڼې او ګټې لري، چې هغه د یو ملت په ذهني وده او پرمختګ، د ذوقونو په خروب او نورو اړتیاوو په پوره کولو کې کارنده ونډه لري، چې بل هېڅ کار یې ځای نه شي ډکولای، دلته به د رسمي مطبوعاتو ځینو سترو ګټواو ښېګڼو ته هم اشاره وکړو:

درسمي یا ټرلو خپرونو ګټې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

درسمي يا ترړلو خپرونوګټه دا ده چې د ټولنې ټول وګړي په يوه روحيه او مفکوره روزي او د ذهني انارشۍ مخه نيسي، که چېرې په ټولنه کې داسې يو سياسي نظام واکمن وي، چې دخپل ملت لپاره يوه ملي او پرمختيايي ستراتيژي ولري، نو له رسمي خپرونو څخه د ټول ولس د ذهني تمرکز او فکري يووالي لپاره غټه ګټه پورته کولای شي.

که رسمي مطبوعات په ملي روحيه سمبال شي، نو په ملت کې به د ملي شعور او ملي پيوستون روحيه پياوړې کړي، د واحد دښمن پروړاندې به يې رواني ځواك غښتلی کړي اوپه ملت کې د درز اچونې او منفي لېوالتياوو مخه به ونيول شي.د رسمي مطبوعاتو بله ښېګڼه دا ده، چې له يوه واحد مرکزه کنټرولېږي، ټولنې ته د متضادو افکارو د رادننه ايستلو او بيا پرهغو باندې د ټولنې د وېش مخنيوی کوي. په رسمي مطبوعاتو کې د اخلاقي انحرافيو مخه هم نيول کېدی شي، يا لږترلږه داسې مسايل نه خپروي، چې اخلاقي نيمګړتياوې ولري او يا ولولې راوپاروي.

رسمي مطبوعاتو کې دمتوازن وېش امکان ډېر زيات دی، د ټولنې هر اړوند پاړکي ته وررسېدی شي او دولت د مالي زيان يا سپسېدۍ په زغملو سره هر هغه چا ته چې اړتيا ورته ولري، خپرونه ور رسولای شي.

په رسمي خپرونو کې بله ښېګڼه دا ده چې اکثره خپرونې د يوې ټاکلې پوهنيزې جرګه ګۍ له خوا خپرېږي، معياري ژبه، معياري ليکدود او نور ملي ارزښتونه تعقيبوي، د چا د شخصي

(c) ketabton.com: The Digital Library

توهین،سپکاوي او یا شرموني امکان په کې ډېر کم وي، که رسمي خپروني له مانیز پلوه پر بېلابېلو خپرونو وېشل شوې وي او بیا هره خپرونه خپله یوه موضوع تعقیب کړي، نو د ټولنې ټولې خواووې به په متوازنه توګه ورسره وده وکړي، طبعاً د دولت امکانات تر اشخاصو زیات وي، که دولت په رښتیا هم غواړي د خپرونو له لارې خپل ولس ته خدمت وکړي، نو په دې برخه کې رسمي خپرونو ته ډېر امکانات برابرولای شي او رسمي خپرونې د خپلې همدې برلاسۍ له مخې کولای شي، لوستونکو ته ډېر نوي معلومات وړاندې کړي.

۲- ازادې خپرونې:

لکه څنګه چې مو پورته د رسمي خپرونو نیمګړتیاوو ته اشاره وکړه، نو کله چې په یوه ټولنه کې رسمي خپرونې د ټولنې د اړتیاوو په خروب کې پاتې راشي، نو ازادو خپرونو ته اړتیا پیدا کېږي.

ازادې خپرونې هم د رسمي هغو په شان زیاتې ګټې او یو شمېر زیانونه لري، چې دلته به یې د دواړو یادونه وکړو:

د ازادو خپرونو ګټې:

ازادې خپرونې په ټولنه کې د سالم انتقاد روحیه رامنځته کوي، د سالم انتقاد په نتیجه کې په ټولنه کې د زغم کلتور پیدا کېږي، د زغم کلتور د ټوکېدو له کبله د ټولنې سیاستوال د برچې او تورې پرځای د قلم او خبرو له لارې خپل مسایل حلوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ازاد مطبوعات د درغليو، تګيو، برګيو، رشوتونواو نورو ټولنيزو فسادونو په رسوا کولو کې کارنده ونډه اخلي، نو ځکه خو ددې کارونو عاملين هڅه کوي، چې دخپرونو د پردې پر مخ ځرګند نه شي او له خپل پلان کړي جنايت څخه تېر شي.

ازاد مطبوعات د ټولنې واکمنو ته لاره ښيي، نيمګړتياوې ورته بيانوي او دا ځرګندوي چې که شپه تياره ده منې په شمار دي؟ د ټولنې د برخليك په ټاکلو او د هغې په وده او پرمختيا کې د ټولنې وګړي متوازنه او انډوليزه ونډه لري.

ازاد مطبوعات له رسمي هغو سره د مثبت رقابت او سيالۍ له لارې د ټولنې وګړو ته نوي او رنګارنګ مطالب برابروي، چې ټولنه پرې خپل ذوق خړوب کړي.

په ازادو خپرونو کې ډېر هغه استعدادونه غوړېدلای شي، چې په رسمي خپرونو کې ورته چانس نه وي، په ازادو خپرونو کې روزنيزه برخه له کوم مستقيم فشار پرته عملي کېږي. د ازادو خپرونو پرمختيايي تګلوری افقي دی، کيڼ او ښي لوري ته وده کوي، له يوې واحدې نقطې پيلېږي او دواړو خواوو ته غځېږي. لوستونکي يې هم دواړو خواوو ته وده کوي او خپل ذوق خړوبوي، پر لوستونکي کوم فشار نه شته، هرې خوا ته چې غواړي حرکت کولای شي، لکه په دې لاندې شکل کې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیل ټکی

ښي لوري لوستونکی   کیڼ لوري لوستونکی

په دې ډول په ازادو مطبوعاتو کې د لوستونکي د استعداد د غوړېدنې امکانات زیات دي.

د ښوونې او رزنې د اصولو له مخې نامستقیه ښوونه او روزنه تر فشاري هغې ښه ځکه ده، چې پر لوستونکي باندې له کومې ذهني سترتیا ، ناارامۍ او احساس پرته عملي کېږي او د هغه د مینې اولېوالتیا کچه اوچتوي.

د ازادو مطبوعاتو له لارې کېدی شي، د ټولنې د یوشمېر وګړو ژوند هم خړوب شي او پانګه هم لاسته ورشي، د ازادو خپرونو له دومره ښېګڼو او ګټو سره سره یو شمېر نیمګړتیاوې او زیانونه هم لري، چې دلته به د ځینو یادونه وکړو:

نیمګړتیاوې اوزیانونه:

هغه ټولنې چې ملي پیوستون او یووالی یې ښه کوشېر شوی نه وي، ازاد مطبوعات کولای شي، په داسې ټولنو کې ذهني انارشي رامنځته کړي، هغه یووالی چې د کلونو په اوږدو کې یا د زورواکۍ او یا هم د نورو عواملو له کبله رامنځته شوی، متضرر کړي او په پای کې فزیکي ټکر ته لاره اواره کړي.

که ازاد مطبوعات دخپلې ټولنې ملي ګټې په پام کې ونه نیسي، نو ټولنه انحرافي لوري ته کشولای شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

که چېرې ازاد مطبوعات د اقتصادي ګټې له درکه دوراني حرکت ونه لري، يانې خپل لګښت بېرته پوره نه کړي او ورځنۍ پانګه يې زياته نه شي، نوچلوونکي يې مجبور دي له کورنيو او بهرنيو نامشروعو سرچينو سره اړيکي ونيسي او خپله بقا تضمين کړي، ازاد مطبوعات د خپلو شخصي ګټو او شهرت لپاره کله کله داسې شيان خپروي چې ټولنه او په تېره بيا ځوان پښت اخلاقي انحراف ته راکاږي.

کله کله ازاد مطبوعات تر دې حده هم لاس غځوي چې د خلکو په شخصي ژوند کې مداخله کوي، يا له ځينو اشخاصو حق السکوت اخلي او يا ورڅخه د خپلو تبليغاتي امکاناتو په واسطه د باد بنګه جوړوي، په دې ډول په ټولنه کې د سالم شخصيت د پاتې کېدنې شونتيا کمزورې کوي. که پر ازادو خپرونو چالاکه، درغلن او فاسق اشخاص حاکم شول، نو ټولنه له ډېرو بدمرغيو سره مخامخولای شي. هغو ټولنو کې چې ګڼ قوميزه دي او د ملي ستراتيژۍ بنسټ په کې د کوم قوي واکمن جريان له خوا نه ملاتړېږي، نو ازاد مطبوعات کولای شي، د قومي او سيمه ييزې تفرقې اورته لمن ووهي.

لنډه دا چې که ازاد مطبوعات بيا هم د يوې ملي ستراتيژۍ له مخې کنټرول نه شي، نو ډېر زيانونه راولاړولای شي، په هغو ټولنو کې چې ازادو مطبوعاتو وده کړې او بيا ټولنو د هغو په واسطه دوه اړخيز پرمختګ کړی، هلته د رسمي او نارسمي خپرونو چلوونکي پر څو اساسي موضوعاتو سره متفق وو، لکه

(c) ketabton.com: The Digital Library

هېواد، ملي ژبه، دين، ملت د ولس ښېرازي اوځينې نور اساسي توکي، هريوه پورتنيو ارزښتونو ته خدمت خپله دنده ګڼله، خو زموږ په شان وروسته پاتې ساتل شوې ټولنې کې چې د ازادو خپرونو ډېره کمه تجربه او مزه يې ليدلې، حالات بل ډول دي، دلته د لوستي قشر کچه دومره نه ده، چې ازاد مطبوعات دې ښېرته دوراني حرکت وکړي او خپل لګښت دې پوره کړي او نه د واکمنو کلتوري زغم دومره دی چې رښتيا دې هم يوه ازاده خپرونه ومني او وزغمي، خير نو زموږ ټولنه ازادو خپرونو ته اړتيا لري او که نه؟ غواړو ددې پوښتنې په باب څه څرګندونې وکړو:

زموږ په ټولنه کې د ازادو خپرونو اړتيا:

زموږ ټولنه هم لکه د نورو ټولنو په شان ازادو خپرونو ته اړتيا لري، ځکه چې اوسنۍ رسمي خپرونې نه د شمېر او نه هم دڅرنګوالي له پلوه دملت اړتياوې خړوبولای شي. ان دواکمن جريان غوښتنې هم نه شي پوره کولای. د اوسنيو رسمي خپرونو اساسي نيمګړتيا دا ده چې له دې مطبوعاتو څخه د خپرونو ډېرې ژوندۍ، متحرکې او اساسي برخې لکه ټلويزيون اوانټرنټ منفي شوي، راډيويي خپرونې کمې شوي او يوازې په سپوره تبليغاتو او د مستقيم فشار پر تبليغاتي وسيلو اوښتي دي. پاتې خپرونې هم د وخت په عصري تخنيکي وسايلو سمبالې نه دي، وچ انحصار پرې حاکم دی او زيروح تصوير چې د چاپي خپرونو اساسي برخه ده، ترې لرې شوی دی. دا چې زيروح تصوير د واکمنو په تعبير له شريعت سره ټکر خوري او ناروا ګڼل کېږي دا نو د هغوی خپل

(c) ketabton.com: The Digital Library

اندود دی، خو که څوك مطبوعات غواړي او بیا د هغو اغېز، نو بیا خو تصویر د مطبوعاتو یوه اساسي برخه ده او هغو ته روح ورکوي، بې تصویره مطبوعات، بې روحیه مطبوعات ګڼل کېږي او ډېره سپېره ښکاري. کله چې څوك یوه خپرونه راواخلي، نو لومړی یې تصویر، بیا عنوان او بیا متن ته پام کوي، واکمن وغواړي که ونه غواړي د ډله ییزو رسنیو یوه داسې څپه روانه ده، چې ولس مجبور دی هغو ته مخه وکړي، په نننۍ عصري نړۍ کې د انټرنټ په ناپایه سمندر کې د هېڅ شي کمی نه شته او نه پرې د چا مطلق سانسور څه اغېز کوي. هلته به هرڅوك هرڅه چې غواړي لاسته راوړي، نو بیا به د ازادو خپرونو مخالفین څه کوي؟ ښه به دا وي مخکې تر دې چې د نورې نړۍ فرهنګي یرغل زموږ د ولس پر ذهن خپله څپه خوره کړي، موږ باید خپل مطبوعات ورته قوي کړو. افغانستان کې د ګوتو په شمار څو مجلې او اخبارونه خپرېږي او په پېښور کې یو څو عنوانه ازادې افغاني خپرونې فعالیت کوي، چې دا ټولې زموږ د ملت په سلو کې د (۲) برخې وګړو اړتیا هم نه شي پوره کولای، د خپرونو ډېرول زموږ د ملي شعور دبیدارۍ نښه ګڼل کېږي او د لوستونکو د شمېر زیاتون څرګندوي، دامریکا متحده ایالتونه به یې د بېلګې په توګه وړاندې کړو: په دې هېواد کې له سلګونو ټلویزیوني چاینلونو او د انټرنټ پر بېشانه نړۍ سربېره له ورځپاڼې نیولې تر اوونیزې، میاشتنۍ او کالنۍ پورې ټولې (۱۱زره) عنوانه خپرونې کېږي، چې کلنۍ تیراژ یې د انسان تر

(c) ketabton.com: The Digital Library

تصوره هم اوچتېږي. په دې کې داسې خپرونې هم شته چې هره ورځ په لسګونو ملیونو ټوکه خپرېږي او داسې کتابونه هم شته، چې تیراژ یې(۵۰) ملیونو ټوکو ته رسېږي. په داسې حال کې چې په افغانستان کې له تعلیمي کتابونو پرته، د امیر شېرعلیخان له وختـه تـردې دمـه پـورې د ټولـو چـاپ شـویو کتـابونو عمـومي شـمېر(۵۰)ملیونـو ټوکـو تـه نـه رسېږي. تېر کـال پـه پېښـور کـې د ازادو لیکوالو له خوا تر (۲۰۰) عنوانـو زیات پښتوکتابونـه چاپ شوي وو او دا زموږ په خپرنیز تـاریخ کې یو بېسـاری ریکـارډ و. خـو د واکمنـو لـه خـوا پـه ټول افغانسـتان کـې د ټولـو چـاپ شـویو کتـابونو شـمېر لـس عنوانـو تـه نـه رسـېده، تـر دې یـو کـال دمخـه یوازې په لندن کې ټول (۶۰) زره عنوانـه کتابونـه چاپ شوي وو، چې عمومي تیراژ یې ملیاردونو ملیاردونو ټوکو ته رسېده. له دې پـرتلنې څخـه زمـوږ مقصـد دا نـه دی چـې زمـوږ هېـواد دې لـه دې پرمختللې نړۍ سره پرتله شي او څه شی چې هغوی لري بایـد مـوږ یې هم همدا اوس ولرو، بلکې هدف دا دی چې مـوږ تـه یـوه ذهنـي رڼایي وي. په پرمختللو ټولنو کې هم یوازې دولتونو دا کار نـه دی کـړی، بلکـې هغـوی دومـره کـړې چـې لـه خلکـو څخـه یـې د ذهنـي سانسور او اختناق وېره او پرده لـرې کـړې ده. کـه چېـرې زمـوږ پـه خپــل هېــواد کــې د خپرونــو ازادي وای، نــو دا (۲۰۰) عنوانــه کتابونه ولې هلته نه چاپېدل، هغه په ملیونونوکلدارې چې لـه دې درکه د پاکستان د پانګې برخه شوې، ولې زموږ هېواد ته نه پاتې کېدلې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ددې خبرې یادون هم ضروري دی، چې زموږ ټولنه له کلتوري، مذهبي او ذهني پلوه دې حالت ته ده رسېدلې،چې د نورو ټولنو په شان دې هرڅه وزغمي او یا دې هرڅه پرې وزغمل شي او هر ډول خپرونوته دې اجازه ورکړل شي، که څو اساسي اصول او آرونه، په پام کې ونیول شي، نو د ستونزې حل راوتی شي.

اسلام:

ټولې خپرونې باید اسلامي اصول په پام کې ونیسي، یانې داسلام خلاف باید نه وي.

افغانستان:

هېڅ خپرونه باید د افغانستان د خاورې بشپړتیا متضرره نه کړي.

ملت:

هېڅ خپرونه بایدملت ضد لیکنې ونه لري، بلکې ټولې خپرونې دې هڅه وکړي، چې د پورتنیو درېیو سترو ارزښتونو د پاللو او ساتلو لپاره هاند و هڅه وکړي.

که چېرې ازادې خپرونې د یوې دقیقې، ملي- اسلامي ستراتیژۍ له مخې کنټرول نه شي، نو زموږ خو بیا یوه شاته پاتې ساتل شوې ټولنه ده . دې کې ډېره ازادي د ډېرې انارشۍ په مانا ده. هرڅوک چې هرڅه غواړي هغه به خپروي، ټولنه به بیا له ذهني، قومي، سیمه ییز او مذهبي پلوه ووېشل شي او د هېواد تجزیې ته به لاره اواره کړي. زموږ په ټولنه کې د ازادو مطبوعاتو

(c) ketabton.com: The Digital Library

چلوونکي هم باید د خپلو مالي سرچینو خبره سپینه کړي. ځکه چې دلته هېڅ خپرونه که څه هم ډېره ښه، هم وي بېرته خپل لګښت نه شي پوره کولای، ددې لپاره چې د ولس، حاکمیت او ازادو خپرونو د چلوونکو ترمنځ پوره باور ټینګ وي، باید مالي سرچینې څرګندې وي.

په اوس حالت کې که زموږ په ټولنه کې د ازادو خپرونو لپاره دغه لارې په پام کې ونیول شي، بې ګټې به نه وي: تر ټولو لومړی باید خپله دولتي مطبوعات ازاد شي، که دولتي مطبوعات رښتیا هم ازاد شي او د ټولنې غوښتنې پوره کړي، نو خو بیا نورو خپرونو ته اړتیا نه احساسېږي، پر اوسنیو دولتي خپرونو واکمن وچ سانسور، د تصویرونو او ژوندیو موجوداتو د تصویرونو نه خپرول، خپله ددې سبب شوي، چې دولتي خپرونې بې ارزښته او یوازې د واکمن جریان د ګټو ښکارندویې وکړي، که واکمن غواړي چې په رسنیز او خبري ډګر کې له نورې نړۍ سره سیال شي، نو د هغو دخپرونو پروړاندې باید یو خپرنی دفاعي او تعرضي سیستم ولري، که غواړې د انټرنټ په ناپایه سمندر کې دخپل ځان پرضد د زهرجنو تبلیغاتو له توپاني څپې څخه بچ شي، نو انټرنټ کې باید خپله صفحه او ونډه ولري، که غواړي چې د نړۍ د سلګونو ټلویزیوني چاینلونو ژوندي تبلیغات خنثی کړي، نو باید دولتي ټلویزیوني چاینل ورته ولري، مانا دا چې انټرنټ ته انټرنټ، ټلویزیون ته ټلویزیون ، راډیو ته راډیو، ورځپاڼې ته ورځپاڼه او نورو خپرونوته باید نورې خپرونې ولري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

که چېرې دولتي مطبوعات همداسې پر يوه اړخيز واټ او سړك روان وي، نو بيا خو دې هغو خپرونو ته اجازه ورکړي، چې د يادو شويو اصولو خلاف نه وي، مالي سرچينې يې هم معلومې وي او له هر پلوه تر دولتي خپرونو څخه ښې دي، دا خپرونې به تريوه حده د ولس هيلې خړوب کړي.

که چېرې په دې ټولو لارو کې يوه هم نه منل کېږي، نو دا به دا مانا ولري چې زموږ ټولنه له خپلو ډېرو حقوقو، له هغې جملې څخه د بيان له ازادۍ څخه چې خپله يو اسلامي اصل هم ګڼل کېږي، بې برخې ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د فرهنګي کار وېش

> دا ليکنه زما په مديريت، د شمشاد مجلې په وروستۍ ګڼه کې د سريزې په توګه راغلې ده.

په هره ټولنه کې چې د هغو د وګړو ترمنځ د کار وېش رامنځته شي، نو هم ورسره د ټولنې پرمختګ ته لاره اوارېږي، هم کار په ښه ډول ترسره کېږي او هم د کار پر اجرا کوونکو باندې فشار کمېږي. د اوسنۍ نړۍ او د پرمختللو ټولنو د پرمختګ يو اساسي علت همدا دی چې کارونه يې تخصصي او ځانګړي کړي دي، هر څوک چې په کوم کار کې مهارت لري، همغه ورته سپارل کېږي او ترسره کوي يې.

له نن نه لس کاله وړاندې (د ۱۳۶۹ل کال د لړم پر **۲۵** مه نېټه) په کابل کې (خوشال فرهنګي ټولنه) جوړه شوه، ددې ټولنې د جوړېدو اساسي هدف دا و چې افغاني ملي فرهنګ او د هېواد ملي ژبې ته زيات او وړ خدمتونه وکړي.

ټولنې دخپل ښه انسجام، اوډون او پرمختګ په هيله د خپلې کړنلارې، تګلارې او د ارمان پلې کېدو لپاره په خپل تشکيلاتي جوړښت کې تر (۱۵) زياتې بېلابېلې څانګې جوړې کړې، لکه د

(c) ketabton.com: The Digital Library

شعر څانګه، د داستان څانګه، تیاتر او موسیقۍ څانګه، د کره کتنې، څېړنې، ځوانانو او نړیوالو اړیکو څانګې او داسې نورې...

ددې څانګو لپاره داسې کسان د مسولینو په توګه وټاکل شول، چې هم یې مسلکي مهارت درلود، هم یې واک و ځواک او هم یې خپله له همدې کار سره مینه او لېوالتیا وه، نو ځکه خو ټولنې د یو کال په بهیر کې وکړای شول، تر لسو زیاتې علمي او ادبي غونډې جوړې کړي او څلور عنوانه کتابونه خپاره کړي. ددې کار د پرمختګ اساسي علت دا و چې کار اهل کار ته ورسپارل شوی و. که چېرې پر هېواد باندې د ناورین له پاسه بل ناورین نه وای راغلی، نو زیات اټکل او باور و چې دې ټولنې به ډېر زیات فرهنګي کار کړی وای.

زه (یون) پر هغه وخت د خوشال فرهنګي ټولنې په چوکاټ کې د ځوانانو د ادبي انجمن (څانګې) مسول ټاکل شوی وم.

کله چې د ۱۳۷۱ل کال په پیل کې په افغانستان کې دولتي او سیاسي نظام سره وپاشل شو، نو د خوشال فرهنګي ټولنې اکثره غړي په تېره بیا د لارښودې شورا غړي، مهاجر او د نړۍ په یو شمېر هېوادونو کې خواره شول، د ټولنې دفتر لوټ او فرهنګي کار هم تر یوه وخته پورې پر ټپه ودرېد، څو موده وروسته په کابل کې د خوشال فرهنګي ټولنې لارښودې شورا او اجرائیه هئیت یو شمېر غړي سره جرګه شول او پرېکړه یې وکړه چې د حالاتو له پېچلتیا سره سره هم باید موږ خپل فرهنګي کار ته دوام ورکړو. څرنګه چې هغه وخت د زیات فرهنګي کار لپاره حالات پوره مساعد نه وو، د

(c) ketabton.com: The Digital Library

اکثرو مشوره او پریکړه دا وه چې موږ به په اوس وخت کې یوازې د شمشاد مجلې او ځینو نورو کتابونو د چاپ او خپراوي په واسطه دخوشال فرهنګي ټولنې نوم ژوندی ساتو او کله چې بیا حالات ښه شول، نو پر هر اړخیزو فرهنګي کارونو به لاس پورې کړو.

د شمشاد مجلې لومړۍ ګڼه د ۱۳۷۰ل کال په بهیر کې د خوشال فرهنګي ټولنې د لارښودې شورا د ځو تنو غړو په علمي او تخنیکي هلو ځلو، د پوهنمل بریالي باجوړي په مدیرت او د احمد تکل په مرستیالۍ خپره شوه.

د ۱۳۷۱ل کال د ناوړو حالاتو له امله استاد باجوړی هم د ټولنې د یو شمېر نورو غړو په څېر پېښور ته راغی، په کابل کې د ټولنې لارښودې شورا او اجرائیه هیت پاتې غړو د شمشاد مجلې مدیریت زما او مرستیالي یې دلال پاچا ازمون پر غاړه کړه.

تر ۱۳۷۲ل کال وروسته له لومړۍ ګڼې پرته دادی تر دې ګڼې پورې موږ (۱۲) پرله پسې ګڼې په ټکني او ځنډني ډول خپرې کړې، د مجلې ټکني کېدل او ځنډېدل، له دې امله وو، چې مجلې هېڅ ډول مالي پانګه نه لرله، یوازې د ځینو فرهنګیانو او فرهنګپالو پر مرسته او بسپنویې ډډه لګوله. د ټولنې د اصلي غړو تیت وپرک کېدل بله ربړه وه چې د مجلې پر وخت چاپول یې ناشوني کړي وو او همدارنګه د ځای او چاپېریال بدلون بل عامل و چې موږ یې ببوسه کړي وو، خو له دې ټولو ستونزو سره سره موږ یوازې دومره وکړای شول چې مجله نیم ژواندې وساتو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د یادولو وړ بله خبره داده، چې د شمشاد مجلې د ټولو ګڼو په خپراوي او د لیکنو او چاپ لګښت په برابرولو کې دهېواد د تکړه لیکوال سرمحقق زلمي هېوادمل مرسته او لاسنیوی ډېر اغېزناک او مثمر و، که چېرې د هېوادمل صاحب مرسته، منډې ترړې، هڅونه او هر اړخیزې مرستې نه وای، نو (شمشاد) به درېیمې ګڼې ته هم رسېدلې نه وای.

کله چې موږ په پېښور او کابل کې د یو شمېر نورو نویو او اغېزناکو فرهنګي فعالیتونو لپاره هلې ځلې پیل کړې او په دې دواړو ځایونو کې مو مسولیتونه او کارونه ډېر زیات او درانه شول، نو شمشاد نوره هم پسې ټکنۍ شوه او کله چې بیا هېوادمل صاحب له پېښور نه جرمني ته لاړ، نو د مجلې په چاپولو کې نور ځنډ هم پېښ شو.

له ډېره وخته راهیسې زه په دې فکر کې وم، چې د شمشاد مجلې پازوالي (مسولیت) خپله هېوادمل صاحب ته وسپارو، ځکه چې شمشاد یوه علمي او اکاډمیکه مجله ده او د هېوادمل صاحب له آر مسلک سره ښه اړخ لګوي او هم یې دی په ښه خرنګوالي سره ترتیبولای او چاپولای شي، خو بیا به مې ځکه جرئت مړاوی شو چې ما ویل نه چې د هېواد مل صاحب په زړه کې څه ونه ګرځي، چې زه له کاره اوږه تشوم او دده پر ګڼو بوختیاوو سربېره ددې کار ټول بارهم ده ته ورسپارم.

خو کله چې هېوادمل صاحب جرمني ته لاړ، نو موږ ټولو ته خو څرګنده وه، چې هغه د فرهنګي کار و زیار دومره مېړنی دی، چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هېڅکله هم وزګار کېناستل خوند نه ورکوي، ضرور به يوه مجله او يا خپرونه راوباسي، نو چې بله نوې خپرونه پيلوي، ښه به دا وي هغه خپرونې چې د له منځه تلو په حالت کې دي او يا ځنډنۍ دي، هغه له مرګ او ځنډه راوژغوري. په همدې فکر کې وم چې د هېواد پياوړی ليکوال (زرين انځور) له جرمني څخه پېښور ته راغی او د هېوادمل صاحب د اوسنيو فرهنګي بوختياوو او پلانونو په باب يې راسره خبرې وکړې، انځور صاحب وويل چې ما په زړه او ذهن کې يوه نقشه جوړه کړې چې که چېرې تاسې ورسره موافق يئ نو بيا کېدی شي چې پر هېوادمل صاحب فشار راوړو او دا خبره پرې ومنو. البته دا خبره ما تراوسه له هېواد مل صاحب سره شريکه کړې نه ده، خو که تاسې موافق ياست او بيا موږ او تاسو ټول له هېواد مل څخه هيله وکړو، نو زما باور دی چې وبه يې مني.

انځور صاحب وويل: زما طرحه داده چې پر تاسې باندې هم کارونه تر حده زيات شوي او ښه زيات مصروفيت يې، د شمشاد مجلې مسوليت هم ستاسو پرغاړه دی، مجله ډېره ځنډنۍ شوې که ددې مجلې مسوليت هېوادمل صاحب ته وسپارو يو خو به مو دا مجله له ځنډني حالت نه را ايستې وي او بله به مو د همدې مجلې له لارې خوشال فرهنګي ټولنه هم له هېرېدو څخه ژغورلې وي.

ما چې د انځور صاحب دا نظر واورېد، نو لکه يو درووند بار مې چې له اوږو لرې شوی وي، ورته مې وويل چې ما خو له شرمه غږ نه کاوه، تر يو کاله زيات وخت وشو، چې په همدې فکر کې يم، دا خو داسې کار دی چې هم ثواب دی هم خرما؛ هم به مجله چاپ شي هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

به ټولنه له هېرېدو څخه وژغورل شي او هم به د هېواد مل صاحب په شتوالي کې د مجلې پوهنيز او اکاډميک څرنګوالي او څومره والي ته زيات کار وشي. دا خو نور اعلی نور شو.

څو ورځې وروسته مو په پېښور کې د خوشال فرهنګي ټولنې د لاربښودې شورا غړو يوه غونډه جوړه کړه او په هغې کې مو همدا خبره مطرح کړه، هغو ټولو همدا نظر معقول وګاڼه او ويې مانه، بيا مو هېواد مل صاحب ته د ټولنې د لاربښودې شورا دغړو وړانديز ورولېږه او هغه ومانه.

په دې ډول مونږ د شمشاد مجلې دژغورنې لپاره يوه ګټوره هڅه وکړه، زه باور لرم چې د هېوادمل صاحب په هڅه، کاروزيار به (شمشاد) رښتيا هم (شمشاد) شي، پښتو ادب او هېواد ته به غوره خدمتونه وکړي.

زه په داسې حال کې چې هېواد مل صاحب ته مبارکي وايم او د هر راز فرهنګي کار او همکارۍ ژمنه ورسره کوم، له درنو لوستونکو څخه د مجلې د چلوونکي له دريځه خدای پاماني اخلم، خو دې سره سره ددې خبرې يادول هم ضرور بولم، چې له مجلې سره به هر ډول ليکنې او نوره تخنيکي همکاري کوم.

په ټوله فرهنګي مينه

محمد اسمعيل يون

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګران خوشال روهي ته داوښکومړاوی

لیک

دا لیکنه ما د خدای بښلي استاد روهي د مړینې د خبر په اورېدو سره چې پر همغه شپه له بي بي سي راډیو څخه خپور شو، کړې وه. دا لیکنه بیا په شمشاد مجله، د استاد روهي یاد، اثر او ځینو نورو خپرونو کې خپره شوې ده.

ته یوازې وې ؟ تادخپل پلارجنازه یوازې پورته کړه ؟ هغه خودعلم اوپوهې یوغرو . تادهغهٔ روح ته څنګه اوږه ورکړه ؟ تاپه کوم زور هغه له ځمکې پورته کړ؟ ایانهیلی نه شوې ؟ شاو خوا دې ونه کتل؟ کتلي به دې وي ! څومره به نهیلی شوی یې ! هېڅوک به نه وو ، ته به یوازې وې ! ګڼ شمېرخپلوان به دې سترګوته ودرېدلي وي ، وطن به دې یادشوی وي ، کلی به دې یاد شوی وي ، خپله هدیره به دې یاده شوې وي ! اوکه یوازې په غمونوکې به ډوب وې اودمینې دغره جنازه دې وړله ؟ووایه ((اجمل)) هم درسره و اوکه نه؟ کټ خوځلوربازوګان لري اوتاسوخودوه وروڼه وئ . ووایه نوربازوګان چانیولي وو؟ خپلو که پردیو؟ اجمل خوبه تل دګل په شان غوړېدلی

(c) ketabton.com: The Digital Library

و، ووايـه دخپـل پلاردعـاطفي مينـې د برجونـو نړېـدو د هغـه ګـل ځـواني دملاتيرکوږکړکـه نـه ؟ مـوږ ډېرلـرې وو، ډېربـې وسـه ، خوتاسې بـه ډېرډېربې وسـه وئ . ضروربه مودخپـل وطـن هربـوټي ، هره ترږه اوهرسړی سترګوته ودرېدلي وي !

روهي صاحب خو له خپل هېوادسره ډېره مينه درلوده . وايي چې دمسافروپه پردي وطـن کې ځنکدن ډېرسخت وي ، خپـل وطـن يـې سترګوته ودرېږي . ووايـه دروهـي صـاحب ځنکدن ځنګـه و؟ خپـل وطن يې سترګوکې ډېرګرځيده که ځنګه ؟ اياد ځنکدن په وخت کې مودهغه مخ دوطـن قبلې تـه راړولی وکـه نـه ؟ اوکـه دا ارمـان مـوهم ورته پوره نه کړ؟

له مانه خوبـه ډېرګيلـه مـن وې، ځکـه زمااوستاخودزړه يـاري وه، کاشکې خدای پاک پر مينې نه وای مين کړی، که نه نـواوس خـويې بايدوزرونه راکړي وای چې دخپلې مينـې دځنکدن وروسـتي سـلام ته خوورغلی وای . زه زړه چاته تش کړم . تـه خوښـه وې لـه نـړدې دي دعواطفـواو مينـې دکـوه طورجنـازه وليدلـه اوتنـده بـه دې ښـه ماتـه کړې وي، خوکاشکې يوځل يوبـل سره مـخ شـواوخپل زړونـه يودبـل پر زړه کېښودو او وګورو چې دچاپـه زړه کـې داورغرونـه زيـاتې زلزلـې کوي .

روهي صيب په پردېسۍ کې د ابدي سفر لمـن ونيـوه، ګـورئ چـې امانتي يې ګور کې کېږدئ، که بيا موږ کې متره پيـدا شـوه، نـو هغه به يې خپل هېواد ته راوړو. د پښتنو د يو بـل پوهانـد پـه شـان يـې پر

(c) ketabton.com: The Digital Library

قبر ولیکئ چې: ((دا د پردېس محمد صدیق روهي قبر دی که پښتنو زلمو کې چېرې متره پیدا شوه، نوهڅه وکي دې خپل وطن ته یوسي)) بیا نو که یو وخت زموږ د کړېدلي او مړاوي ملت روح وغوړېده، نو بیا به یې د هېواد په مینه کې سترې هڅه وکي، خپل وطن ته راوړي او زموږ د دې مسافر پوهاند تږکلی روح به ارام شي.

په تپې مینه
ستابېوسه یون
۲۹-۲-۱۳۷۵
کابل-افغانستان

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوسني استوګن ادبي بهير ته یوه لنډه کتنه

دا لیکنه د باختر مجلې د ۱۳۷۸ل کال په لومړۍ ګڼه کې چاپ شوې ده، په دې لیکنه کې د طالبانو د واکمنۍ تر پیل وروسته دوه-درې کلن ادبي بهیر څېړل شوی دی.

په هره ټولنه کې سیاسي، پوځي او ټولنیز شرایط د هغې ټولنې د ژوند په بدلون او اوښتون کې زیات اغېز لري.

ادبیات د ټولنې د عواطفو او اخلاقو هنداره ګڼل کېږي، د ټولنې ښېګڼې، بدګڼې، دردونه، غمونه، خوښي او سوکالي ټول په ادبیاتو کې خوندي او له یوه پښت نه بل ته لېږدي. له همدې کبله خو وايي چې ((ادبیات د ټولنې وجدان دی)). د جګړه ییزو شپېو ادبیات طبعاً د جګړې رنګ لري، ضرور به د غم، درد، وینو او مرګونو انځورونه پکې وي. اوس چې مونږ د هېواد په داخل کې خپل ادبي بهیر ته ګورو، نو د واکمنو شرایطو څرګند او نیمه څرګند انځورونه مو تر سترګو کېږي. له څو کالو راهیسې چې زمونږ ټولنه د پرمختګ پرځای د شاتګ پر لوري روانه ده او د ژوندانه بېلابېلو خواوو ته درانه زیانونه اړول شوي، ادبیات او

(c) ketabton.com: The Digital Library

ادبي بهيرونه هم زيانمن شوي دي. خو که د ټولنې د نورو خواوو په انډول د ادبياتو زيانمني، ټکني کېدل او پرشاتګ په پام کې ونيول شي، نو ادبيات او ادبي بهيرونه هغومره نه دي زيانمن شوي لکه څنګه چې د ټولنې د ژوند نورې خواوې ټکېدلي او زيانمنې شوې دي. ددې يو علت به هم دا وي چې ادبيات د يو فزيکي موجود په توګه د يو اثر تر چاپ وروسته مطرح کېږي، د جګړې ځانګړنې دادي چې لومړی فزيکي ودانۍ ړنګې کړي او بيا ذهني او مانيزه شتمنې.

د افغانستان د تېر شل کلن ناورين په بهير کې هر سياسي پړاو او پوځي بدلون پر ادبياتو خپل اغېز شيندلای دی. سره له دې چې ددې شل کلن ناتار اورنيو شېبو زموږ له ادبياتو، سره ليکه راوتاوه کړې ده خو دې سره سره په هر سياسي او پوځي پېر کې ادبياتو او ادبي بهير د خپلو ځينو ځانګړنو له مخې له يوه پړاو څخه بل ته توپير موندلای دی.

زه غواړم د ۱۳۷۵ل کال د تلې مياشتې تر پنځمې نېټې وروسته چې په هېواد کې يو بل سياسي، پوځي او ان فزيکي بدلون راغی، پر ادبي بهير يو څه رڼا واچوم:

له ۱۳۷۵ل کال راهيسې د هېواد په استوګن ادبي بهير کې د ادبياتو د نورو برخو په انډول شعر يا نظم، زيات مطرح شو. ددې وجه داده چې له نظم څخه د سياسي موخو لپاره ګټه واخيستل شوه. څرنګه چې په افغانستان کې مطبوعات د نورې نړۍ په انډول زيات شاته پاتې دي او هم د ټولنې اکثريت برخه نالوستې ده، نو له

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوی سره د ذهني اړیکو د ټینګولو او پر دوی اغېز شیندلو لپاره شعر یا نظم تر ټولو ښه وسیله شوه. پر موسیقي، سینما، تمثیلي ټوټو او ځینو نورو تفریحي پروګرامونو ټینګ او سست بندیز هم (نظم) ته ددې لاره اواره کړه، چې ځینې خلک ترې د (ترنم) په بڼه د موسیقي خوند هم واخلي.

تر ۱۳۷۵ل کال وروسته په کابل او ننګرهار کې څو ځله لویې مشاعرې وشوې چې په لسګونو، نه، بلکې په سلګونو شاعرانو او ناظمانو پکې ګډون وکړ، ځینو ته د خپل کلام د اورولو نوبت هم ونه رسېده، خو په همدې بهیر کې د څو علمي او ادبي سیمینارونو د جوړولو هڅه هم وشوه او ځینې جوړ هم شول، خو په ډېرې سختۍ د سیمینارونو لپاره په ټاکلې برخه کې لیکنې برابرې شوې. له شعر یا نظم سره د هر یو لوستي او نالوستي مینه ځکه ده چې یو خو د لوستو پر وخت ډېر وخت نه غواړي او بل هغه څوک چې نالوستي دي، هغو ته خو د (ترانو) په بڼه له راډیو څخه وړاندې کېږي او د هغوی د ذوق د خړوبېدو سبب کېږي. له همدې کبله خو په راډیو کې هغه (وخت) چې پخوا به موسیقۍ ته ورکول کېده، اوس ترانو ته وقف شوی دی. په راډیو کې داسې نظمونه هم خپرېږي چې ان د سیاسي تبصرو ځای نیسي او د حکومت د رسمي نظر ښکارندویي کوي.(!)

په هرات، کندهار، غزني، کابل او ننګرهار کې چې کومې خپرونې کېږي په هغو کې نظم ته ځانګړی ځای ورکړی شوی دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نظم تـه د ځـانګړې پـاملرنې لـه کبله خو د «اسلامي امـارت» پـه نوبت د شعرونو دوه کتابونه: (پګړۍ کې کم نـه یې لـه کاکله ګله) او (اهار) هم چاپ شوي دي. په داسې حال کې چې په نورو برخو کې کـوم کتـاب نـه دی چـاپ شـوی، یـوازې پـه فرهنګـي برخـه کـې د اطلاعـاتو او کلتـور وزارت لـه خـوا د افغانسـتان د فرهنـګ د بیـا رغونې په باب د جوړ شوي سیمینار د مقالو مجموعه چاپ شوې او په سیاسي برخه کې د اسامه بن لادن په باب د شوي سیمینار د مقالو مجموعه چاپ شوې ده.

هغه شاعران چې په هېواد کې استوګن دي هغوی هم د خپلو نورو لیکنو په انډول شعري مجموعې زیاتې چاپ کړي دي. په همدې دریو کلونو کې یوازې ځوان شاعر عبدالغفور لېوال د شعرونو درې ټولګې، ځوان شاعر قاضي محمد حسن حقیار د شعرونو یوه ټولګه، د ځوان شاعرانو عبدالعزیز غیرت، اجمل اند، صدیق الله بدر او نورمحمد لاهو د شعرونو یوه یوه مجموعه چاپ شوې دي. په ننګرهار کې د څو تنو ځوانو شاعرانو ګډ شوي جونګ (په سیله کې ګلابونه) هم چاپ شوی دی، له دې څخه دا خبره څرګندېږي چې په هېواد کې د ادبیاتو د نورو برخو په انډول شعر یا نظم ته پاملرنه زیاته ده. په همدې بهیر کې د اطلاعاتو او کلتور وزارت د شعر او ادب د ادارې په چوکاټ کې په ځینو سیمو کې د لیکوالو ټولنې هم جوړې شوې، چې کولای شو د «الینګار فرهنګي یون» او د «خوست ادبي ټولنه» د بېلګې په توګه یاد کړو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ددې دواړو ټولنو د هرې يوې غړي له پنځوسو څخه تر سلو تنو پورې رسېږي. ددې دواړو ټولنو اکثره غړي شاعران دي او ځينې يې بيا د ادب په نورو څانګو کې هم ليکنې کوي. پخپله په کابل کې د اطلاعاتو او کلتور وزارت د شعر او ادب اداره هم په منظم ډول په هرو پنځلس ورځو کې يو ځل د کره کتنې غونډه کوي او هغې کې د ځوانو شاعرانو او ليکوالو شعرونه او لنډې کيسې ارزول کېږي.

که په ټولنيز ډول د هېواد اوسني ادبي بهير ارزول کېږي، نو سړی ويلای شي، چې د شعر او نظم برخه يې زياته ګړندۍ او غوښنه ده، د ادب بله هېڅ څانګه ورسره د پرتلې وړ نه ده، په ځانګړي ډول د څومره والي له پلوه.

د څرنګوالي له پلوه هم سړی د هېواد اوسني شعر ته ډېرې هيلې لرلای شي. له منظومو ترانو او شعاري نظمونو پرته چې د وخت د غوښتنو پر بنسټ رامنځته شوي او موسمي عمر او بڼه لري، نور ګڼ شمېر داسې شاعران هم شته چې شعرونه يې له هنري ارزښتونو څخه ډک دي، د ټولنې ډېره ښکلې انځورګري يې کړې ده او شعر ته يې د تلپاتې او ياهم د ډېر عمر جامه جوړه کړې ده. که د ننګرهار، خلافت، کندهار او کتاب مجلې، د هېواد، انيس او ننګرهار ورځپاڼې وکتل شي، نو د شعر په پاڼو کې يې يو شمېر ښکلي شعرونه موندلای شو، چې د بشپړو هنري ښکلاوو لرونکي دي. همدارنګه د راډيو له څپو څخه هم کله کله ځينې شعرونه خپرېږي چې د خواږه ترنم ترڅنګ يې شعري جوهر هم ډېر ښکلی او

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځلنده دي. داسې ښکاري چې په هېواد کې د شعار مزي ورو ورو سستيږي او بازار يې سړېږي. په هېواد کې ددې ادبي بهير په پيل کې ځينې داسې ناظمان، چې زيات مطرح ښکارېدل، اوس ورو ورور خپل ارزښت بايلي او ځای يې شاعران نيسي، له تشو شعارونو، سپوره نظمونو او کليشه يي خبرو څخه اخير د انسان ذهن ستړی کېږي او هر وخت د سړي زړه کېږي چې ښکلو شعرونو ته د زړه رازونه او غمونه وسپړي او رازونياز ورسره وکړي. په هېواد کې د شعر د بريمن يون له هيلو سره سره د ادبياتو په نورو څانګو کې د تخليقي اثارو کمی احساسېږي. که څه هم اوس په استوګن ادبي بهير کې د شعر ترڅنګ لنډې کيسې ته هم څه نا څه پاملرنه کېږي. د شعر او ادب په اداره کې کله کله پر لنډو کيسو کره کتنه کېږي. ددې ليکوالو په کيسو کې ځينې داسې لنډې کيسې هم شته چې د پوره او بشپړې لنډې کيسې په تول پوره خېږي او د لوستونکي هنري تونده پرې ماتېږي. ځينې ښکلې لنډې کيسې په هېواد، انيس او ننګرهار ورځپاڼو او همدارنګه په کندهار، ننګرهار، کتاب او خلافت مجلو کې هم خپرې شوې دي، خو په ځانګړې او مستقل ډول دننه په هېواد کې د لنډو کيسو کومه ټولګه چاپ شوې نه ده.

پر اوسني وخت په چاپي بڼه په هېواد کې د منځي داستان او اوږد داستان کومه چاپي بېلګه ليدل شوې نه ده، البته ځينې ليکوال په خصوصي ډول يادونه کوي، چې منځني داستانونه او ناولونه يې ليکلي دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

که په ټولیز ډول د هېواد اوسنی ادبي بهیر ارزول کېږي، نو سرې ویلای شي چې زموږ اوسنۍ ادبي برخه کې د شعر یا نظم تله خورا درنه ده. په دویمه کټګورۍ کې لنډه کیسه او ځینې هنري نثرونه راځي. د منځني داستان او ناول برخه مو زیاته خواره ده او همدارنګه د نورو ادبي ژانرونو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په لیکوالۍ کې د حقارت عقده

دا لیکنه هم د هیلې مجلې په یوه ګڼه کې خپره شوې ده.

هر انسان چې په ټولنه کې د حقارت پر عقده اخته وي، د ژوند لارې او ډګرونه پرې ورو – ورو راتنګېږي، د دې پرځای چې په ژوند کې پرمختګ وکړي، شاتګ کوي او په ټولنه کې د نورو وګړو په انډول د ژوند له کاروانه شاته پاتې کېږي.
عقده من او کینه ګر شخص په حقیقت کې د خپل ځان دښمن دی، د دې پرځای چې پر خپل ځان کار وکړي، د نورو ژوند او کارونو ته متوجه وي، دا ډول اشخاص ټول عمر تر نورو خپل ځانونه ټیټ ګڼي او همدغه حقارت ورو – ورو د دوی پر ذهني او روحي عقدو بدلېږي او دا بیا د دوی د ذهن او روان د ځپنې لامل ګرځي او په نتیجه کې دا شخص هم له فکري پلوه او هم له جسمي پلوه ډېر کمزوری کېږي.
ارواپوهان وایي: په ټولو ژوندیو موجوداتو کې د زهرو ماده د همغه ژوندي موجود له قهر او غوسې څخه جوړېږي، همدا قهر او غوسه د وخت په تېرېدو سره په زهرو بدلېږي. دوی د بېلګې په توګه د (مار) یادونه کوي. اروپوهان وایي: مار چې په ژوندانه کې له ګرمۍ، یخنۍ او یا له کوم بل ناعادي حالت سره مخامخ شي، نو په غوسه کېږي او قهر ورځي، د همدغه فشار له امله یو ډول

(c) ketabton.com: The Digital Library

مایع مواد تولیدوي، دا مایع مواد بیا د مار خولې ته راځي او هلته بیا په یوه ځانګړې کڅوړه کې راټولېږي، د همدې کڅوړې او د مار په خوله کې د غاښونو ترمنځ یوه لاره ده، د مار په غاښونو کې بیا ډېر نري – نري سوري دي، کله چې انسان یا بل کوم ژوندی موجود وچیچي، د همدې غاښونو له لارې همدا مایع مواد د هغه وجود ته انتقالوي او هغه له نورمال حالت څخه وباسي. ارواپوهان وايي چې همدغه ډول زهر د انسان په وجود کې هم شته، چې د قهر او غوسې پر وخت تولیدېږي، خو انسان بیا ورته د مار په شان ځانګړې کڅوړه او د راټولولو ځای نه لري. نو کله چې په قهر شي، غوسه ورشي، نو له همدغه قهر څخه راپیدا شوی تاو یې ټول وجود ته تیت شي، نو ځکه یې ټول وجود کمزوری شي، دا ډول اشخاص له ذهني او جسمي پلوه چندان ځواکمن نه وي. زغم، صبر او اوسېله یې کمه وي او د هرې پېښې پروړاندې ډېر ژر او چټک عکس العمل ښيي.

عقده او حقارت د ژوند په هر ډګر کې له یوې مخې منفي پایلې هم نه لري،کله – کله معکوسه (مثبته) نتیجه هم ورکوي، مانا دا چې د منفي عقدې او کینې له امله مثبت کارونه رامنځته کېږي. د نړۍ یو شمېر لوی شخصیتونه د کینې، عقدې او پېغور له امله د ستروالي پوړۍ ته رسېدلي دي، د بېلګې په توګه یو عادي پېغور د دې سبب شو چې ستر نومیالي افغان شاعر امیرحمزه بابا پښتو شاعرۍ ته مخ راواړوه. د افغانستان د معاصر تاریخ د ډېرې درنې ستې (محمد ګل خان مومند بابا) په باب هم ویل کېږي چې یو عادي پېغور د دې سبب شو، چې د ده ټول وجود او

(c) ketabton.com: The Digital Library

ذهن پښتوپالنې ته واړوي، همداراز د نړۍ نورې ګڼې مثبتې پېښې د همدې کينو، عقدو او پېغورونو له غبرګونونو څخه رامنځته شوي دي او شخصيتونه يې ښه ځلېدلي دي، خو د دې ډول پېغور، کينو او عقدو لوری مثبتې خوا ته و.

خو راځو دېته چې عقده، کينه او رخه په ليکوالۍ کې د ليکوال پر کار او فرهنګي هڅو څه اغېز لري؟ لکه څنګه چې مو پورته اشاره وکړه، که چېرې څوک د يو مثبت ارمان او يا هم سترې هېوادنۍ او ملي هيلې د بري لپاره په ځان کې کوم تاو، کينه او يا هم عقده راټول کړي او هغه ټول د همدې ارمان د بري لپاره وکاروي، نو بيا خو کېدی شي سترې برياوې ترلاسه کړي، خو که چېرې کوم شخص بې ارمانه عقده من وي، يا يې هم عقده او کينه فردي وي، نو هغه بيا د خپل ځان دښمن دی، پرته له دې چې خپل ځان وځوروي او وکړوي، نور څه يې لاسته نه ورځي، د دې ډول عقدو د حل لاره يوازې دا ده چې د ده مقابل سيال شخص په هر ډګر کې تر ده وروسته پاتې شي، سره له دې چې د هغه ژوند بېل وي او د ده بېل، خو دا ډول اشخاص د خپل ژوند سوکالي او بدمرغي د نورو د ژوند له سوکالۍ او بدمرغۍ سره پرتله کوي، که د هغو ژوند ښه او ځلند و، نو د ده ژوند خراب دی، که د هغه خراب و، نو د ده بيا ښه دی. سره له دې چې د دوی دواړو د ژوند ترمنځ هېڅ ډول فزيکي، اقتصادي او يا کوم بل ډول مستقيم تړاو نه شته، استاد الفت په خپل يوه نثر کې د دې ډول اشخاصو يو ښه مثال وړاندې کوي، هغه وايي:

(c) ketabton.com: The Digital Library

"زما یو دوست دی، خدای(ج) هرڅه ورکړي، یو کور یې دلته، بل یې په کابل کې، بل یې یو بل ځای کې، غواوې لري، موټر لري، هستي لري، ښه د متېو او سړو خاوند دی، مانا دا چې شتمني یې ښه پرېمانه ده او ته به فکر کوې چې دی د دنیا له غمو بېغمه دی، خو دی هم کله – کله ځورېږي، کړېږي او خپه وي.

خپه په دې وي، چې زما یو بل دوست دی، هغه تر ده هم زیاته هستي او شتمني لري، د ده د ځورېدلو علت دا دی چې هغه بل ولې تر ده زیاته شتمني لري".

د دې خبرې مانا دا ده چې ځینې خلك د خپل ژوند سوکالي، غم، خپګان د نورو د سوکالۍ او بدمرغۍ په کچې پورې تړي.

له بده مرغه چې زموږ یو شمېر لیکوال هم پر همدغې ناروغۍ اخته دي، دوی هم د دې پرځای چې فرهنګي کار وکړي او له خپل کار او هنره خوند واخلي، د نورو کار ته متوجه وي، چې نور څه کوي؟ زیات کار کوي که کم؟ څنګه یې کوي؟ سرچینې او منابع یې له کومه ځایه دي؟ دا هر کار چې کوي په دې کې به د ده شخصي ګټه څومره خوندي وي؟ د میاشتې عایدات به یې څومره وي؟ همداسې نورې په لسګونو "ولې" او "څنګه" (د دې ډول اشخاصو په ذهنونو کې تاوېږي او له خپل اساسي کار او ژونده یې کږوي، یوشمېر تصنعي، تکلفي او هغو لیکوالو ته چې پر فکري خلا اخته دي، بېخي یوه رواني عقده او رنځ پیدا شوی) چې ولې داسې کېږي (دا نور لیکوال ولې کار کوي؟). د دې ډول په اصطلاح لیکوالو د دې رنځ او عقدې یو بل اساسي علت دا دی چې دوی د خپل استعداد په اندول ځان ته د زیات څه تمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

لري، خو د دوی کړی کار او استعداد هغه هیلې نه شي پوره کولای، نو ځکه خو یې د نورو بریاوو ته پام شي او هغه بیا د خپلو ماتو د علت په توګه ګڼي.

یوشمېر خو بیا داسې هم دي، چې نوره لیکوالي یې په سلو کې شل برخې ده، خو انتقادي لیکنې یې په سلو کې اتیا برخو ته ختلې دي، هغو خپل ذهن داسې روزلی چې په هرڅه کې باید اول له خپل نظره، منفي شیان او یا هم نیمګړتیاوې رابرسېره کړي، د هغو په ذره بین کې هېڅکله هم مثبت کارونه او ښېګڼې نه لیدل کېږي، ځکه دوی چې له سره قلم را پورته کوي او ذهن لیکلو ته تیاروي، نو ذهنیت یې منفي وي او لیکنه هم له همدې لیدلوري کوي، دا ډول کسان په حقیقت کې د دري ژبې په اصطلاح (منفي بافان) دي. د روزنې په پرتله یې د غندنې او د سمون پرځای یې د کار ورانۍ تله درنه ده. دا ډول په اصطلاح کره کتونکي غواړي له ځانو لیکوالو لار ورکه کړي، لکه څنګه چې له دوی څخه ورکه ده.

دوی بیا دا فکري ځواک هم نه لري، چې د ښه کار او کره لیکوالۍ معیارونه مشخص کړي، چې نور لیکوال بیا همغه لاره تعقیب کړي او دوی بیا په کې څه ونه وایي.

دوی په ټولنه کې هېڅ وګړي او هېڅ لیکوال ته له مثبت لیدلوري نه ګوري او په هر ځای کې به یوه (خو) راباسي. له دې ډول لیکوالو ایډیال ورك دی، سړی نه پوهېږي چې څه غواړي، وروستی هدف او موخه یې څه دي؟ چې ورته ووایې: ستاسو په نظر په ټولنه کې ښه سړی او لیکوال څوك دی او باید یو شخص یا لیکوال کوم معیارونه پوره کړي او کومو پوړیو ته ورسېږي چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

تاسو ته د منلو وړ وي؟ نو په ځواب کې به درته ووايي چې والله نو دې سره يې زموږ کار نه شته، زموږ کار يوازې د نيمګړتياوو په ګوته کول دي، ښېګڼې خو هسې هم شته. که بيا ورڅخه وپوښتې چې يوازې د چا نيمګړتياوې بيانول او پر ښېګڼو يې غلې پاتې کېدل به د کره کتونکي نياو (انصاف) تر پوښتنې لاندې را نه ولي او مقابل لوری به خپه او خواشينی نه کړي؟ بيا به نو درته ووايي چې نه نو ستاينه خو زموږ کار نه دی او که ورته ووايې څه کېږي هغه کارونه چې نورو نه يې دکره تر سره کولو هيله لرئ، خپله متې را بډوهئ او تر سره يې کړئ! نو بيا به درته ووايي چې دا خو زموږ کار نه دی دا د هغوی کار دی بايد له کومې نيمګړتيا پرته يې تر سره کړي.

دا ډول کره کتونکي يوازې ثمر او تيارې مېوې ته په تمه دي، دا چې دا مېوه په څومره تکليف تر لاسه کېږي او څومره خولې پرې تويېږي، دا زيار او زحمت نه محاسبه کوي او نه د خپلې ټولنې او کار وسايلو ته ګوري، نه د ليکوال چاپېريال او امکاناتو ته! بس يوازې هغې مېوې ته منتظر دي چې يوازې دده په ذوق برابره وي.

يو څوتنه بيا داسې دي، چې هغوی د فکري خلا تر څنګ پر اقتصادي عقدې هم اخته دي، مانا دا چې هر مثبت او کړی کار له اقتصادي ليدلوري ګوري. زموږ يو ليکوال ملګري د يو ادبي کتاب د چاپولو تکل کړی و، د چاپ لګښت د پوره کولو لپاره يې يوشمېر هغو افغانانو ته ليکونه ولېږل، چې له ده سره يې د پېژندګلوۍ نږدې اړيکې وو، هغوی تر خپله وسه د دې کتاب لپاره بسپنه ورکړه، له ۵۰۰ پاکستانۍ کلدارو نيولې تر درې څلورو

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرو پاکستانۍ روپیو پورې، هر یو مرسته وکړه. په ټولیز ډول شپږ – اووه تنه په دې مرسته کې راټول شوي وو. کله چې لیکوال دا ټولې بسپنې راجمع کړې، نو د کتاب د چاپ لګښت یې پوره کړ، خو د کمپوز او ایډیټ لپاره یې لا پیسې پوره نه شوې، لیکوال له دود سره سم د ټولو مرستندویانو نومونه ولیکل او مننه یې ورڅخه وکړه. د هر یو د پیسو اندازه یې بېلابېله ځکه ونه لیکله، چې د ځینو پیسې لږ وې او د ځینو بیا د هغوی په اند ډول زیاتې. ده فکر وکړ، هسې نه چې پر ځینو باندې د پیسو یاد شوی مقدار ښه ونه لګېږي او په زړه کې ورته ځان کم ښکاره شي. نو له ټولو څخه یې عامه مننه وکړه، کله چې کتاب چاپ شو، نو د نورو لیکنو ته د منتظرو کره کتونکو(!!) له جملې څخه د یوه لاسته ورغی، پر کتاب یې یوه اوږده لیکنه وکړه، چې ځای- ځای ترې د کینې، تمسخر او ناوړه تعبیرونو بوی راته، د دې کره کتونکې د لیکنې مرکزي ټکی دا و چې د کتاب لیکوال له ډېرو خلکو څخه بسپنې راټولې کړې، ځکه چې د مرستندویانو نومونه زیات وو. د هغو د مرستو په یوې برخې یې دا کتاب چاپ کړی او نورې یې ځان ته خوندي کړې دي!؟ د کره کتونکي له لیکنې څخه داسې ښکارېدله چې ددې کتاب په باب یې څو ځله ځان سره (سوی تبسم) کړی او غوښتي یې دي نور هم (سوی تبسم) ته وهڅوي.

زه خپله د دې کتاب د لیکوال او کره کتونکي ترمنځ په داسې یو منځني دریځ کې وم، چې د دواړو حالات راته ښه معلوم وو، ځکه زه خبر وم چې د کتاب لیکوال په ډېر زړه چاودون او دوه کلنو منډو تر ړو ایله په دې بریالی شو، چې هم دا کتاب ترتیب کړي او هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

بهرمېشتي افغانان وهڅوي، چې د دغه کتاب د چاپ لګښت پرې کړي، خو ښاغلي کره کتونکي د ليکوال هغه دوه کلنې منډې ترړې او ستر فرهنګي ارمان هېڅ په پام کې نه و نيولی، يوازې پر همدې ټکي يې زور راوړی و، چې ليکوال له ډېرو خلکو پيسې اخيستي ، خو کتاب يې پرې يوازې همدا يو چاپ کړی دی. داسې ښکارېدله چې د کره کتونکي فکر د يوه اقتصادي محروميت په دايره کې راګير و، ځکه خو يې د کتاب د مانيز ارزښت پر ځای د اقتصادي ګټې او هغه هم د شکمنې اټکليزې ګټې لوري ته زياته لېوالتيا درلوده، دلته معلومېږي چې د لومړي ليکوال اصلي غايه فرهنګي کار و، چې ويې کړ او عملي بېلګه يې خلکو ته وړاندې کړه، خو د کره کتونکي ليکنه بيا د هغه د خپل هغه اقتصادي محروميت انعکاس و، چې دده په لاشعور کې پروت دی او دی د نورو کړی کار د همدې لامل نتيجه ګڼي. که داسې وګڼو چې ليکوال د کتاب د چاپ له پلوه اقتصادي ګټه هم کړې وي، نو بيا خو هم بده خبره نه ده، کاشکې زموږ په ژبې او زموږ په ولس کې کلتوري کار د دې جوګه شي، چې ليکوال ورڅخه تغذيه شي او بل کار ته اړ نه شي، بله خبره داده که کره کتونکي ته په دې ډول هڅو کې اقتصادي ګټه متصوره وي، نو ښه به دا وي چې دی خپله هم دې کار ته راودانګي، چې هم فرهنګي کار وکړي او هم پيسې وګټي، يانې دا چې هم يې خرما نصيب شي او هم ثواب. څومره به ښه و، چې زموږ په هېواد کې په کلتوري او علمي کار کې پيسې وای، چې ټولو خلکو همدې کار ته ملا تړلې وای او د جنګ پرځای مو د فرهنګ لاره خپله کړې وای.

(c) ketabton.com: The Digital Library

يوازې ځينې په اصطلاح کره کتونکي نه دي، چې پر دې ناروغۍ اخته دي، بلکې يو شمېر نور ليکوال هم شته چې زياته انرژي يې د خپلو همځنګو ليکوالو د شخصيت پر تخريب او سپکاوي لګېږي او ټوله ورځ په ګړني تبليغ تېروي، هغه د چا خبره خپله درنه او د بل سپکه وايي او په دې ډول غواړي د خپل حقارت عقده آواره کړي. خو د کره کتونکو (!) د زغم جام بيا تر دوی ډېر ډک دی، نو ځکه خو د نورو د کړي کار پروړاندې ژر تر مورګو ډک شي او نتيجه يې يوشمېر هغه ليکنې شي، چې د ودانۍ پرځای يې د ورانۍ او د ستاينې پر ځای يې د غندنې تله درنوي.

ددې ډول ليکوالو يا کره کتونکو په باب به په پای کې وروستی خبره دا وکړو؛ دا هغه ډول ليکوال دي چې د نورو ثمر ته منتظر وي، که اصلي ليکوال څه شی توليد نه کړي يا کره يا نيمګړی، نو دې دويم لاس ليکوالو ته بيا کار هم نه پيدا کېږي، ځکه چې دوی خو اصلاً د بل چا کار ته منتظر وي، چې هغه د خپل کار ثمره او بېلګه ټولنې ته وړاندې کړي او دوی بيا هغه وڅکي چې په ذوق يې برابره ده او که نه؟ کله چې يې په ذوق برابره نه شي نو بيا د عيبونو لرليد يا زره بين ورته اړم کړي او په لسګونو عيبونه په کې پيدا کړي. دا ډول ليکوال په حقيقت کې په ټولنه کې دويم لاس ليکوال دي، چې د لومړي لاس ليکوالو (توليدوونکو) ثمر ته منتظر دي، ډېرې هغه ليکنې چې دې ښاغلو کره کتونکو کړي، په حقيقت کې د هغو ليکنو زېږنده دي چې تر دوی دمخه شوي او دوی بيا د هغوی په باب دا ليکنې کړي، که چېرې هغو ليکوالو دا ليکنې نه وای کړي، نو ددوی ليکنې به هم هېڅ نه وې، دا خبرې په دې مانا

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه دي، چې په ليکوالۍ کې دې هم هرې ګڼوړې ته لاره اواره شي او هرڅوك چې هر څه يې زړه غواړي هغه دې وليکي، د هرکار لپاره يو لړ معيارونه وي، چې د هغو له مخې د يو کار ښېګڼې او بدګڼې تلل کېدی او ا رزول کېدی شي، دې کې شك نه شته چې کره کتونکی دليکوال استاد دی، يانې په دې مانا چې دکره کتونکي علمي کچه بايد تر ليکوال لوړه وي، چې هغه ته سمه لاره وښيي او که چېرې کره کتونکي سره دعلمي استدلال او منطق توره نه وي او بيا هم سپوره انتقادي ليکنو ته دوام ورکوي، نو دګټې پرځای به يې تاوان زيات وي. کره کتونکی بايد د ا ټکی هم په پام کې ونيسي، چې د وينا او عمل تر منځ واټن وي، هغه څه چې موږ يې له نورو د عملي کولو هيله لرو، ښه به دا وي چې موږ خپله اول ځان دهغه کار دعملي کولو په دايره کې انځور کړو، چې که چېرې هغه کار راته شونی ښکاره شو، نو بيا به يې بل ته هم دعملي کولو لارښوونه وکړو او که نه خو د شاعر دهغې خبرې مخ به خپله موږ ته راواوړي چې ويلي يې دي:

دا وينا دې وکړه ځان ته زمرياليه
عمل ګران ګفتار اسان دی که پوهېږې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مونوګراف لیکنې ګټې او اړتیاوې

دا لیکنه د کابل پوهنتون د علمي مجلې د ۱۳۷۸ل کال په (۲-۳) ګڼه کې خپره شوې ده.

د پوهنتوني او پوهنيزو آرونو (اصولو) لـه مخې د نړۍ پـه ګڼ شمېر پوهنتونو کې د بېلابېلو څانګو فارغان پر دې مکلف دي، چې د فراغت پر وخت دخپلې تحصيل کړې څانګې د يوې موضوع په باب، يو څېړنيز او تحليلي اثر وليکي. دا کار د نړۍ په زياترو پوهنتونونو کې دود دی، خو ځينې پوهنتونونه په ځينو ځانګړو څانګو کې د مونوګراف يا د ليکنې پر ځای (دولتي ازموينه) اخلي. دولتي ازموينه داسې بڼه لري چې د همغې څانګې واکمن استادان او د اړوندې اکاډيميکې موسسې نور مخور چارواکي، په يو ځای (علمي کنفرانس خونه او يا کوم بل ځای) کې سره راټولېږي، فارغ التحصيل ته وخت ورکوي، چې د يوې ټاکلې موضوع په باب لکچر ورکړي، نور استادان له ده څخه د همدې ټاکلې موضوع او هم د تحصيل په بهير کې د نورو موضوعګانو په باب پوښتنې کوي، هر ښوونکی د خپلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړې پوهنتني د ځواب په باب نومرې ورکوي، په پای کې دا ټولې نومرې راټولوي، که د بریالیتوب نومره یې ګټلې وه، نو بریالی ګڼل کېږي. دولتي ازموینه کله کله لیکنۍ بڼه هم لري او فارغان ټاکلو پوهنتنو ته یوه ټاکلې ورځ او پر ټاکلي وخت لیکلي ځوابونه ورکوي. کابل پوهنتون هم دنړۍ د نورو پوهنتونونو په شان د پوهنیزو اصولو له مخې له ځینو ځانګړو څانګو پرته، خپل فارغان پر دې مکلف کړي، چې د فراغت پر وخت خپل پایلیک (مونوګراف) ولیکي.

د مونوګراف لیکلو اصول دادي، چې کله یو محصل د خپل فراغت وروستي سمستر ته داخل شي او یا تر هغه دمخه نو د خپلې څانګې یو استاد سره د یوې موضوع په باب مشوره کوي. لارښود استاد محصل ته داسې یوه موضوع ټاکي، چې د څېړنې وړ وي او د اخځونو پیداکېدل او د څېړنې کار یې شونی وي. کله چې د لارښود استاد له خولې محصل ته موضوع وټاکل شوه، نو هغه پر عملي څېړنه او پلټنه پیل کوي، هر کله چې د مونوګراف کومه برخه بشپړه وي، نو لارښود استاد سره مشوره کوي، لارښود استاد د سمون، زیاتون او صیقل تر لارښوونې وروسته بېرته هغه برخه محصل ته سپاري او هغه په کې هغه سمون راوړي، همداسې د پایلیک نورې برخې هم لیکي، پایله دا شي، چې د څو میاشتو په بهیر کې د محصل مونوګراف بشپړ شي.

د یادونې وړ ده چې د موګراف موضوع تر ټاکلو دمخه لا محصل د مونوګراف لیکنې له اصولو سره اشنا ځکه وي، چې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټولګي کې د تدریس په بهیر کې د یو تدریسي مضمون په توګه تشریح شوي او د مونوګراف لیکنې اصول په ګوته شوي وي.

په مونوګراف لیکنه کې د موضوع ارزښت او د لیکنې کمیت ضرور په پام کې نیول کېږي. یو پایلیک باید لږ تر لږه له ۳۰-۳۵ مخونو څخه کم نه وي، یانې کم حد یې همدغه دی، نور که تر دې زیات وي هغه نو خپله د لیکوال په کار او زغم پورې اړه لري، چې ټاکلې موضوع څومره په ښه ډول شنلای او څېړلای شي.

کابل پوهنتون تقریباً د اوو لسیزو فعالیت په بهیر کې تر څلوېښت زرو نه زیات فارغان ټولنې ته وړاندې کړي دي. په دې کې ګڼ شمېرو یې خپل مونوګرافونه لیکلي دي. تر ۱۳۷۱ل کال د مخه د کابل پوهنتون په کتابتون کې تر (۲۰۰۰) ټوکو زیات مونوګرافونه خوندي وو. د پوهنتون د محصلینو د ټولو لیکلو پایلیکونو شمېر کېدی شي، تر دې زیات څکه وي چې د مونوګراف یو ټوک (کاپي) په خپله څانګه کې خوندي کېږي او دویمه کاپي یې د یو مکتوب په واسطه مرکزي کتابتون ته لېږل کېږي، څومره چې په څانګه کې د مونوګراف خوندي کېدل حتمي وو، په مرکزي کتابتون کې نه وو. اداري بیروکراسي هم کېدی شي بل عامل وي، چې مرکزي کتابتون ته یې د مونوګرافونو د لېږلو منظمه لړۍ ټکنۍ کړې وي، خو په هر ډول همدا شپږ زره عنوانه پایلیکونه هم د دې ښکارندویي، کوي چې زموږ په هېواد کې یوازې د کابل پوهنتون (محصلینو- فارغانو)

(c) ketabton.com: The Digital Library

شـــپړ زره بېلابېــل علمـــي، تـــاريخي، هنــري او کلتـــوري موضوعګانې څېړلي او کوچ يې ترې راکښلي دي. دا په خپله د يو هېواد د ټوليز فرهنګ د غنا لپاره يو ستر ګام دی.

د مونوګراف ليکنې لـه کبلـه يـو محصـل د ليکـوالۍ پـر فـن پوهېدی شي او هغـه کـولای شي چې د همدې فـن پـه واسطه پـه راتلونکي کې په خپله څانګه کې نورې ليکنې او پلټنې وکړي او پـه ټولنـه کې د خپلې څانګې د يـو مسلکي غړي پـه توګـه ځان زبات کړي.

د پايليک بله ګټه داده؛ تر هغـه پـورې چې د پوهنتـون يـو فـارغ خپل پايليک نه وي ليکلی او ارزونې ته يې نه وي وړاندې کړی، نو که دی په هر دولتي مقام کې مقرر شوی وي، ده تـه د تحصيل امتيـازي معـاش نـه ورکـول کېږي. دغـه راز د ديپلوم لـه سند نـه محرومېږي. نـو کـه يـو څوک غـواړي لـه خپلو بشـپړ تحصيلي حقوقو څخه برخمن شي، بايـد د خپـل پايليـک بشـپړاوي تـه ډېـر زيات پام وکړي او هغه وليکي.

د کابل پوهنتون په مونوګرافونو کې ځينې داسې هم وو، چې د ځانګړو او مستقلو اثارو په توګه چاپ شوي، خير يې نه يـوازې ليکــوال، بلکــې ټــولې ټــولنې تــه هــم رسـېدلی دی. يــو لــړ مونوګرافونو د همغو څانګو د مضمونونو د مرستندويو توکو په توګه هم کار کړی دی. په ګانده (اينده) کې هم د دې اټکل شته چې داسې نور ښه ښه پايليکونه وليکل شي، چې نـه يـوازې يـوه څېړنيــزه موضــوع وي او د فــارغ التحصــيل د پايليــک کــار

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکړي، بلکې دا مرستندويو درسي موادو په توګه هم وکارول شي او تر چاپ وروسته يې ګټه عامه شي.

د کابل پوهنتون په پښتو څانګه کې همدا اوس (۲۰۰) عنوانه پايليکونه خوندي دي، چې ۲۰۰ بېلابېلې کلتوري موضوعګانې يې څېړلې دي. دا په خپله په کلتوري برخه کې يو ډېر لوی بری دی او زموږ د ټولنې د کلتوري څېړنې په برخه کې يو بې ساری او د ستاينې وړ ګام دی. ددې مونوګرافونو نومليک خپور شوی، نو که په راتلونکي کې د پښتو څانګې کوم محصل ته موضوع ورکول کېږي هغه بايد له دې موضوعګانو بېله وي او بايد نوې موضوع وي. د پښتو څانګې له مونوګرافونو څخه د ګوتو په شمېر مونوګرافونه چاپ شوي ، خو ځينې داسې مونوګرافونه په ياد شوي شمېر کې شته چې چاپ يې ډېر اړين بريښي.

د مونوګراف ليکنې بله ګټه داده، چې دلته له فارغ التحصيل څخه يو لاسته راوړنه (يو اثر) پاتې کېږي او بل محصل دې ته اړ کېږي، چې په علمي څېړنه او پلټنه کې برخه واخلي. لارښود او مرستندوی استاد هم د درسي مکلفيت له مخې ورسره مرسته کوي. دلته چې څوک عملي څېړنه او پلټنه ونه کړي نو بيا به يې څه وخت کوي؟ تر دې وروسته خو د شخص ټولنيز او رسمي مکلفيتونه زياتېږي او نه ورته بيا داسې يو لارښود استاد پيداکېږي، چې هم دې وخت ولري او هم دې وړيا ورسره کار وکړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

که په لنډ ډول خپل نظر راټول کړو، د پورتنیو دلایلو له مخې ویلای شو چې مونوګراف لیکنه هم د محصل د عملي تجربې د پخولو لپاره یو ښه کار دی او هم د علمي ګټې له امله، ځکه نه یوازې ځانګړې ځانګې، بلکې ټولې ټولنې ته یې ګټه رسېږي. د دولتي ازموینې په انډول یې ګټه داده چې ازموینه تېره او هېره شي، خو مونوګراف لیکنه لږ تر لږه د یو اثر په توګه اړونده ځانګې او ټولنې ته وړاندې کېږي او پاتې کېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لیکوال، کتونکی او لوستونکی

دا لیکنه ما هغه وخت وکړه، چې له یو عملي مشکل سره مخامخ شوم او یو لیکوال له ما څخه ډېر زیات خواشینی شو، ځکه چې ما یې په لیکنه کې ژبنی او انشایي سمون راوستی و. دا لیکنه هم هغه وخت په هیله مجله کې چاپ شوې ده.

اوس اوس دلوی خدای(ج) په فضل او د افغانانو په همت ګڼ شمېر مجلې او کتابونه چاپېږي. ددې مجلو او کتابونو مانیزڅرنګوالی چې هر ډول وي پر هغو دلته بحث نه کوو. خوغواړو ددې خپرونو پر لیکنې څرنګوالي، سمون (ایډیټ) او چاپچارو وغږېږو او بیا پر هغو مسایلو بحث وکړو، چې د لیکوال، کتونکي (ایډیټر) او د لوستونکي تر منځ شته او کله کله د ناوړه پوهاوي،خوابدیو، او د یوې خوا (ایډیټر) دذهني ځواک د قربانۍ سببېږي، لیکوال هم پرې یوڅه نارضایتي څرګندوي اولوستونکي هم دنورو غوښتنو هیله کوي.

۱ - لیکوال: لیکوال هغه شخص دی چې لیک کوي او یوې چاپي یابلې خپرونې ته خپله لیکنه د خپرېدو لپاره ورلېږي. څرنګه چې لیکنه دلیکوال د خپل فکر وخیال، کاراو زیار زېږنده وي ، د ستر کړاو په نتیجه کې یې رامنځته کړې وي او هغه ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

دخپل اولاد په شان خوږه وي، نو هغه هیله لري چې لیکنه یې کټ مټ او له لاسوهنې پر ته خپره شي. لیکوال کله کله د خپل روحي او فکري فشار په خولو کې دومره ډوب وي، چې د خپلې لیکنې یو شمېر نیمګړتیاوو ته یې پام نه کېږي،د مانیزې نیمګړتیا تر څنګ په لیکنې برخه کې هم یو شمېر څرګندې تېروتنې لري او که چېرې دالیکنه د یو واکمن ایډیټر له ژورلیده تېره نه شي، نو هم د لیکوال شخصیت او علمي حیثیت ته زیان رسوي او هم د خپرونې باور او حیثیت ته! ددې تر څنګ لیکوال هیله لري چې لیکنه یې له چاپي تېروتنو پرته په پوره سمون سره چاپ او خپره شي.

د یاد وړ بله خبره داده چې له لیکوال او دخپرونې له چلوونکي سره د لیکنې معیار په باب یو ډول فکر نه وي . یانې داچې لیکوال خپله لیکنه له مانیز او لیکنې پلوه پوره او کره ګڼي، او که کره یې ونه ګڼي، نو بیا خو یې ګرد سره خپرونې ته رالېږي نه.

د دې خبرې نچوړ دادی چې لیکوال دخپلې لیکنې پر کره والي، درستوالي او سموالي باوري دی او پر همغه ډول یې د چاپ او خپرېدو غوښتنه کوي.

۲-کتونکی (ایډیټر) یاد خپرونې چلوونکی: چاپي خپرونو کې تر ټولو ستونزمن، چینجن او سخت کار د همدې کتونکي پر غاړه دی.کتونکی یا ایډیټر هغه قرباني شوی او قرباني کېدونکی شخص یا لیکوال دی، چې د لیکنې د کره والي ټول امتیاز یې لیکوال ته ځي خو د چاپي تېروتنو یاپه اصلي بڼه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې د راغلیو املایي او انشایي تېروتنو ټول مسولیت او تر یوه حده د لیکنې مانیز څرنګوالی د کتونکي غاړې ته لوېږي، دلیکوالو دکمزورو لیکنو د خپرېدو له امله د خپرونو دکیفیت راټیټېدل، بلـه هغـه ستونزه ده چې دخپرونې ژوند او حیثیت ورپورې تړلی دی. د هېواد د یونامتو لیکوال حبیب الله رفیع په وینا: ((دکتنې او ایډیټرۍ کار د اشپزۍ مثال لري، که یو اشپز له وریجو څخه په سلګونو شګې اونورې بلاوې ټولې کړي او کومه یوه شګه که د هغه له ذره بین څخه پاتې شوه او هغه بیا د خوراك پر وخت د خوړونکي تر غاښ لاندې شوه، نو د اشپز ټوله خواري په اوبو لاهو شوه."

دیوې لیکنې په خپرولو کې هم دکتونکي مثال همداشان دی. که یو کتونکی په سلګونو ځایه دلیکوال املایي، انشایي او نورې ژبنۍ تېروتنې اصلاح کړي، خوکه تصادفاً کوم ځای انشایي، املایي او یا طباعتي تېروتنه پاتې شوه، نوبیا خو ژرترژره دکتونکي پر وړاندې د لوستونکي او په خپله د لیکوال تریخ غبرګون څرګندېږي.

۳ـ لوستونکی: لوستونکی هغه پاړکی دی چې هغه دلیکوال له ذهن او د کتونکي له پالونکو ګوتو راوتلي ثمر ته ناست دی. هغه د لیکنې له لیکنې زحمت او بیادکتونکي له خوا د هغې د بیابیاکتنې له دوراني حرکت نه خبرنه دی، دهغه کار له تیارې او خوندورې مړۍ سره دی او باید وي هم، ځکه چې هغه دوه تېرې دندې خو اصلاً په دوی پورې هېڅ اړه نه لري ، نو که

(c) ketabton.com: The Digital Library

چېرې يوه مېوه په ډېر زحمت هم لاس ته راغلې وي، خو چې دده د ذايقې احساس پوره خړوب نه کړي يا لږ شان تروه او پيکه وي د ليکوال تر څنګ يې کتونکی هم تر ملامتۍ لاندې راولي، چې ولې يې دومره نيمګړې، پيکه او کمزورې ليکنه خپره کړې ده؟ ولې په کې دا او دا تېروتنه شوې ده؟ خوکه چېرې همدا ليکنه د لوستونکي ذهن او ذوق په ښه ډول خړوب کړي، بيا نو د ليکنې کتونکي اوسمونکي ته چې د ليکنې په سموالي کې څرګند اغېز لري هېڅ ډول امتياز او شاباسی نه شته، لوستونکی نېغ په نېغه له ليکوال سره خپل ذهني، روحي او قلمي اړيکي ټينګوي او د امتياز ثمر ليکوال ته لېږي . ښه به وي چې دلته يو ځل بيا د پورتنيو درې ډولواشخاصوچې په يوه موضوع کې سره راټاله دي، پر ستونزو او نيمګړتياوو وغږېږو:

۱ـ د ليکوال ستونزې او نيمګړتياوې:

زموږ په ژبه کې زموږ دملت داړتياوو اوشمېرپه انډول فني اومسلکي ليکوال کم دي . دژبني معيار اوليکنې په برخه کې هم يولړ ستونزې شته ياپه بله وينا دکره ليکنۍ پښتو بهيرلاپوره واکمن شوی نه دی. دبېلابېلومسلکونوليکوال هم په پوره ډول له پښتوژبني اوليکنې معيار سره بلدنه دي اويوشمېرليکوال لاداسې هم دي، چې په شعوري اوناشعوري ډول کره ليکنۍ پښتو دغه يا هغه ژبپوهاند ته منسوبوي اوله هغه سره بيادخپلې سليقې له مخې ځان دهغې پرمنلو مکلف نه بولي ، دهمدغولاملونوله کبله زيات شمېر ليکوال له املايي اوانشايي پلوه يوله بله

(c) ketabton.com: The Digital Library

متفاوته لیکنه کوي . یوازې ډېرکم شمېر لیکوال دي چې پر پښتو لیکنې معیارپوهېږي اودهمدغو اصولوله مخې لـه لیکنې پلـوه ښې اوکره لیکنې کوي.

اوس کـه مـوږ دیـوې خپـرونې، دبېلګـې پـه توګـه دیـوې مجلـې دیوې ګڼې دلیکوالوشمېرسل تنه اټکل کړو، نوپه دې سلو تنـوکې به ایله شلوتنو د املایي ،انشایي اولیکنې معیارله مخې مجلې تـه کره لیکنې رالېږلې وي ، دپاتې اتیـاوو تنـو د لیکنوپـه واحده کلمـه، واحدترکیب یـا عبـارت کې بـه لـه املایـي اوانشـایي پلـوه توپیرونــه اوتېــروتنې وي ، یوواحــدلیکنې معیارتــه ددې (۸۰) تنولیکوالـو د لیکنـو برابـرول، هغـه زړه چـاودونې کـار دی چـې دمجلې کتونکي تـه ورترغـاړه دی اوکـه چېـرې هغـه، دالیکنـې یـو واحد معیـار تـه داخلې نـه کـړي، نـو بیـا خـو یـوه سـخته لیکنـۍ انارشي رامنځته کېږي اودوخت په تېرېدو سره به یوه ژبـه پـه سلو بڼو ولیکل شي. دازړه چاودون هغـه وخت لاپسـې سختېږي چې د ټولې مجلې کتونکی یوتن وي. په اوسنۍ کره لیکنۍ پښتـوکې د زیاترو لیکوالو نیمګړتیاوې په دې برخه کې دي .

الف – د (ی) ګانو په استعمال کې:

په پښتوکې (ی) ګانې دشکل له مخې پر پنځه اوداوازونولـه پلـوه پرڅلورډوله دي . که هره (ی) دبلې پرځای وکارو، دکلمې اوجملې ماناته بـدلون ورکوي ، نوځکـه یـې دقیـق استعمال ضروري دی . که چېرې دمجلوکتونکی هم دلیکوال دا(ی) ګانې سمې نـه کـړي، نود مجلې په سلوکې (۲۵) بـرخې بـه ناسمې ولوستـل شي اودیـوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

متن دویم ځل لوستلوته به اړتیاپېښنه شي.لیکوال بایدد (کړی، کړې ، کړي، کړئ، کړې) ترمنځ توپیر وکړي.

۱ـ ده داکارکړی
۲ـ ته داکارکړې
۳ـ هغه داکارکړي
۴ـ تاسوداکارکړئ؟
۵ـ هغه کړۍ (حلقه) ده. دزیاتومعلوماتولپاره د هیلې مجلې په پرله پسې (۴) ګڼه کې [دپښتـو(ی) ګانوداستعمال ځایونه] لیکنه ولولئ.

ب ـ دسربلواواوستربلونوناسمه کارونه : سربلونه او اوستربلونه هغه وییکي یا ادوات دي، چې خپله کومه خپلواکه مانا نه لري، خوپه جمله کې یې ماناڅرګندېږي اوهم دجملې دماناد ترېنت اورامنځته کېدوسبب‌ېږي. وییکي داسې مثال لري لکه دګیډې لپاره پړی، چې پرته له هغه ګېډۍ نه ترل کېږي اونه اوډل کېږي . زیاتره لیکوال دا وییکي پرخپل ځای نه کاروي، ځکه نو د جملې د مانادبدلون لامل ګرځي، دلته به یې ځینې بېلګې وړاندې کړو:

ج ـ (د) او (له) ناسمه کارونه : (د) دملکیت او(له) دبېلتون اوپیوستون لپاره راځي، خوځینې لیکوال یې یودبل پرځای کاروي.

لکه . په یوه مجله کې یې لیکلي دي:
۱ـ درفیع صاحب سره مرکه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲ــ دیون صاحب سره مرکه:

دلته دلیکوال موخه داده چې (له رفیع صاحب سره یې مرکه کړې ده) خو دده د لیکلې جملې داوسنۍ بڼې ماناداسې ده چې دوی له رفیع صاحب سره مرکه نه ده کړې، بلکې درفیع یایون له (صاحب) سره یې مرکه کړې. د (یون صاحب، یا د رفیع صاحب) په ترکیب کې (د) د یون او صاحب تر منځ دملکیت اړیکې ټینګوي . لکه دکورصاحب ، دښځې خاوندااونور.. خوکه دوی داجمله داسې لیکلې وای : (له رفیع صاحب سره مرکه) نوبیابه یې هغه ماناورکړې وای چې ددوی په کار وه.

د: په ــ پر ــ: دوه مختلفې کلمې دي، چې هم دمانااله مخې توپیرلري اوهم دبڼې او تلفظ له پلوه. ځینې خلك داسې فکرکوي چې دادواړه یوه مانالري، خوداسې نه ده.(په) د فاعلي حالت او (پر) دمفعولي حالت څرګندونه کوي ، که یو د بل پر ځای وکارول شي دجملې مانا بدلوي. په لاندې جملو کې یې مانا وګورئ!

په پښتو ژبه مقاله لیکم، مانا زما د مقالې ژبه پښتو ده. پرپښتو ژبه مقاله لیکم.مانا دا چې دپښتو ژبې د جوړښت په باب لیکنه کوم.

په بېل کارکوم، پر بېل کارکوم. لومړی دا مانا ورکوي چې بېل د یوفاعلي او وسیله ییز شي حالت څرګندوي او دویمه دا مانا لري چې دبېل لاستی او یاکوم بل ځای خراب دی، هغه جوړوم .

(c) ketabton.com: The Digital Library

هـ- لـه ـ تـر: (لـه) دبېلـون او پيوسـتون لپـاره کارېـږي او(تـر) يوقيدي اوشرطي حالت څرګندوي، بايد يو دبل پرځای ونه کارول شي .

له هېواده بهر_ له هېواده دننه (غلط)

ترهېوادبهر_ ترهېواددننه (درست)

له کوره بهر_ له کوره دننه(غلط)

ترکوره بهر_ ترکوره دننه (درست)

له دې وړاندې _ له دې وروسته (غلط)

تردې وړاندې _ تردې وروسته (درست) اوهمداسې نور...

دغـه راز نـور سـربلونه او لـه هغـو سـره داړونـدو اوسـتربلونو نادرسته کارونـه هم زياتـه، دود ده. د يوشمېرنوروکلموپه کارونـه کـې هـم زياتـه تېروتنـه ترسـترګوکېږي ،لکـه سـربېره او برسـېره ترمنځ، د(منځ) (ترمنځ) په استعمال اوهمدارنګه په يو شمېر نـورو کلموکي. سربېره د(علاوه) په مانا او برسېره د (برسېرن ياښکـاره) په ماناراځي، اکثره ليکوال دادواړه يوبل سره مغالطه کوي، په احمد برسـېره محمـود هم راغـی، مانـا يـې داسـې ده چـې احمـد ښکاره او محمود هم راغی، چې مطلوبه مانا نه ورکوي.

خو اصلي هدف يې دادی، پر احمد سربېره محمود هم راغـی، ياني له احمد نه علاوه محمود هم راغی.

(منځ) او (تر منځ) هم کله کله د يـو بـل پـر ځـای کـاروي. منځ د واحد مکان داخل يا منځنۍ برخې تـه ويـل کېـږي، لکـه دکـور پـه منـځ کـې، د سـيند پـه منـځ کـې، او(تـرمنځ) بيـا د دوومکـانونو،

(c) ketabton.com: The Digital Library

وختونو يا نورو ځيزونو ترمنځ د بېلتون واټن اوحالت ښيي. که دا دواړه يو دبل پر ځای وکارول شي، مانا يې بدلېږي، وګورئ دامقاله چې له موږ څخه هم په يوه ګڼه کې سهواً چاپ شوې ده:

((سياست د ايډياليزم او رياليزم په منځ کې)) د ليکوال مقصد داو چې (سياست د ايډياليزم او رياليزم ترمنځ) په يوه منځنۍ لار تعقيبوي او څېړي يې، خو پورته عنوان داسې مانا ورکوي چې دی سياست يو ځل په ايډياليزم، او بيا په رياليزم، کې څېړي او بيايې دهغو له نظره مطالعه کوي.

کله چې ددې عنوان نيمګړتيا ته متوجه شو، نووروسته مو دمتن له اصلي ماناسره داسې سم کړ: (سياست د ايډياليزم او رياليزم ترمنځ). د (منځ) او (ترمنځ) مانيز تفاوت دومره دی لکه يو څوك چې د سيندونو (سيند) په منځ کې ولاړ وي او يو بل سړی بيا دسيندونو ترمنځ، نوپه دې وجه لومړی شخص ډوبېږي او دويم ته به هېڅ زيان نه اوړي او يا هم يو څوك داورونو په منځ کې ولاړ دی او بل داورونو ترمنځ. يو بل مولانا صاحب بياليکلي وو: "اسلام د افراط او تفريط په منځ کې" اصلي مقصديې دا و چې (اسلام دافراط او تفريط تر منځ) ياني اسلام يو معتدل دين دی، نه په کې افراط شته نه په کې تفريط، خو پورتنی ترکيب دمولانا د اصلي مقصد معکوسه مانا ورکوي.

همداشان د ترکيبي او يو شمېر بېلو کلمو په ليکلو کې هم يو شمېر ليکوال ستونزې لري. عمومي قاعده داده، که دوه کلمې د يو واحد مقصد او مانا لپاره استعمالېږي او دپيوستون قابليت

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولري، باید یو ځل ولیکل شي. لکه کلیوال، سمونپال او داسې نور ... دا داسې نه لیکل کېږي لکه کلي وال، سمون پال، ښاغلی ډاکټر ګل جان ورور بیا نو نوښتګر ــ نوښت ګر لیکي، که موږ تر (نوښت) وروسته (ګر) تر لږې فاصلې وروسته و وایو خبره به بلې خواته لاړه شي.

همدا رازځینې لیکوال بیا هغه کلمې چې له مانیز پلوه دپیوستون وړ نه وي، سره یوځای کوي، لکه (له) او (په) چې کله کله یې بې ځایه نورو کلمو سره نښلوي.

لکه (له) چې له (خوا) سره نښلوي = (لخوا)، خواد(لوري) په مانا دی خوکه (له) لوري سره وصل کړو (للوري) ورڅخه جوړېږي او هېڅ مانا نه ورکوي.

یا (په) له (کار) سره (پکار) ، نوکه دا قاعده مراعت کړو بیا باید به (تا)، (ما) او (ځان) هم داسې ولیکو: (پما ، پتا ، پځان) خو اصلي خبره داده چې (له) او (په) سربلونه یا و ییکي دي او له ځینو (استثنایي) حالاتو پرته له نورو خپلواکوکلمو سره دپیوستون قابلیت ځکه نه لري چې مانا یې بدلوي.

د هممخرجه کلمو په لیکلوکې هم یو شمېر لیکوال ستونزې لري لکه د ګ او ږ ، ښ ، ش او خ او نورو ترمنځ لکه نادرسته بڼه (ګیره ، تیګه) درسته بڼه(ږیره او تیږه) لکه پختو ، پښتو. هوش ، هوښ او ځینې نور.ګړدودیز (لهجوي) توپیرونه بله هغه ربړه ده چې زموږ یوشمېر لیکوال ورسره لاس او ګرېوان دي لکه د (وو) جمع حالت پر ځای (ول) کارونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغوی راغلي وو= هغوی راغلي ول، څرنګه چې (ول) له (ول) (غوټې ـ حلقې) سره هم شکلي ټکر خوري، يوازې د کم شمېر وګړو په لهجوکي شته، نوبايد دماضي جمع حالت لپاره د مرستندوی فعل په توګه (وو) وکارول شي نه (ول).

يوشمېر ليکوال د سپوره او کليشه يي عنوانو داسانۍ او ژر پيداکولو له کبله له هغو سره روږدي شوي دي، ددې لپاره چې ځان ارامه کړي بس خپلې ليکنې ته يو نوم وټاکي اوځينې يې ان بې نومه هم راولېږي، د مجلې يا خپروني کتونکي د مجلې دخوږلنۍ اورنګارنګۍ لپاره اړ دي، چې عنوانونه اهنګين، خواږه، صيقل، لنډ، اونوي کړي ، د يوې ښېلګې راوړل يې دلته پر ځای بولم. هيلې مجلې ته يو ليکوال دهېواد ديوې ليکوالې (خدای بښلې مېرمن مستورې شال) د مړينې په باب يوه ليکنه رالېږلې وه، د ليکنې سرليك و : ((دمستورې شال غمجنه مړينه)) څرنګه چې داعنوان ډېر سولېدلی، تکراری او کليشه يي و، د مجلې کتونکي هغه په دې ډول واړوه: ((مستوره دمرګ په شال کې)) داعنوان تر هغه اول هم د مانا او هم د اهنګ له پلوه ښه دی او هم د(مستورې شال) له نامه او تخلص سره ښه مانيز تر کيب جوړوي،خو لوستونکي ته داکارونه د ليکوال د خپل ذهن محصول ښکاري. داسې په سلګونو نورې بېلګې هم شته.

يوشمېر ليکوال په خپله ليکنه کې دفاعلي او مفعولي حالت، مبتدا او خبر خيال نه ساتي.

دپښتو ژبې ګرامري جوړښت له مخې په هره جمله کې فاعل لومړی او بيا وروسته مفعول او فعل راځي، همدارنګه مبتدا اول او خبر

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروسته راځي، خوځيني ليکوال بيا په دې کې تېروزي . زموږ په ملايي نثرونوکي داتېروتنې زياتې پيداکېږي لکه : ((انسان نه دی پيداشوی ، مګرپيداشوی دی، لپاره دعبادت دپروردګارخپل)) ماناداچې (انسان دخپل پروردګاردعبادت لپاره پيداشوی دی) چې دجملې دپيل برخه مبتدااووروستۍ برخه يې خبرشو. ځينې ليکوال دوخت اومهال تسلسل ته هم سم پام نه کوي او وړاندې وروسته يې ليکي: (يکشنبه (۵) داسدماسپښين) موخه يې (دزمري ۵ نېټه ديکشنبې ماسپښين) ياپه لنډډول (دزمري ۵ ماسپښين دی) يا (شپږمه دجدي دکال ۱۳۵۸) مقصديې دادی د (۱۳۵۸ کال دجدي مياشتې شپږمه نېټه) ده. کله بياپه جمله کې مفعول ترفاعل وړاندې کوي اودجملې ټوله مانا سرچپه کوي، په ځينوحساسومتنونوخصوصاً په ديني متنونوکې که دژبې طبيعي جوړښت ته پام ونه شي، نوسړی کفرته رسوي. زموږ يوښاغلی نوميالي ليکوال ليکلي:(انسان خدای(ج) پيداکړی دی) (نعوذبالله) دليکوال مقصدء دادی (چې خدای(ج) انسان پيداکړی دی) دلته به خدای(ج) خالق اوانسان مخلوق شي، خولومړۍ جمله بيادامانانه ورکوي.

۲ ـ *دکتونکي ستونزې اونيمګړتياوې*: دکتونکي يا ايډيټر غټې ستونزې همدادي، چې د مختلفو ليکوالو املايي، انشايي سمون، ليکنيز يووالي او معيارته ځان ورسوي، که يو کتونکی پوخ ليکوال وي او د ښه هنري خلاقيت، څېړنې او پنځونې استعداد او واک ولري، نو بيا به يې هم ټوله انرژۍ ددې ډول ليکنو پر سمون او رغون ولګول شي، ذهني ځواک به يې تت شي، خپلې ليکنې ته به وخت

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیدا نه کړي او دخپلې لیکوالۍ دبلهارۍ په بیه به دنورو لیکوالو لیکنې کره او دچاپ جوګه کړي، خو که کتونکی یوازې پروف ګوري، نورې لیکوالۍ نبوغ او استعداد ونه لري، نو بیا خو بې له دې هم دالیکنې سمې نه شي اصلاح کولای اوپه نتیجه کې به یوه کمزورې مجله یا خپرونه ټولنې ته وړاندې کوي، چې هم ټولنه پرې بې باوره کیږي او هم به یې دله منځه تلو شونتیا زیاتیږي. که یو کتونکی هر ډومره تکړه هم وي، خو چې خپرنیز کارته یوازې شي، بیا به ترې ددومره درانه کار په سرته رسولو کې نیمګړتیاوې رامنځته کیږي، ټولې لیکنې به په سم او معیاري ډول ایډیټ نه شي کړای، طباعتي تېروتنې به یې زیاتې شي او دلوستونکي دنارضایتۍ سبب به شي.

۳- دلوستونکي ستونزې اونیمګړتیاوې: لکه څنګه چې دمخه مو وویل لوستونکي ته داسې صفا ، پاکه او خوندوره مړۍ په کار ده چې هغه له هره پلوه خوندوره وي، خویو شی چې ډېرد پام وړ دی هغه دادی چې کله لوستونکی یو چاپي متن لولي نو تر هرڅه لومړی یې چاپي تېروتنو ته پام کیږي او دطباعتي تېروتنو ټول مسئولیت دکتونکي پرغاړه اچوي، خو که کتونکي په لسګونو او سلګونو ځایه دلیکوال په آر متن کې سمون راوړی وي هغه دلوستونکي له ذهنه پټ پاتې کیږي، ځکه چې هغه فکر کوي دلیکنې ټوله درسته بڼه دلیکوال دزیار او فکر زېږنده ده او طباعتي او ځینې نورې تېروتنې یې دکتونکي له نا ځیرتیا نه پیدا شوي دي، لکه څنګه چې مو پورته یادونه وکړه ددې بېلابېلو لیکوالو داملایي یووالي لپاره طبعاً په لیکنوکې سمون ته اړتیا شته، نو کله چې لیکوال خپله چاپي مقاله له آر لیکنې سره پرتله

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوي، نو بیا سخت غبرګون ښیي او وایي چې زما په لیکنه کې خو لاس وهل شوی دی. ان خبره له خپرونې سره دپرېکوڼ تر بریده ورسوي. خو که چېرې داسې سمون په کې شوی وي چې لیکوال په زړه کې پرې اعتراف وکړي، نو بیا هم داسې ډېر کم پېښ شوي چې دخپرونې له چلوونکي څخه دمننې حق ادا کړي، که مونږ ددې ټولو خبرو نچوړ را غونډ کړو، نو دومره ویلای شو چې که په یوه خپرونه کې درې کسان، لیکوال،کتونکی اولوستونکی شامل وګڼو، نو لومړی د شهرت او د خپل فکردانتقال، درېیم دنوې فکري پانګې د خپلولو او نویو معلوماتو د زیاتولو له پلوه ډېره ګټه کړې اودویم (کتونکی) دخپلې منځنۍ اوبې نومه ښېګڼې اود نه څرګندېدونکي راز له کبله بلهاري شوی اوانرژي یې زبېښل شوې ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کلتوري اخلاق

دا ليکنه د هيلې مجلې د ۱۳۸۰ل کال په (۵) گڼه کې خپره شوې ده

لکه څنگه چې انساني ټولنې پر بېلابېلو ټولگيو وېشل شوي، همداسې يې کلتورونه او د هغو په رڼا کې اخلاقي معيارونه هم بېلابېل او رنگارنگ دي. بېلابېلو اديانو، مذهبونو او د هغو څانگو ټولو، د نېکو اخلاقو د کړنې او دودونې لاربښوونه کړې، د اسلام مبارك دين خو تر ټولو زيات د نېکو او غوره اخلاقو يادونه او سپارښتنه کړې او د بشريت ستر لارښود حضرت محمد (ص) خو د غوره مسلمان تر ټولو ښه ځانگړنه همدا نېك خوى خصلت او کړنه گڼي او وايي، "تر ټولو غوره مسلمان هغه دى چې له لاس او خولې نه يې خلك په امن کې وي." خو که اديان، مذهبونه او نور بېلابېل کلتورونه هرڅومره د اخلاقو پر ترويج، تبليغ او دودونې ټينگار کوي، ځينې فلسفيان بيا له پخوا څخه تر اوسه پورې د اخلاقو په دودونې او يادونې پسې چندان نه گرځي او نه يې دومره په کيسه کې دي، ځينې خو يې ان مخالف هم دي. د ساينسي پرمختياوو په زياتېدو سره په هره ټولنه کې يو شمېر پخواني اخلاقي نورمونه متضرر شوي او يا يې هم خپل ځاى نورو اخلاقي معيارونو ته پرې ايښي، ځينې فلسفيان وايي چې اخلاقو ته اصلاً

(c) ketabton.com: The Digital Library

هېڅ اړتیا نه شته ، زور او قوت د بشر ژوند تضمینولای شي، اخلاق د کمزورو خلکو له خوا د خپل ځان د ژغورنې او تسکین لپاره یو لږ معیارونه دي، چې غواړي د هغو په واسطه له زورورو څخه خپل ځان خلاص کړي. یو هندي فیلسوف چې تر میلاد څو پېړۍ د مخه یې ژوند کاوه، هم په دې نظر دی چې ((اخلاق دځان د تسکین یوه وسیله ده.))

همداسې ځینې نور هم په دې نظر دي، چې اخلاق کوم فزیکي موجود نه دی چې د انسان پر وجود دې فزیکي اغېز وکړي، مانا دا چې ددې پرځای چې څوك اخلاقو ته پناه ور وړي، د ژوند پر عملي وسایلو او امکاناتو دې ډډه ولګوي. دا خو د اخلاقو په باب د بېلابېلو نظرونو یوه یادونه وه، دا چې څوك اخلاق مني که یې نه مني دا خو بېله خبره ده، خو د اخلاقو له شتوالي نه انکار نه شي کېدی او هره ټولنه د ځینو خاصو اخلاقي نورمونو تابع ده او اکثریت وګړي یې د همغو ټاکلو نورمونو خیال ساتي، په دې وجه خو ځینې کسان اخلاق یو ټولنیز قرارداد هم بولي، چې دیوې مشخصې ټولنې د وګړو ترمنځ په نالیکلي بڼه پرې موافقه شوې وي او عمر یې له کلونو تر پېړیو غزېدلی وي. کلتوري او اخلاقي نورمونه نه یوازې له یوې ټولنې څخه بلې ته توپیر کوي، بلکې په خپله د یوې ځانګړې ټولنې یا هېواد په بېلابېلو جغرافیایي سیمو کې هم یو له بل سره توپیر کوي، په اکثرو کلیوالو سیمو کې یو ډول کلتور او اخلاقي معیارونه واکمن شوي، خو د همغې ټولنې په ښاري سیمو کې بیا بل ډول اخلاقي معیارونه د تائید وړ وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو له دې ټولو توپیرونو او تضادونو سره سره بیا هم ځینې داسې ستر انساني او اخلاقي معیارونه شته، چې هغه د قوم، ژبې، کلتور، ګروهې او جغرافیایې پولو تر بریدونو اوړي او پر ټول انساني ذهن واکمني کوي. د نړۍ یو شمېر ستر لیکوال پردې بریالي شوي چې د لوړو اخلاقي ارزښتونو لرونکي اثار انساني ټولنې ته وړاندې کړي، همدغو معیارونو هغوی له خپل فردي، سیمه ییز او هېوادني چاپېریال څخه نړیوال کچ ته اوچت کړي دي.

خو اوس راځو دې ته چې زموږ په اوسني چاپېریال کې هم لیکوال د اخلاقي ایډیالونو د موندلو، دودونې، تائید او درناوي په لټه کې دي او که نه؟ که اوس هم د خپلې ځانغوښتنې له اغزنې دایرې څخه راوتلي نه دي، ارمان لري که نه؟ ایډیال لري که نه؟ د کومو اخلاقي او کلتوري معیارونو تابع دي او که نه؟ کله چې دا او دې ته ورته پوښتنې په ذهن کې مطرح کوو او هغه بیا د رښتیاینې د ارزښت تر پولو تېروو، نو په خواشینۍ سره پردې ترخه واقعیت اعتراف کوو، چې زموږ یو شمېر لیکوال نه کوم ټاکلی او سپېڅلی ارمان لري او نه یې په لټه کې دي، دا داسې لار ورکې دي چې نه یوازې خپله ترې لار ورکه ده، بلکې د نورو په لارو کې هم اغزي شیندي او غواړي د ځان په شان یې کړي.

زموږ په لیکوالو کې یو شمېر داسې کسان هم شته، چې د پوهې او کلتوري اخلاقو په پرتله یې د لیکوالۍ د شهرت تله درنه ده او په ټولنه کې یې د کار په اندول د شفاهي تبلیغ له لارې ځانته د لیکوالۍ زیات نوم ګټلی، ددې ډول کسانو انرژي به پخوا د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځانښودلو او ځان ستايلو پر لارو چارو لګېدله، کله چې دا چاره پايته ورسېدله او نوره دا سکه نه چلېدله، نو بيا يې د نورو د سپکاوي لپاره لکه د تبليغيانو په شان ګړني تبليغ ته ملا وتړله، چېرته چې ټولنه کې دکار سړی وي، ددوی دفکر دايره ترې راتاوه شي او په لسګونو ډوله (خو) ګانې په کې پيدا کړي، د نورو دشخصيت توهين، سپکاوی او د حيثيت ترور دخپل ځان د تثبيت يوه وسيله ګڼي اوپه دې ډول لا هم په ټولنه کې د يو مغشوشوونکي عنصر په توګه خپل رول ترسره کوي.

دا ډول منفي عناصر د عامو خلکو په نظر نه راځي ځکه چې هغوی ته په بله جامه او بل رنګ کې څرګندېږي، زموږ عام پاک زړي ليکوال چې ډېر لا په عملي فرهنګي کار کې راټاله شوي نه دي او يوازې د فردي ليکوالۍ تر بريده خپل انساني مسئوليت ترسره کوي، هم ددې ډول نا څرګند خو ضرري عنصر له هڅو خبرېږي نه، خو هغه څوك چې د عملي فرهنګي کار لپاره يوه ستراتيژي او پلان لري، هغوی پوهېږي چې په لاره کې څومره محسوس او نامحسوس خنډونه او خطرونه شته، ان دا چې د خپل ځاني شخصيت دداغولو تر بريده بايد ورسره مبارزې ته تياروي، که نه نو هېڅ ډول فرهنګي کار ته به ترې اوږه ورنه کړي، ددې ډول پرازيټ او مکروبونو د خپراوي يو علت دادی، چې زموږ په ټولنه کې لا د کلتوري کار او کلتوري اخلاقو معيارونه مشخص نه دي. ددې پولې لا ټاکل شوي نه دي، چې يو سړی دې څنګه، څومره، څه ډول او په کوم کيفيت فرهنګي کارونه وکړي، چې له

(c) ketabton.com: The Digital Library

(خو) څخه ځان خلاص کړي؟ دغه معیارونه دلته مطلوب نه دي، نو ځکه خو چې هرڅومره د زړه وینې خوري او هرڅومره کار کوي همغومره د (خو) ګانو داغونه ورپورې کېږي.

ددې ټول علت دادی چې موږ لا په ټولنه کې د کلتوري کار لپاره مشخص اخلاقي علمي او عملي معیارونه نه دي مشخص کړي او ان په ذهن کې مو نه دي تصور کړي، نو ځکه خو هغه اشخاصو ته چې د خپل شخصیت د تثبیت لپاره په نورو پسې د دروغو پرازیت خپروي، دا زمینه برابرېږي، چې د لنډ وخت لپاره د هوا څپې اخلال کړي، زموږ په نظر کېدی شي د یو فرهنګي شخص لپاره لږ تر لږه د اخلاقو او فرهنګي کار څو ځانګړنې وړاندې کړو، که له همدغو معیارونو او ځانګړنو سره ځینې نور هم زیات شي او همداسې ورو ورو په ټولنه کې د فرهنګي او علمي اخلاقو بریدونه مشخص شي، نو تصنعي، تکلفي او کاذب شخصیتونه به خپله له هغو څخه ووځي او رښتیني اشخاص به هم خپل کار ته وزګار شي، ددې معیارونو ځینې کېدی شي په دې ډول وي:

۱_ اخلاقي معیارونه:

۱. یو فرهنګي شخص باید لږ ترلږه دټولنې د عامو کلتوري قوانینو خیال وساتي، هغه کارونه چې په ټولنه کې د عامو خاصو د کرکې وړ ګرځي له هغو څخه که مطلق نه وي، نو تر ډېره زیاته بریده دې ځان ترې وساتي، مانا دا چې چرسي نه وي، بنګي نه وي، شرابي، جوارګر او نور نه وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲.   که د خلکو له سپېڅلو عقایدو سره سل په سلو کې موازي نه وي، نو مخالف خو دې هم نه وي، مانا دا چې له خپل دین او عقیدې څخه دې نه اوړي، ملحد ، مرتد او منافق دې نه وي.

۲_ مسلکي او علمي معیارونه:

۱.   یو فرهنګي شخص باید لږ تر لږه دکلتور په یوه مشخصه څانګه کې د تخصص او پوهې خاوند وي، ددې لپاره چې خبره یې وزن پیدا کړي او کره وي او نورو ته هم یوه سمه لار وښيي، یانې لږ ترلږه هغه څوک چې د یو ادیب او لیکوال اطلاق پرې کېږي، یا یې باید د ژبو او ادبیاتو پوهنځی لوستی وي، یا یې باید خصوصي زده کړې کړې وي او یا یې هم دومره عملي کار او لیکوالي کړې وي چې څوك ورته د (خو) ګوته ونه نیسي.

۳ _ عملي معیارونه:

۱.   عملي معیارونه دا دي چې څوك د فرهنګي کار او شخصیت دعوه کوي او یا د نورو په چارو کې لاسوهنه کوي، نو لږ تر لږه یې باید تولنې ته د خپل عملي کار بېلګې وړاندې کړې وي، مانا دا چې خپل اثار یې خپاره کړې وي، مجلې، رسالې، ورځپاڼې او جریدې یې خپرې کړې وي، په یوه علمي او فرهنګي مرکز کې یې عملي کار کړی وي او خلکو ته یې خپل ثمر وړاندې کړی وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نو که پورتني او ځینې نور معیارونه موږ د یو فرهنګي شخصیت د تثبیت لپاره په پام کې ونیسو، بیا به نو موږ ته له تصنعي شخصیتونو څخه د اصلي شخصیتونو د تفکیك مسئله ډېره اسانه شي. زموږ په اوسنی فرهنګي جریان کې ځینې داسې کسان شته چې له پورتنیو ځانګړنو څخه یو هم نه لري، خو بیا هم په ټولنه کې ځان د یوه ګړني لیکوال په توګه معرفي کوي او کاري لیکوالو ته تر خپله وسه ستونزې راولاړوي او دا غواړي چې نور هم په دې ببولالو کې ځان سره مصروف کړي او له اساسي کاره یې وباسي.

که چېرې په ټولنه کې دا ډول اشخاص نه وای، نو موږ به دې لیکنې ته نه اړ وتلو او ددې پرځای به مو یوه بله لیکنه کړې وای، خو د ځینو دې ډول لیکنو ضرورت ځکه وي، چې ګران لوستونکي پردې پوه شي، هغه ثمر چې تر اوسه ورته رسېږي، هغوی ته د ورسېدو په لاره کې د ورښکاره ستونزو ترڅنګ نورې ستونزې هم لري، چې تر اوسه یې لا هغو ته څرك نه دی لګېدلای او یوازې هغه څوك پرې پوهېږي چې عملاً فرهنګي کار کوي. خو تنګنظرانو ته دې دا خبره هم سپینه وي، هغه څوك چې په بحراني، سختو ستونزمنو او اغزنو شرایطو کې د سترو فرهنګي کارونو د سرته رسونې وس لري، ددې کار وس هم لري، چې دلویو اغزیو او خنډونو ترڅنګ داسې واړه اغزي هم له لارې ټول کړي او که څو یې پر لمن ونښلي هم، نو په یو دوه ټکانونو به یې لرې ګوزار کړي او خپل مزله ته به دوام ورکړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مثبت کلتوري بدلون، اوښتون او پرمختګ ته اړتیا ده

دا لیکنه هم د هیلې مجلې د ۱۳۷۷ل کال په (۵) ګڼه کې چاپ شوې وه

په تېرو شلو کلونو کې ډول ډول افکارو زموږ ټولنه لړزولې او بې ثباته کړې ده. په دې موده کې د ټولنې دلاړښوونې لپاره د بېلابېلو ((انقلابونو)) ازمېښت وشو. ((خلقي انقلاب، ملي ډیموکراتیک انقلاب او ان د اسلامي انقلاب)) په نامه فکري او ایډیالوژیکو تګلارو، هرې یوې د خپل ځواک او ظرفیت په انډول د ټولنې د ثبات او نورمال پرمختګ مزي وشلول. کله چې به دغو دهر یو ((بشپړتیایې پړاوونه)) پیل شول، نو زموږ د ولس د ژوند حالات به لا ترینګلي شول او خبره به تر بدو بتره شوه. د دې مصنوعي او ناغوښتل شویو انقلابونو په وجه نه یوازې زموږ ملت او هېواد درانه زیانونه وزغمل، بلکې په خپله ((انقلابیانو)) ته هم د ژوند د قربانۍ په بیه تمام شول. ډېرو پکې خپل سرونه وخوړل، ډېرو پکې دخپل ژوند شته داو کړل او د ((یوه انقلابي)) دا خبره چې ((انقلاب خپل بچیان خوري)) پر واقعیت بدله شوله. اکثره ((انقلابیانو)) د محکومیت پر وخت دومره بلهاري (قرباني) نه وه ورکړې، لکه د

(c) ketabton.com: The Digital Library

حاکمیت پر وخت. د محکومیت پرمهال دوی د واکمنۍ د لاسته راوړلو لپاره څه نا څه یوه مفکوره او رواني ځواک هم درلود او انرژي یې ددې لپاره مصرفېدله چې واک تر لاسه کړي. کله چې یې واک ترلاسه کړ، نو بیا یې ځواک، فکري او رواني قوت پر دې لوري مصرفېده چې څنګه هغه وساتي. ((انقلابیان)) اکثره د خپلو واکمنیو پر وخت دومره ذلیل او پیکه شول چې تر واک وروسته یې بیا په ټول هېواد کې د پېښې اینښودلو ځای نه درلود. د دې پیکه والي یو لامل دا هم و چې ((اکثره انقلابیان)) پر خپلو سیاسي تګلارو او ایډیالوژیو ثابت پاتې نه شول او د پورته کړیو شعارونو پر ضد یې عمل وکړ. ځکه یې په ولس کې خپل سیاسي، فکري او ان اخلاقي شخصیت بایلود. یو وخت داسې راغی چې سیاسي لوبغالي هماغه و، خو لوبغاړي سره تېر و بېر شول، په اصطلاح سروېس تبدیل شو. هغه څوک چې د امپریالیزم، لویدیځ، پاکستان او لویدیزې اروپا مخالفین وو، هغوی ته یې پناه وروړه او هغوی چې د شوروي او کمونیزم ضد شعارونه یې پورته کول، د هغوی اکثرو د روسیې او پخواني شوروي د کورنۍ له هېوادونو سرونه راپورته کړل. لنډه دا چې اکثره سیاسي ګروپونه له خپلو مخالفو سرچینو سره یوځای شول. په پایله کې دا کار په هر اړخیز ډول د دوی د خپل شخصیت او فکري لوري د سپکاوي سبب شو او ولس او هېواد په سوونو کلونه د نړیوال تمدن له کاروانه شاته پاتې شو.

د نورو لاملونو ترڅنګ ددې کار یو اساسي لامل زموږ په ټولنه کې د نالوستۍ شتوالی او د چټک فرهنګي بهیر نشتوالی و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سیاستوالو په روا او ناروا ډول په ډېره ارزانه بیه د ولس د برخې برخې ذهنونه راونیول او دخپلې موخې لپاره یې وکومارل. له (۱۳۵۷- ۱۳۷۱) کلونو پورې هېواد په ټولیز ډول پر دوو سترو متضادو فکري لورو وېشل شوی و او بیا په خپل منځ کې پر نورو متضادو اندونو. تر ۱۳۷۱ل کال وروسته پخوانیو فکري او عقیده یي لیکو بله بڼه ونیوله، چې تراوسه یې څو ځله خپل شکل ته بدلون ورکړی دی. په دې ټوله موده کې هېڅ ډلې هم د ټولنې ((انساني)) کولو او د کلتوري انقلاب لپاره شعار پورته نه کړ او نه یې هم کومه هڅه وکړه، بلکې اکثرو یې د ټولنې همدې شتمنۍ ته درانه زیانونه واړول. که چېرې زموږ ولس ټول لوستوال او زده کړی وای، نو هر افغان به هم په ځاني ډول او هم په ډله ییز ډول فکر کولای شو، چې کومه یوه د ورانۍ او کومه د ودانۍ لاره ده؟

ښکېلاکګرو ځواکونو تر هرڅه لومړی زموږ ټولنه له ذهني پلوه ناروغه او مصروفه کړه، چې د ازاد فکر او خپلواک تفکر ځواک یې کمزوری کړي، لومړی ګوزار پر کلتوري مرکزونو وشو، دجګړې په بهیر کې تر (۳۵۰۰) څخه زیات ښوونځي له منځه لاړل، چې په میلیونو افغانان د زده کړې له نعمت نه بې برخې شول. له دې کار څخه د هغوی موخه دا وه، چې د جګړې لپاره بشري ځواک پیدا کړي. کله چې ټولنه نالوستې شي، نو بیا خو د بېلابېلو سیاسي، عقیده یي او نورو شعارونو ترنامه لاندې د نالوستو کسانو له صداقته ښه ګټه پورته کېدلای شي او په ښه ډول یې ولولې او احساس راپارېدلای شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نالوستو کسانو له عقیده یي او کلتوري صداقت او ساده ګۍ نه عاجله او فزیکي ګټه اخلي او خپلې موخې ترسره کوي، خو په اوږده واټن کې هغوی ته هم سردرد پیدا کوي. د کړکېچنو شرایطو په بهیر کې د دې ډول اشخاصو کنټرول خورا ګرانېږي، دوی د واکنمو له واکه وځي او د بغاوت لاره خپلوي. داسې کړنې سرته رسوي، چې له آره له خپل هغه هدفه سره ټکر خوري، چې دوی د هغه د بري لپاره فزیکي او سیاسي عمل ته لاس اچولی دی. د دغه نا کنترولې حالت په پایله کې نه یوازې د هغې ډلې د مشر سیاستوال حیثیت او سیاسي دریځ ته زیان رسېږي، بلکې د هغه فکري او سیاسي تګلورې هم په عامه ذهنیت کې پیکه کېږي. د افغانستان د تېرو دوو لسیزو د تنظیمي او سیاسي ډلو د مشرانو سیاسي ځرنګوالی او پیکه والی په همدغه ټکي کې ځرګند او طاعون لاپسې اوږد شو.

د همدې خونړي ناتار په بهیر کې زموږ د ټولنې مانیزه او مادي شتمني تباه شوه. اوس زموږ ټولنه له یوه ستر ناورین سره مخ ده. ولس هم ستړی او ستومان دی، هیله لري چې ځان ته د خلاصون یوه لار پیدا کړي. ایا داسې کومه لاره چاره شته؟

په بشري تاریخ کې د ځینو نورو داسې ټولنو بېلګې هم شته چې پر ټاټوبي یې پر تېر شوي توپان وروسته بیا د هوسا او سوکاله ژوند جوګه شوي دي. له داسې یو ناورین نه د وتلو یوه لاره دا هم ده چې د ټولنې د «انساني» کولو لپاره هڅې وشي. د ټولنې د «انساني» کولو یوه بېلګه به وړاندې کړو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله چې د دویمې نړیوالې جګړې پر وروستیو وختو د امریکا متحده ایالاتونو پر جاپان اتومي بمونه وغورځول او د جګړې برخلیک یې چورلټ بدل کړ، جاپان تسلیمۍ او د جګړې د تاوان ورکړې ته حاضر شو، نو پر دې وخت جاپان او دهغه ولس له سختو ستونزو سره مخ و. ویل کېږي چې د هغه هېواد مخورو یوه واکمنه جرګه جوړه کړه، چې څه باید وشي؟ چې ټولنه له دې کړکېچ څخه راووځي؟ هم پرمختګ وکړو؟ هم دجګړې تاوان ورکړو؟ او هم د سوکاله ژوند څښتنان شو؟ چا ویل جاپان باید صنعتي شي، چا ویل باید زراعتي شي، چا ویل دواړه شي او هر یوه ددې لپاره دلایل وړاندې کول، خو یو تن وویل: نه باید صنعتي شي، نه زراعتي، بلکې ((انساني شي)). د هغه دې نومونې ته ټول حیران شول، چې ((انساني)) یانې څه؟ هغه وویل چې انساني په دې مانا چې ټول جاپان کې باید هېڅوک هم نالوستی پاتې نه شي. تر هر څه لومړی باید موږ ښوونې او روزنې ته ژوره پاملرنه وکړو. ده ویل کله چې ټولنه لوستواله شي، نو هغه پخپله فکر کولای شي، چې باید څه وکړي، جاپان همدا خبره عملي کړه، تر هر څه زیات یې د ټولنې ښوونیزې، روزنیزې او کلتوري برخې ته پاملرنه وکړه. د اتیایمو عیسوي کلونو په لسیزه کې جاپان هر کال (شپېته میلیارده) ډالر یوازې په روزنیز برخه او د ټکنالوژۍ د نورو پرمختګونو لپاره لګولې. پر همدې وخت امریکایانو هر کال (سل ملیارده ډالره) په تعلیمي، کلتوري او علمي برخو کې لګول، چې امریکا په نړۍ کې لومړۍ او جاپان دویم مقام درلود. د جاپان دا لګښت د افغانستان

(c) ketabton.com: The Digital Library

دهغه مهال د دولتي بوديجې په انډول د افغانستان د دوه سوه کالو بوديجه جوړوي او د امريکا لګښت زموږ د هېواد د درې سوه دېرش کالو دولتي بوديجې په انډول دی.

جاپان اوس په نړۍ کې هغه هېواد دی چې نه يوازې د جګړې زيان يې جبران کړی، بلکې اوس د نړۍ له ډېرو سترو پانګوالو او پرمختللو هېوادونو څخه ګڼل کېږي. په نړۍ کې ځانګړی مقام او حيثيت لري او په خپل ټول هېواد کې يې د نالوستۍ د تيارو کمپله ټوله کړې ده.

نو اوس که زموږ د هېواد خواخوږي غواړي، چې خپل هېواد له دې روان ذهني، فکري، اقتصادي، سياسي او ټولنيز ناورين نه راوباسي، نو ښه لار دا ده چې د ټولنې د «انساني» کولو لپاره هڅې پيل کړي. د ټولنې د انساني کولو لار په ټول هېواد کې د ښوونې او روزنې عامول دي. کله چې ټولنه ټوله لوستواله شي، نو هر څوک ځانته د ځانګړي او ټولنيز ژوند د ښېرازۍ او سوکالۍ لارې پيدا کولای شي، په ټولنه کې د وګړو تر منځ زغم، اوسېله، د يو بل زغمل او فکري ثبات رامنځته کېږي، هر څوک د خپل واک او صلاحيت پولې پېژني او د ژوند پر خوند پوهېدلای شي. سياستوال او واکوال هم ددې پرځای چې يو بل د توري او برچې په زور تسليم کړي، د تورو په نځولو ځانونه ستړي کړي او يو بل ووژني، دخبرو لاره خپلوي؛ د متمدنو انسانانو او بشپړو عاطفي وګړو په څېر د ژوند ستونزې له منځه وړي. عمومي ښوونه او روزنه او د ټولنيز کلتور پرمختيا د ټولنيز ژوند بقا او هوساينه تضمينوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

او انسان کې د مينې او عاطفې ځواک پياوړی کوي. زموږ په هېواد کې بايد هم مثبت ښوونيز، روزنيز او کلتوري اوښتون راوستل شي.

کلتوري پرمختيا او مثبت بدلون هغه درمل دی، چې ټولنه د ناروغۍ تر خورېدو د مخه وقايه کوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زموږ د ليکوالو عمومي او خپلمنځي ستونزې

دا ليکنه د طالبانو د واکمنۍ پر دويم کال ليکل شوې او هماغه مهال په هيله مجله کې چاپ شوې ده.

دا څرګنده خبره ده چې د بېلابېلو لاملونو له کبله زموږ ټولنه شاته پاتې ساتل شوې او لا ساتل کېږي. دې وروسته پاتېوالي د ټولنې د هوسا کېدنې او د ولس د ښېرازۍ او سوکالۍ په لاره کې ستر خنډونه راپيدا کړي. دا داسې ستونزې دي، چې زموږ د ټولنې د ژوند پر هره خوا يې خپل سيوري خپاره کړي، کلتور يې له ستونې نيولی، ځلا او زرغونېدو ته يې نه پرېږدي، خو دې سره سره تر ننه دوه لسيزې وړاندې زموږ په هېواد کې بيا هم ژوند ورو ورو دښېرازۍ پر لور روان و او د يو شمېر کلتوري هڅو او برياوو ځراغونه لګېدلي وو، خو کله چې دې تېرې شل کلنې غميزې د هېواد په ګوټ ګوټ کې خپل زهرجن لوګي خپاره کړل، نو هر څه د خارو او ايرو ځلي شول.

په ځانګړې ډول په تېرو اوو کلونو کې کلتور ته نور زيانونه هم واړول شول او زموږ د ليکوالو ستونزې لا پسې زياتې شوې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا هغه زماني واټن دی، چې د ټولنیز، سیاسي او کلتوري نظام مزي وشلېدل او ټولنیز انډول له منځه لاړ. کلتور چې د ټولنیز نظام یو اساسي توکی دی، تر ځېونکو ګوزارونو لاندې راغی. فرهنګیان د کلتور د پرمختګ د عاملینو او زېږوونکو په توګه په خپله د مرګ او وېرې ترګواښ لاندې راغلل. هغه فرهنګیان چې پخوا یې د کلتور په یوه څانګه کې کار کاوه، د مسلکي کا رله منځه تلو سره سم یې له مسلکي لارې د ژوند د خړوب امکان هم ختم شو.

هغه لیکوال چې تر هېواده بهر مهاجر شوي وو، د هغوی ستونزې بیا بل ډول وې، هغوی د یو بې باوره ژوند په ستونزو کې راګیر وو. کله چې د هېواد په داخل کې له فرهنګي کار څخه د خړوب امکان ختم شو، نو لیکوال د دویم کار په لټه کې شول، ددې کا رپایله ډېره منفي وه، د لیکوال او فرهنګي کار تر منځ واټن ورځ پر ورځ زیاتېده. په نتیجه کې لیکوال لکه د نورو کسبګرو په شان پر عادي اشخاصو واوښتل او د ټولنې ددې متفکر مغز ټول ځواک یوازې د ژوندي پاتې کېدو لپاره په مبارزه کې اوبه شو. تجربو په ډاګه کړې ده چې لیکوال، شاعر او یا هر هغه څوک چې ذهني کار کوي که چېرې پر فزیکي کار او چارو اخته شي، نو ذهني کار ته یې سخت زیان رسېږي. دلیکوال ذهن هغه نرمه کرونده ده، چې ده په کې د مینې او عشق د کلمو بزغلي کرلي او له هغه څخه یو رنګین او ښکلی حاصل لاسته راوړي. د فزیکي کار په کولو سره په داسې شاړه او کرخته ځمکه اوړي چې بیا ډېر ځنډ د هنر د مینه ناک حاصل لپاره نه تیارېږي. ددې خبرې یوه بېلګه به هم وړاندې کړو:

(c) ketabton.com: The Digital Library

په کابل کې د افغانستان د علومو د اکاډمۍ یو تن غړی چې د سرمحقق علمي رتبې ته رسېدلی، یو وخت یې ډېر ښه تحقیق کاوه او دومره خوږه ژبه او خوږ نثر یې درلودل چې د زړه راکښونو ځواک یې ډېر پیاوړی و. کله چې په هېواد کې علمي کار خپل مادي امکان له لاسه ورکړ، نو دی مجبور شو، چې فزیکي کار ته ملا وتړي. له یوې موسسې سره چې د ښار د ویالو د جوړولو او پخولو چارې یې سرته رسولې، پر کار بوخت شو. ددې سرمحقق دنده دا وه چې د تېږو منځ کې سمنټ واچوي او تېږو ته انګاف ورکړي، ده څو میاشتې پرله پسې دې دندې ته دوام ورکړ، په همدې بهیر کې یوې علمي غونډې ته د لیکنې بلنه ورکړای شوه، کله چې ده خپله لیکنه واوروله، نو دده د پخوانیو لیکنو په انډول ډېره کمزورې، پیکه او سپوره وه، داسې ښکارېده، چې په وچ زور او تر یوه سخت فشار لاندې یې لیکلې ده، وروسته یې خپله اعتراف وکړ، چې د ذهن کرونده مې سخته شوې او کېدی شي نور حاصل ور نه کړي.

د هېواد دننه اکثرو لیکوال پر همدې برخلیک اخته شول، هغه څوک چې تر هېواده وتل- هغو اکثرو خپل مسلک پرېښود او ځینو چې په یو شمېر بهرنیو موسسو او ادارو کې کارونه ومیندل، نو د هغو پر احساس، عاطفي او فرهنګي مینې د یو بل کلتور او د ژوند د بې باورۍ د تورو وریځو لړۍ خورې شوې، یا په ډله ییز، یا په انفرادي ډول مسخه شول او یا د مسخه کېدو په حال کې دي.

زموږ د لیکوالو ستره او عمومي ستونزه دا ده چې دلته د لیکوال لاسته راوړنه د مالي ارزښت له پلوه کوم دوراني حرکت نه لري،

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې د هغه په نتیجه کې دې لیکوال مادي ثمر ترلاسه کړي، دلته زیات وخت لیکوالو د دولت پر مادي امکاناتو او نورو مرستو ډډه لګوله.

د ساري په توګه په پښتو کې داسې کتابونه ډېر کم لیدل شوي چې هغو دې د خرڅلاو له لارې خپل لګښت پوره کړی وي او یا دې له دې درکه لیکوال ته د یاد وړ مادي ګټه تر لاسه شوې وي، په پرمختللیو هېوادونو او ان مخ پر ودې هېوادو کې بیا خبره داسې نه ده، هلته یو اثر نه یوازې د لیکوال علمي پانګه ګڼل کېږي، بلکې د هغه د ژوند لپاره ستره مالي شتمني هم جوړوي. ((اریک فرام)) یو غربي لیکوال دی، د ((ښکلا)) په باب یې یوه کوچنۍ رساله لیکلې، دا رساله تر لسو ځلو زیاته چاپ شوې او هر ځل یې د چا پ تېراژ میلونونو ټوکو ته رسېده او دا کتاب ټول پلورل شوی دی، نو هغه اثر چې درې میلونه ټوکه وپلورل شي، نو ایا لیکوال به یې بیا هم له اقتصادي پلوه له فقر سره مخامخ شي؟

زموږ ټولنه لکه څنګه چې د ژوند په نورو برخو کې د نورو پرمختللو او مخ پر ودې ټولنو سره د پرتلې وړ نه ده، همداسې په فرهنګي برخه کې هم د پرتلې وړ نه ده. په پښتو ژبه تراوسه پورې د چاپ شویو اثارو شمېر تر لس زره عنوانونو نه زیاتېږي. د بي بي سي راډیو د یو خبر له مخې یوازې پر یو کال په لندن کې (شپېته زره) عنوانه کتابونه چاپېږي، د دې هر عنوان کتاب تېراژ میلونونو ټوکو ته رسېږي، زموږ په هېواد کې له ځینو تعلیمي، مذهبي او سیاسي کتابونو پرته د هر کتاب شمېر له (۵۰۰-۵۰۰۰) ټوکو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ترمنځ دی. د تېرو پنځه لسو میاشتو په ترڅ کې افغانستان کې د ټول هېواد په کچه (دوه عنوانه) ادبي کتابونه او پنځه عنوانه مجلې یوه – دوه درې ګڼې چې د ټولو عمومي تېراژ ایله شل زره ټوکو ته رسېږي، چاپ شوي دي. دا هغه تیټ ګراف دی چې په افغانستان کې د چاپ او خپرونو تر دود وروسته لیدل کېږي. د هېوا په داخل کې د چاپ له دې کمیت نه زموږ د لیکوالو او د هېواد د فرهنګي کار څرنګوالی معلومېږي، خو دې سره سره په پېښور کې زموږ یو شمېر لیکوال پر سختو هلو ځلو بوخت دي؛ ګڼ شمېر کتابونه چاپوي، چې د هېواد دا اړتیا تر یوه بریده پوره کړي، هېواد ته ددې کتابونو د لېږد په برخه کې هم یو لړ ستونزې شته، ځکه چې ددې کتابونو ډېره برخه د هېواد داخل ته وړل کېږي.

دا هغه عمومي ستونزې دي، چې زموږ هېواد او لیکوال ورسره مخ دي، خو د دې تر څنګ په خپله زموږ د لیکوالو تر منځ هم یو لړ ستونزې شته، چې هغه زموږ د لیکوالو ځواک ته سخت زیان رسوي او له اصلي کار نه یې پام بلې خوا ته اړوي، دا تضادونه د هېواد په داخل کې هم محسوس دي، په پېښور کې هم، کېدی شي په نورو هېوادونو کې هم وي، اوس په کابل او جلال اباد کې یو شمېر شته چې هغوی غواړي د هغو ګوتو په شمېر لیکوالو تر منځ چې هلته پاتې دي، تر هر څه لومړی د توپیر یو عقیده یي اوسیاسي لیکه راکاږي، په ځانګړي ډول هغه لیکوال دې کار ته ډېره لمن وهي چې هغوی په فرهنګي کار کې د زیات تشبث او هلو ځلو ځواک او اوسېله نه لري، دوی غواړي خپله فرهنګي تنبلي او بې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کفایتي د عقیدې او سیاسي ګروهې تر چتر لاندې پټه کړي، دوی د ملت په کچه فکر نه شي کولای، اند یې یوازې د تنظیم تر حده محدود دی، دوی په هېڅ وجه ددې وس نه لري، چې هغه لیکوال هم وزغمي چې له دولتي امکاناتو پرته په خپلو شخصي هلو ځلو فرهنګي فعالیتونه کوي، هغوی حکومت ته لاس تر زنې ناست نه دي او نه دې ته منتظر دي چې ټول کارونه باید حکومت وکړي.

مثبت لیکوال پر دې هم پوهېږي چې د فرهنګ ساحې ته د حکومتونو پوره پام را اړول ډېر وخت غواړي، لکه څنګه چې اشاره وشوه په تېرو پنځه لسو میاشتو کې حکومت یوازې (دوه عنوانه) کتابونه چاپ کړي دي، خو زموږ ځینو لیکوالو په همدې موده کې یوازې په پېښور کې تر سلو عنوانو زیات اثار چاپ کړي دي، نو که دوی حکومت ته منتظر وای، ډېر کلونه به پرې تېر شوي وای، بله خبره دا ده چې فرهنګي کار یوازې د دولت مسئولیت نه دی، بلکې د ټول ولس ګډ کار دی.

په پېښور کې د افغان لیکوالو په شخصي هلو ځلو او په لویدیځ کې د مېشتو افغانانو په مالي مرستو یو شمېر اثار چاپېږي، خو دلته په داخل کې بیا د یو شمېر لیکوالو تر منځ یو ډول محسوس او نامحسوس منفي رقابت موجود دی. زموږ د یو شمېر لیکوالو زیات وخت او انرژي یوازې پر دې مصرفېږي چې په نورو پسې خپل وخت په منفي ګړني تبلیغ تېر کړي. که خپله یې کار له واکه نه کېږي، نو منفي تبلیغ ته شین شرک ولاړ دي، د دوی په ځینو کې بیا دا کینه او حسادت دومره پیاوړی وي، چې د رواني عقدې تر

(c) ketabton.com: The Digital Library

بریده رسبړي، ځيني ليکوال په پښتو کې هم تنظيمي، سياسي او عقيده يي مسايلو ته لمن وهي او غواړي پر فرهنګي چارو او مسايلو باندې هم سياسي سيوری خپور کړي. دلته هم دا کينه هغو کسانو سره مطرح ده، چې په فرهنګي کار کې کوم ځانګړی تشبث او نوښت نه شي کولای، دلته هم خپله فرهنګي نيمګړتيا د سياست او سياسي جغرافيې تر پردې لاندې پټوي. اوس زموږ ځينو ليکوالو تر منځ دا کشمکشونه روان دي، داسې ښکاري چې د سوچه ملي فرهنګ د ښېرازې، خدمت او پرمختګ لپاره ډېر کم ليکوال پاتې کېږي، چې له دې ډول ډول پاټکونو ځخه تېرېږي او خپل فرهنګي کار ته دوام ورکوي، تجربو ښودلې ده چې افغاني فرهنګ ته کار کول خورا لويه اوسپله غواړي؛ هر څوک چې غواړي له دې اغزنو او ستونزمنو لارو تېر شي، نو دې مغوليزو ذهنونو ته بايد خپل هوډ خوشالخانی کړي او هغه کسان چې غواړي زموږ د ښتينو فرهنګيانو مخ ته ذهني او سياسي پاټکونه واچوي، اخر به له خپل دې عمله ستړي شي، تر پايه خو دوی هم دا کار نه شي کولای، چې د بل چا د فرهنګي کار په مخ کې خنډ اچولو ته خپل کار ووايي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

الفت د زړونو الفت

(د استاد الفت د نثر ځينې مانيز اړخونه)

دا ليکنه په کابل کې د استاد الفت د يـوې تلينغونـډې لپـاره ليکل شوې وه او وروسته بيا په هيله مجله کې چاپ شوه.

استاد ګـل پاچـا الفـت لکـه څنګـه چـې د هغـه لـه نامـه څخـه څرګند ېږي د مينې او الفت پاچـا دی، هغـه د خپـل قلـم پـه روح کې داسې انسـاني مينه پو کړې، چې کلونه کلونـه بـه زمـوږ د زړه پـه پـردو کــې ګرځـي، راګرځـي او د زړونـو او ذهنونـو پـه دې لايتنـاهي فضـا کـې بـه بې برچې، بې عسـکره او بې لښـکره پاچاهي کوي.

الفت د انسـاني ټولنې د يو ذهني معمـار او رنځپـوه پـه توګـه لومړی د ټولنې نيمګړتياوې او رنځونه راپه ګوته کړي او بيا يې د رغـونې او درملـونې لپـاره د قلـم او ليکـوالۍ کيميـا بـوټی کارولی دی.

الفت چې په خپله د مينې پـه خم کې يو لوېدلی او ټوکېدلی روح دی، د ډېرو انسـاني رنځونـو د عـلاج اساسـي نسـخه يـې

(c) ketabton.com: The Digital Library

همدا (مینه) ګڼلې ده. هغه مینه او عاطفه د انساني ژوند د پاينښت، سمون او ښېرازۍ اساسي وسیله بولي. بې مینې ژوند یو بې مانا شیز ګڼي، چې انساني ژوند لوښی له خونده تشوي، مینه د الفت په نظر هغه ستر ځواک او واک دی، چې ډېر زورور او زبرځواکي هغې ته خپل سرونه ټیټوي او کاڼي زړونه هم د موم په شان نرمولای شي، استاد الفت وايي: ((د دنيا دود او دستور خو دادی چې زورور به کمزوري وهي او ضعيف به د قوي له لاسه په عذاب وي، مګر په کورونو کې د مینې او محبت تقاضا بل راز ده. هلته یو کوچنی ماشوم خپل مشر ورور په څپېړه ووهي او هغه ورته خاندي، له ټولو نه کمزوری په ټولو زورور دی. که دمینې او عاطفې ماشوم هر څنګه لوی سړي ګرېوان ته لاس واچوي یا يې لمن ټينګه ونيسي څوک تر ېنه ځان نه شي خلاصولی، ځکه چې دا قوت په ټولو قوتونو زورور دی.)) استاد وايي عشق او مينه دهمدې دوه بېلابېلو طبقو (زورورو او کمزورو) اند او ژوند د پیوستون او بقا په تار تړي: ((که عشق او مینه په مینځ کې نه وي نو د دیو او ښاپېرۍ زور هېڅکله برابر نه دی)).

استاد الفت د فاتح په نامه یوه نثر کې د مینې قوت داسې څرګندوي چې ان ډېر زورور، ظالم، او لوی فاتحین يې هم قوت ته ټینګېدی نه شي. وايي: ((سکندر له ډېر قوت او ډېرو

(c) ketabton.com: The Digital Library

لښکرو سره ښار ته راغی، د ښار له خلکو سره یې څو ځله زورور جنګونه وکړه، له دواړو خواوو نه ډېر خلک ووژل شول، ډېرې وینې توې شوې، ډېرې ککرۍ تر پښو لاندې شوې، وروسته له ډېرو جګړو هغه د مړو په سرونو پښې کېښودې او د لوی فاتح په حیث ښار ته ننوت.

دی ډېر په قهر و، غوښتل یې چې ښار لوټ کړي او قتل عام جوړ کړي، مګر دا کار ده ونه شو کړای، ځکه چې په ښار کې یو پټ قوت موجود و چې ده ورسره مقابله نه شوه کولای.

دی چې ښار ته ننوت په یوې ډېرې ښکلې پېغلې یې سترګې ونښتې او په یو ځل لیدو یې زړه بایلود.

څوک چې بې زړه شي هغه بیا جنګ او جګړه نه شي کولای، ځکه ده هم له خپل ټول قوت او قدرت سره ځان دغې پېغلې ته وسپاره.))

د مینې ترڅنګ دویم څیز چې د انسان په ژوندانه کې تر ټولو ستر روحي ځواک جوړوي، هغه عقیده ده، د الفت په نظر عقیده د انسان هغه ستر روحي ځواک دی چې انسان پرې د مرګ له ستر ناورین سره ډغره وهلای شي. یو انسان د عقیدې په زور کولای شي ډېر بې عقیدې ځواکونه راونړوي. له پخواني شوروي سره د جګړې په ترڅ کې د افغانانو سربښندنه او اتلولي هم د یوې لویې عقیدې پایله وه، له یو انګریز سیاستپوه نه د

(c) ketabton.com: The Digital Library

جګړې د لومړیو کلونو پر مهال چا پوښتنه وکړه، چې افغانان د شورویانو په انډول له اقتصادي، بشري، پوځي او ان ارضي پلوه خورا کمزوري دي، ایا دوی به له شوروي زبرځواک سره د مقابلې توان ولري؟ هغه په ځواب کې وویل: «هلته افغانان جګړه نه کوي، بلکې عقیده جنګېږي.»

د همدغې عقیدې په رواني ځواک دښمن مات شو، خو کله چې همغو ګروهمونو اشخاصو د عقیدې لمن خوشې کړه، بیا یې نو نه هغه د تورې تاب و او نه هغه اتلولي، ان خبره تر دې هم راورسېده چې دهېواد د سیاسي ډګر یو منفي سیاسي لوبغاړي خپلو بې عقیدې همځنګو ملګرو ته وویل: «اوس د عقایدو دوران تېر شوی او د قومیت بازار ګرم دی». د همدغو بې عقیدې لښکرو پر ضد بیا یو بل عقیده یي لښکر په تش لاس د مبارزې ډګر ته را ودانګل او دا بې عقیدې شوی شخص یې له خپل تخت و بخت سره د کومیډی په سیند لاهو کړ.

ارواپوهان او د طب ډاکتران عقیده، د انسان روحي ناروغیو، نفسي غوښتنو د کنټرول او رواني ډاډ او تسکین ستره وسیله ګڼي. استاد الفت د یو عقیده من شخص په توګه، عقیده تر ټولو ستر ځواک بولي او د روحي تسکین او اخروي نړۍ پانګه یې ګڼي، هغه د یو عقیده من رانده مثال ورکوي چې: «په سترګو یې څه نه لیدل، مګر د خدای کتاب یې تر څنګه و او

(c) ketabton.com: The Digital Library

مسجد ته راغی، ده هغه اسماني کتاب په تاخچه کې کېښود او په لمانځه ودرېد. کله چې له عبادت نه فارغ شو او له مسجد نه روانېده هغه کتاب پاتې شو او يو بل کتاب لاسته ورغی، دی ړوند و کتاب يې نه ليده او په کتاب نه پوهېده مگر ټينګ يې په غېږ کې نيولی و.

ده ته دا نه وه معلومه چې په کتاب کې څه دي او د چا کتاب دی؟ له ده سره ټينګه عقيده وه، مگر پوهه او بينايي ورسره نه وه.

ده د خدای(ج) لپاره دغه کتاب ښکلاوه او لکه تعويذ له ځان سره يې ګرزاوه.))

د عقيدې تر څنګ اند يا فکر او د فکر ازادي د فردي او ټولنيز نظام د ثبات، پرمختګ او ټولنيزې ښېرازۍ اساسي توک دی. د الفت په نظر په هغو ټولنو کې چې فکري اختناق موجود وي، انتقاد ترلی او فکر په زندان کې وي؛ هغه ټولنه له سترو ناروغيو سره مخامخېږي. سره له دې چې يو شمېر ليکوال د ساري په توګه تولستوی په دې اند دی چې په يوه ټولنه کې اختناق د زياتو ادبي اثارو او ان ادبي شهکارانو د رامنځته کېدو سبب کېږي، خو که په ځينو ټولنو کې اختناق د ادبي اثارو د رامنځته کېدو سبب شوی هم وي، خو په ځينو نورو ټولنو کې بيا د ډېرې تباهۍ لامل ګرځېدلی دی، استاد

(c) ketabton.com: The Digital Library

الفت تر ټولو زيات فکري اختناق او سانسور د ټولنې د سوکالۍ او هوساينې د مخنيوۍ عامل بولي، دی د ټولنيزې ښېرازۍ او نورو ډول ډول ستونزو د حل لاره همدا فکري ازادي بولي، وايي: «... که دی خلاص شو، ستاسو انتظام به په ډېر ښه شان وکړي، ستاسې وږي به ماړه کړي، ستاسې بربنډ به پټ کاندي، ستاسې دغه ښکلی موجود په تورو څاګانو کې مه غورځوئ! په زندانونو کې يې مه اچوئ! پرېږدي! دا بې ګناه بندي پرېږدئ! دی به ستاسې د ګډو وډو او پرېشانه خوبونو صحيح تعبيرونه وکړي. ډېرې سختې مبهمې او مجملې غوټې به پرانيزي. دی د راتلونکي حال پېشبيني کولای شي. د جوي او فلکي اوضاعو اقتضات ورته معلوم دي. پرېږدئ دا بې ګناه بندي پرېږدئ، د ده په ازادولو باندې علم او پوهه زياتېږي. وطن رڼا کېږي او ړانده بينا کېږي. دی له خپلو جفا کارو ورونو سره هم ښه سلوک کوي. دی ډېر پېچومي اوارولی شي. دی ډېرې کړې لارې سمولی او ډېر مشکلات حل کولای شي. ما خوب ليدلای چې دا بې ګناه بندي خلاصېږي او د سلطنت په کرسۍ کېني، ښه فکر وکړئ دا بې ګناه بندي څوک دئ؟ پس له ډېره فکره وايم فکر دی فکر.»

په يوه ټولنه کې د فکري ازادۍ تر څنګ سالم مشرتوب او ليډرشيپ په کار دی، خوشال بابا د يو ټولنيز مشر او دستار د

(c) ketabton.com: The Digital Library

سړي لپاره شل هنرونه او شل خصلتونه لازم بولي، د لوی خان په عقیده که چېرې دا شل هنرونه او شل خصلتونه په یوه شخص کې متبارز وي، نو بیا خو د دستار د تړلو (مشرۍ) لایق ګڼل کېدی شي او که نه هسې چې دستار تړي، هغه هزار دي. استاد الفت هم د مشرتوب لپاره کوټلي قوانین په ګوته کوي، د استاد په نظر هر هغه شخص چې د څومره والي او څرنګوالي له پلوه تر بل غوره وي، هغه باید د ټولنې مشرتوب پر غاړه واخلي. استاد وايي: ((که موږ دوه مساوي عددونه لکه (۱=۱)، (۲=۲)، (۳=۳) او ... هر یو له بل نه وړاندې وروسته کړو، نتیجه یې یوه ده، مګر په دوو متضادو عددونو کې تقدیم او تاخیر ډېر فاحش فرق راولي او په مقدار کې ډېر تفاوت راځي.

که موږ ((یو)) او ((نه)) یوځای کوو او داسې یې لیکو (۱۹) نولس کېږي، مګر شل کېږي نه، که همدغه دوه عددونه داسې ولیکل شي (۹۱) خبر سلو ته نږدې کېږي او ډېر زیادت په کې راځي. همدغه سبب دی چې په پوهو جوامعو کې هغه څوک دمخه کېږي چې قدر او مقدار یې له هغه بل نه زیات وي او د ده په مخکې توب باندې د جامعې قدر او قیادت ډېر لوړېږي. موږ باید په دې سُر پوه شو او د هر چا استعداد، معیار، مبلغ او مقدار ته وګورو.))

(c) ketabton.com: The Digital Library

استاد الفت چې زموږ د ټولنې ذهني معمار دی، د ټولنې د ویجاړۍ او د هغې د درملونې هرې خوا ته یې د فکر وړانګې رسېدلې. افراط او تفریط چې یو ستر مرض ګڼل کېږي، که د ژوند په هره برخه کې منځته راغی، نو هغه برخه له بې ثباتۍ او په پایله کې له نابودۍ سره مخامخوي. استاد د خپلې ټولنې د یو رنځپوه او طبیب په توګه په ټولنیز ژوند کې منځنۍ حد ډېر ګټور بولي. د اسلام د سپېڅلي دین د لارښوونو له مخې هم اوسط حد احسن دی. استاد الفت په دې عقیده دی که چېرې په یوه ټولنه کې افراط او تفریط واکمن شو، نو د یوه پر ځای به دوه تلفات زغمي، دی دا مرض په یوه نثر ((دوه جنازې))، که واضح کوي. ((په یوه ورځ په یوه ساعت کې له یوې شفاخانې نه دوه جنازې راووتلې، هغه یو د کم خونۍ په وجه او دا بل د فشار خون په سبب مړ شوی و. هغه یوه وینه نه درلوده ځکه مړ شو. د دغه بل وینه زیاته شوې او تیزه شوې وه، ځکه یې ژوند ونه شو کړای. دوی دواړه یو بادار او بل مزدور و، یو د افراط او بل د تفریط له لاسه مړ شو.)) د استاد په نظر: ((د یو کمزوري کول او د بل قوي کول د دواړو په مړینه تمامېږي او د ظالم او مظلوم عاقبت همدغه شان دی.))

د افراط او تفریط تر څنګ بله ستره ناروغي چې هم ځاني او هم ټولنیز خطرونه راولاړولای شي، هغه مضر احتیاط دی، د

(c) ketabton.com: The Digital Library

استاد الفت په نظر د يوه انسان د ځاني او ټولنيز ژوند د پرمختګ او هوساينې لپاره انساني جرئت هم په کار دی. تدبير، هڅه، له حالاتو او نادودو سره مبارزه، د انساني ژوند بشپړونکي توکي دي. ډېر احتياط د سړي اخلاقي جرئت سلبوي او فکر اوهامو ته سپاري، استاد هغه احتياط غندي چې ترګټې يې زيان زيات وي او د مضر احتياط تر پولې رسېږي.

دا احتياط څه په فردي ژوند کې وي که په ټولنيز کې د دواړو ضرر زيات دی. په ځانګړي ډول هغه (مشران) چې د ټولنې د لارښوونې دنده لري، که چېرې پر دې ناروغۍ اخته شي، نو ټولنه د تباهۍ کندې ته رسوي، استاد الفت په خپل يو نثر کې دا موضوع واضح کوي: ((شمی اکا زموږ په کور او کلي کې په ډېرې هوښيارۍ مشهور و او هر چا به چې کومه مشوره غوښتله ده ته به راتلل.

د ده د هوښيارۍ او احتياط يوه نښه دا وه چې تر اخره پورې يې خپل کور ته برق رانه ووست او ويل به يې که کله برق شارټ شي نو حريق به واقع شي او کور به مې وسوزي.

د ده دا عادت و په موټر کې به نه سورېده او ډېر لرې ځای ته به هم پياده روان و، ځکه چې د موټر له چپه کېدو وېرېده او

(c) ketabton.com: The Digital Library

احتياط يې كاوه. هو! دى له ډېره عقله پياده ګرځېده او كور كې به يې رڼا هم ډېره لږه وه.))

استاد الفت د انسان نفس د لايتناهي هوسونو مجموعه ګڼي چې عقيده يې برجونو ته له تكيې پرته د هغو مهار كول او كنټرول ناشونى كار دى. هر كله كه د انسان يوه هيله پوره شوه، نو ورپسې به د بلې د پوره كېدو هيله لري، غم او خوشالي هم په همدغو هيلو پورې تړلي او يو له بله نه جلاكېدونكي بولي. د يونان يو نامتو ډرامه ليكونكى اشايلوس هم په همدې نظر و او ويل به يې: ((په هر غم پسې بايد يوه خوښي او په هرې خوښۍ پسې بايد يو غم راشي، چې د ژوند پاڼو ته رنګ وركړي)) استاد الفت هم غم او خوشالي دواړه شپه او ورځ بولي چې يوه په بلې پسې رادرومي. خو استاد د خپلې ټولنې د وګړو د اندروني ناروغيو پر خواو خورا ښه بلد دى، د ده په نظر د انسان هيلې نه پوره كېدونكي دي. غم او خوشالي هم دواړه انډوليز يا نسبتي دي. مثلاً كه چېرې يو څوك په ټولنه كې يو تن تر ځانه ډېر خوار و زار وګوري، نو بيا دى خوشاله وي او كه چېرې تر ځانه پورته شخص وګوري، چې خوله يې له خندا ډكه وي، نو بيا دى خفه وي، ځكه چې تر ځانه پورته شخص نه شي زغملاى، نو ځكه خو استاد وايي چې زموږ غم او خوشالي په خپله زموږ نه دي، بلكې هغه د بل چا په غم او خوشالۍ پورې

(c) ketabton.com: The Digital Library

تړلي دي. کـه هغـوی خفـه وو مـوږ خوشـاله یـو او کـه هغـوی خوشحاله وو نو موږ بیا خفه یو. د دې خبرې د اثبات لپاره د خپل یو دوست مثال ورکوي او وایي چې زما دوست په خپل کور کې هر څه لري، د ډېرو شتو خاوند دی، لنډه دا چې د ژوند ټول خواږه نعمتونه ورته رسېږي او له هېڅ ډول ستونزې سره مخامخ نه دی، خو دی هم کله کله خفه وي، خفه په دې وي چې زما یو بل دوست دی هغه تر ده لږ شان زیات شیان او شته لري.

د دې ډول غم او خوشالۍ تر څنګ په ټولنیز او ځاني ژوند کې استثنایي حالات هم د غور وړ دي. د استاد په فکر زموږ د قضاوت شعور باید پر یوې مسالې مطلق حکم ونه کړي او وخت ته منتظر شي. ځینې چارې په ځاني تدبیر ترسره کېدلای شي. دی په دې برخه کې د دوو بزګرانو یادونه کوي: «چې دواړو خپل فکرونه جنګول. یوه دهقان فکر وکړ چې په مني کې به خپل غوایي خرڅ کړم، ځکه تر پسرلي پورې ډېر وخت دی، وابښه به یې هم راته په ګټه کې پاتې شي او دویمي وویل چې په مني کې غوایي ارزانه وي اوس به یې واخلم او تر پسرلي به یې وساتم، دوی دواړه په دې معامله کې جوړ راغلل. یوه دهقان په بل غوایي خرڅ کړل، څو موده وروسته کلي ته د غویو ټاکو (مرض) راغی او د دهقان دواړه غوایان په تېره چوړکۍ حلال شول. لومړي دهقان په خپلې هوښیارۍ شکر ایسته چې ښه وو

(c) ketabton.com: The Digital Library

غـوايي يـې خـرڅ کـړي وو او کـور و کلـي هـم د ده پـه هوښـياری
افـرين وايـه، څو ورځې وروسـته د همدې دهقـان پـه کـور د غلـو
غدی پرېوتـه، دی کـم بخت ووژل شـو او پيسـې يې غلـو يـوړې،
بيا به خلکو ويل چې نغدې پيسې څوک په کور کې ساتي همدا
به يې حال وي. تـر ده خـو هغـه بـل ډېر هوښـيار و کـه غوايـان يې
لاړل نو سر خو يې روغ دی.))

استاد الفت چې له يوې خوا پر مينې مين دی، نو له بلې خوا د
ظالمانو پر وروستي برخليک هم ښه خبر دی، د استاد پـه نظر د
ظلـم کاسـه نسـکوره وي او پـه وروسـتۍ پـايلـه کـې ظـالـم د خپلـو
اعمالو سزاويني او د خلکو تر پښو لاندې کېږي. هغـه دا سـتره
موضوع په ډېرو ظريفانه الفاظو کې ((د شـاعر تحفـه)) تـر عنـوان
لاندې نثر کې بيانوي، وايي: ((کله چې هغه سر راپورته کړ او پـه
مـا يـې نظر ولېـده مـا خپلـه تحفـه يـو د پړانـګ پوسـتکی او يـو
غزنيچې پوستين د هغه په مخ کې کېښوده.

هغه وويل: دا يو د ظالم پوټکی دی، ځکه تر پښو لاندې لوېږي،
دا بل د ضعيفانو له پوستکو نه جوړ دی او پـه غـاړې پـورې تعلق
نيسي.))

(c) ketabton.com: The Digital Library

زموږ د اوسنیو ادبیاتو فکري لوری

دا لیکنه د هیلې مجلې د ۱۳۷۸ل کال په (۱) گڼه کې خپره شوې ده.

په تېرو دوو لسیزو کې چې زموږ ادبیاتو ته د ((رسالت))، ((مسئولیت)) او ((خدمت)) په نامه، د مختلفو ګروهو او سیاسي تګلورو د غوښتنو او موخو د بار وړلو دنده سپارل شوې وه، د هغو له کبله زموږ ادبیات ښه ډېر ستړي شول او د هغو ډېرې ځانګې تر دې درانه بار لاندې زیانمنې شوې، زموږ په ټولنه کې سیاستوالو خپل سیاسي ارزښتونه ډېر لوړ وګڼل او ان د سیاسي موخو لپاره یې ګروهیز ارزښتونه وګومارل او وکارول، خو بیا هم سیاسي تګلارو خپل ارزښت بایلود. هغه ((ادبیات)) چې د مشخصو فکري او سیاسي لوریو ته ځانګړي شوي وو، د هغو لیکوالو هم خپل ځانونه او قلمونه ستړي کړي وو او ګڼ شمېر ((ادبي اثار یې)) یې چاپ کړي وو، پر ژوند یې د خپلو اثارو بې ارزښتي او مړینه ولیدله. د لیکوال لپاره تر دې بله بده پېښه نه شته چې دده تر مړینې دمخه دې، دده اثر ومري او ژوند دې ونه کړای شي. زموږ په تېر شل کلن ادبي بهیر کې ګڼ لیکوال او شاعران او ډېر مطرح لیکوال او شاعران لیدل شوي، چې اوس خپل اثار د شرم له کبله چاته نه ښکاره کوي. د ځینو د خلاصون لاره دا وي چې ((والله نو

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه وخت دا شیان وو نو...)) په ((انقلابي شرایطو)) کې زموږ ډېرو کمو لیکوالو خپل ځاني شخصیت او د قلم عفت وساتلای شو.
سیاسي یا شعاري ادب د ټولنې په ځانګړو کړکېچنو پړاوونو کې را منځته کېږي او د بل پړاو په راتګ سره خپل پخوانی رنګ او ارزښت بایلي او نوی رنګ اخلي، خو په بشري ټولنه کې ځینې تلپاتي ارزښتونه وي، که هغه د شاعر یا لیکوال د اثر مانیز جوهر شي او د ښکلا په نرم وربښمین شال کې یې تاو کړي، نو بیا کېدی شي د یو ادبي اثر د ژوند دوام تضمین شي. د حمزه بابا په اند (قومي او عقیده یي) ارزښتونه ددې ارزښتونو له جملې څخه دي.
د حمزه بابا د خبرې مانا دا ده چې عقیده او ملتپالنه د انسان د فطرت غوښتنې دي، چې یوه یې د روح او بله یې په وینه کې چلېږي. ژوند هم له دغو ځیزونو جوړ دی، نو هغه لیکوال چې دا ارښتونه یې د خپل اثر مانیز ملاتړ ګرځولي وي، اثر به یې هم مقاوم او د ژوند له پلوه به تلپاتې وي. البته دا په دې مانا نه ده چې یوازې مانا او ښه فکر دې د یو ادبي اثر روح ښېرازه او ژوندی وساتلای شي، بلکې د لیکوال نوره روحي سپېڅلتیا، د ښکلا خوښونې او ځلونې احساس، د ژبې خوږلني، رنګینې ولولې او نور توکي هم په کې رول لري. که لیکوال یوازې د اثر پر مانیزه خوا زور راوړي، نو خبره خو بیا هماغه شعار ته رسېږي. شعاري ادب په غنایي برخه کې هم ځان ښکاره کوي. لنډه دا چې د هرې مسالې بربنډ بیان او د ادبي ښکلاوو په پام کې نه لرل، یو ادبي اثر د شعار کچې ته راټیټوي. په تېرو وختونو کې موږ ددې ډول شعاري ادب

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډېرې زياتې ببلګې لرو. په ادبياتو کې د دغو ګرمو شعارونو پرله پسې غبرګون او تکرار انساني ذهن له يو ډول محسوسې او نامحسوسې ستړيا سره مخامخ کړ، ځکه خو د فطري غوښتنې له مخې انساني ذهن يو ډول ښکلاييزې ارامتيا ته اړ شو. دا ارامتيا د پوره ادب د ښاپېرۍ په وربښمينه غېږ کې د خپل روح د غوړولو له لارې امکان پيدا کولای شي، نه د سپوره، کليشه يي او سولېدلي شعاري ادب په لمن کې.

د دغه پخواني شاليد او تجربې په رڼا کې اوس زموږ ګڼ شمېر ليکوال د ادب د رباب په نازکو تارونو اغزنې سندرې نه وايي، بلکې هڅه کوي، چې ادب د خپل اصلي هدف (ښکلا ټوکونې) پر لور وخوځوي. اوس د ګرمو شعارو نو او نړه فکري شعرونو بازار سوړ شوی، نه مينه وال لري، نه لېوال اونه هم لوستونکي. هغه ليکوال چې د ښکلا ټوکونې ځواک يې کمزوری و، د فکري عقيده يي ارزښت تر سيوري لاندې يې ځانونه په ادبياتو کې په يو ډول څرګند او ناڅرګند فشار مطرح کول، اوس ورو ورو له متن نه حاشيې ته روان دي. په مقابل کې يې هغه ليکوال او شاعران راټوکېدلي او د ودې په حال کې دي، چې ټول ښکلي عقيده يي، ملي، هېوادني ارزښتونه او د انساني فطرت او غريزې غوښتنې په خپلو اثارو کې ځايوي. يوه ليکوال ته نه ښايي چې دومره مانيز بار يې پر خپل اثر ايښی وي، چې د هغه وزرونه دې تر لاندې وريپېږي، مړاوې دې شي او د هغه د لېږد ځواک دې ونه لري او يا يې هم د خپل اثر ښاپېرۍ دومره سينګار کړې وي، چې د مصنوعي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکلا رنګ دې ورڅخه راڅرګند شي. اوس څوک نه غواړي چې خپل ادبي اثر د يو ځانګړي ګوند ، ډلې او يا سياسي تګلوري د خدمت لپاره وګوماري. په ټوليز ډول ويلای شو ، چې زموږ د اوسني ادب فکري لوری په ادب کې د تلپاتې ارزښتونو د ځلونې او ځايونې پر لور روان دی او دا کار د ليکوال د ځاني شخصيت او ادبي اثر د تلپاتېينې لپاره ګټور دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

راډیو په ویر او ټلویزیون په زنځیر کې

ددې لیکنې زیاته برخه د راډیو ټلویزیون د مسولینو د مرکو پر بنسټ او د ځینو نورو اثارو په مټ ترتیب شوې ده. دا لیکنه پر کابل باندې د استاد رباني د تنظیم واکمنۍ تر ختمېدو وروسته، د طالبانو د واکمنۍ پر مهال، د ۱۳۷٦ل کال د تلې- لړم پر میاشت، له پېښوره خپرېدونکې مجلې (تعاون) په خپله (٤) ګڼه کې خپره کړې ده.

په هر هېواد او ټولنه کې راډیو او ټلویزیون دوه داسې سترې خپرنۍ وسیلې دي، چې نه یوازې د یوې ټولنې عامه ذهنونو ته د پېښو څرنګوالی او څومره والی رسوي، بلکې د یوې ټولنې په ذهني او فکر اعمار او پرمختګ کې هم کارنده رول ترسره کولای شي. راډیو او ټلویزیون د یوې اغېزمنې وسیلې په توګه کولای شي، د یوه ولس ټولنیزې نیمګړتیاوې او دردونه را برسېره او د هغو د درملنې لارې چارې په ګوته کړي. ددې ترڅنګ راډیو او ټلویزیون د یوه ولس د روحي او ذهني ارامتیا او خوشالۍ لپاره ستر ستر کارونه ترسره کولای شي.

له هغه وخته راهیسې چې زموږ په ټولنه کې راډیو په خپرونو پیل کړی او بیا تر هغه وخته چې د اکثرو خپرونو مزې وشلول شول، راډیو په خپل وار سره زموږ د ټولنې په ذهني او ذوقي پرمختګ کې خپل اغېزمن رول ترسره کړی دی. په دې کې هم شک نه شته چې وخت

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناوخت به راډیو د واکمنو سیاسي ډلو او اشخاصو د سیاسي او نورو ګټو تر شعاع لاندې راغلې وي، خو تر کومه ځایه چې خبره د راډیو په ټولنیزو، تفریحي او نورو خپرونو پورې اړه نیسي، په دې برخه کې په ربښتیا سره ډېر کار ترسره شوی دی. افغانستان ته په داسې وخت کې راډیو راوړل شوې ده، چې هغه وخت لا زموږ ځینو ګاونډیانو د راډیو د درلودلو تصور هم نه شو کولای.

تقریباً (۵۰) کاله راډیو ښه په خوند او دبدبې سره خپلو خپرونو ته دوام ورکړ. خو لکه څنګه چې د یو لیکوال په وینا زموږ پر ټولنه هر (۵۰) کاله وروسته یوه بلا نازلېږي، دا ځلې هم په سپین رنګ کې یوه تور رنګې بلا نازله شوه، نه یوازې دا چې د راډیو د ښېراز غږ ستوني یې خپه کړ، بلکې د ټلویزیون ستوني یې هم ومروړه. د افغانستان په خپرنیو وسایلو کې تر راډیو وروسته ټلویزیون دویمه ستره وسیله وه، چې په ډېره اغېزمنې سره یې د ولس په ذهني، فکري، ذوقي او سلیقوي پرمختګ کې یې ښه رول لرلای دی. د هېواد ټلویزیون هم تقریباً (۱۴) کاله له خپلو زیاتو بریو او لږ نیمګړتیا سره خپل کار ته دوام ورکړای شو، خو بیا یې پر مرۍ د جګړې خپسې کېنول شوې او چا یې بیا له خولې رنګین او مترنم اواز وانهورېد.

موږ به په دې لیکنه کې ددغو دوو سترو فرهنګي وسیلو د جوړېدو فعالیت او هغو ته د وراړول شوي مالي زیانونو جاج واخلو.

((سره له دې چې پر (۱۳۰۲ل) کال یوې دستګاه په راډیویي خپرونو پیل وکړ، خو د یوې نوې راډیویي دستګاه په اخیستلو سره چې د هغې د منتاژ او تړلو کار پر ۱۳۱۸ل کال پیل شو، د (۱۳۱۹ل) کال په نیمایي کې، راډیو ازمېښتي خپرونې پیل کړې او د (۱۳۲۰ل) کال د

(c) ketabton.com: The Digital Library

وري پر میاشت د هغه وخت د صدارت د مرستیال مرحوم سردار محمد نعیم له خوا رسماً پرانیستل شوه.)) (باز سازی نهادهای فرهنگی افغانستان، پښتنور، شباهنگ، ۱۳۱-۱۳۴ مخونه)

په وروسته کلونو کې راډیو په کمي او کیفي لحاظ وده وکړه، د کابل په ګډون د هېواد په اکثرو ولایتونو کې راډیویي دستګاوې نصب او پر خپرونو یې پیل وکړ.

((د سردار محمد داودخان د جمهوري ریاست په وروستیو وختونو کې له جاپان څخه د ټلویزیون دستګاه او ستوډیوګانې وپېرودل شوې او پر همدې وخت ټلویزیون پر ازمېښتي خپرونو پیل وکړ.))

د راډیو ټلویزیون د مامورینو په وینا:

((پر دستګاه د خدمتونو او تجهیزاتو لپاره د جاپان له بلاعوضې مرستې څخه (۹۵۰) ملیونه ینه چې (۲، ۳) ملیونه ډالره کېږي لګښت شوی و.))

خو ټلویزیون د ۱۳۵۷ل کال په دریو لومړیو میاشتو کې په اساسي ډول خپرونې پیل کړې. په وروسته کلونو کې د راډیو ترڅنګ ټلویزیون هم په ځینو ولایتونو کې نورې دستګاوې جوړې او خپرونې پیل کړې.

پر ۱۳۲۱ل کال د افغانستان ټلویزیون د ((شمشاد)) دستګاه لرونکی شو، چې له بهرنۍ نړۍ سره یې مستقیماً د افغانستان د ټلویزیون اړیکي ټینګ کړل.

د راډیو افغانستان مسوولین وایي چې په افغانستان کې راډیو اصلاً د غازي امان الله خان د سلطنت پر وخت پر کار پیل وکړ او د لومړي ځل لپاره یې پر ۱۳۰۴ل کال د (۲۰۰) واټو په طاقت د راډیو دوې کوچنۍ بروډکاسټنګ دستګاوې هېواد ته راوړل شوې. له دې دوو دستګاوو

(c) ketabton.com: The Digital Library

څخه یوه د هارتل پله ترڅنګ په یوه درې پوړیزه ودانۍ کې چې په لندني کوټې یادېدله، نصب شوه او په پام کې وه چې دویمه دستګاه یې په کندهار کې پر کار واچول شي، خو دا دستګاه مخکې تر دې چې کندهار ته انتقال شي، د سقاویانو له خوا تخریب شوه. د کابل راډیو تر خپرونو دمخه یوازې (۳۰) راډیوګانې چې په بطریو چالانېدلې او غوړونو ته به نژدې کېدلې او بیا اورېدل کېدلې، خلکو ته وېشل شوې وې، خو د یوه کال په بهیر کې دا شمېر (زرو) راډیوګانو ته ورسېده.

پر هغه وخت راډیو یوازې دوه ساعته خپرونې کولې. چې د مازیګر له پنځو بجو پیلېدې او د ماښام تر اوو بجو پورې یې دوام کاوه. په دې دوو ساعتونو کې (۲۰) دقیقې خبرونو، مقالو او تبصرو ته وقف شوې وې او پر نور پاتې وخت موسیقي خپرېدله.

د راډیو پر خپرونو لا یو کال نه و تېر شوی، چې د سقاوي اړو دوړ په نتیجه کې د نورو ملي شتمنیو تر څنګ د راډیو تاسیسات هم له منځه یوړل شول. خو پر ۱۳۲۰ل کال د راډیو خپرونې بیا په رسمي ډول پیل شوې، ددې کار لپاره پر **۱۳۱۵**ل کال د راډیو د منځنیو څپو یوه شل کیلو واټه دستګاه، له المان څخه وپېرودل شوه. پر **۱۳۱۷**ل کال په یکه توت کې د بروډکاسټ او د هغه د محلقاتو د ودانۍ او په پل باغ عمومي کې د سټډیو د ودانۍ کار پیل شو. همدارنګه د ښوونځیو (**۲۵**) تنه زده کوونکي د راډیو د تخنیک په برخه کې پر زده کړه مصروف شول. پر **۱۳۱۸**ل کال د استوونکې دستګاه او سټډیو لوازم او سامان کابل ته راوړل شول او د مونتاژ کار یې پیل شو، د مونتاژ تر بشپړېدو وروسته پر (**۱۳۱۹**ل) کال د راډیو ازمېښتي خپرونې پیل خو اساسي خپرونې یې د ۱۳۲۰ل کال له پیل سره پیل شوې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تر پیل څخه بیا تر څو کلونو پورې د راډیو پروګرامونه چې هره ورځ تر پنځو ساعتونو نه زیاتېدل، په ژوندي ډول خپرېدل، د راډیو کارکوونکي لکه ویاند، تخنیکر، سندرغاړي او نور د موسیقۍ غږوونکي د یوه مهالوېش له مخې راډیوته حاضرېدل، د کار تر اجرا وروسته یې خپله حق الزحمه اخیستله او رخصتېدل. د هغه وخت د راډیو په خپرونو کې خبرونه، ادبي ټوټې، ټولنیز، روزنیز، روغتیایي مضامین او موسیقي خپرېدله. پر ۱۳۲۲ او ۱۳۳۱ل کال په اردو او انګلیسي ژبو هم له همغو داخلي چینلونو څخه خپرونې پیل او دوام یې وکړ. بهرنۍ نړۍ ته د افغانستان د پېژندنې په خاطر په ۱۳۳۲-۱۳۳۷ کلونو کې د لنډو څپو یوه لس کیلو واټه او یوه پنځوس کیلو واټه دستګاه نصب شوه، چې پر دې وخت په یوه شپه او ورځ کې د راډیو خپرونې ۱۲ ساعتونو ته رسېدې. پر ۱۳۳۸ل کال د یو ځانګړي چاینل له لارې، د اردو، انګلیسي، الماني، روسي، عربي او وروسته په فرانسوي ژبو د خپرونو زمینه برابره شوه. د ګاونډیو هېوادو د اسیا د جنوب او جنوب ختیځ لپاره پر انګلیسي پروګرام سربېره پر همدې وخت د اروپایي هېوادو لپاره په انګلیسي ژبه یو بل پروګرام هم پر خپرونو پیل وکړ.

پر ۱۳۴۳ل کال په انصاري واټ کې د راډیو د کاپي، نشر او نویو سټډیوګانو جوړېدل او له پل باغ عمومي څخه نوې ودانۍ ته د راډیو د ادارو لېږد، د راډیو خپرونو په نوې او عصري بڼې بدلون وموند، د موسسې نوم چې مخکې د راډیو کابل په نامه یادېده، پر دې کال د راډیو افغانستان په نوم واړول شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پر ۱۳۴۲ل کال د راډیو له نورو تجهیزاتو پرته د لنډو څپو یوه سل کیلو واټه دستګاه او د منځنیو څپو یوه سل کیلو واټه دستګاه هم په کار ولوېده او په دې ډول د راډیو افغانستان د خپرونو تولیز طاقت تر (۲۸۰) کیلو واټو زیات شو.

د راډیو د غږ د لااوچتیا لپاره پر ۱۳۵۵ل کال د منځنیو څپو درې ریلي دستګاوې، هره یوه د لسو کیلو واټو په طاقت د یوګوسلاویا له هېواده وپېرودل شوې او د کندهار، بلخ او هرات په ولایتونو کې وکارېدې. پر همدې وخت په منځنۍ کچه په یوه شپه ورځ کې د خپرونو وخت (۲۰) ساعتونو ته ورسېد.

پر ۱۳۶۱ل کال د راډیو د خپرونو حجم (۲۹) ساعته او (۳۰) دقیقې شو، پر ۱۳۶۲ل کال ۳۳ ساعته او ۳۰ دقیقو ته ورسېد او پر ۱۳۶۳ل کال په یوه شپه او ورځ کې په پنځو چینلونو کې د راډیو د خپرونو وخت (۵۱) ساعتونو ته ورسېد. تر ۱۳۵۷ل کال وروسته په یو شمېر ولایتونو کې محلي راډیوګانو پر فعالیت پیل وکړ. وروسته یې شمېر (۱۵) راډیویي مرکزونو ته ورسېد. چې هرې یوې په منځني حد (۳) ساعته خپرونې درلودې، چې مجموعي وخت یې (۴۵) ساعتونو ته ورسېده.

تر ۱۳۷۱ل کال دمخه د مرکز د راډیو د خپرونو حجم (۵۳) ساعتونو ته رسېده، چې (۱۸) ساعته یې په پښتو او دري ژبو چې بېلابېلې خپرونې یې په لمن کې رانغاړلې او نور وخت یې ځینو نورو خپرونو او بهرنیو ژبو ته وقف شوی و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

راډيو په اوونۍ کې (۹۵) بېلابېلې خپرونې درلودلې چې هرې اداري په خپله برخه کې خپلې خپرونې سمبالولې. دلته به د ځينو خپرونو نومونه واخلو:

- د قران کريم تلاوت او تفسير
- ديني موعظې
- خاصه ديني خپرونه
- دهقان
- کارګر
- ترانه ها و سخن خان
- کورنۍ ژوند
- دنياى جوانان
- زن وزنده ګي نو
- کار و زنده ګی
- ما و شنونده ګان
- اطفال
- ورزش
- از هر چمن سمنی
- جوانه ها
- شهر قصه
- فرهنګ مردم
- دهکده سبز کودکی
- نمايش راديويی
- جام جم
- تبصره های سياسی
- مروری به رويدادهای مهم هفته
- در ائينهء مطبوعات
- صدای سرباز
- در فروغ مصالحه
- کلوپ دوستداران قوای مصلح
- د ېرې مجلس
- راديو دوست شما
- صدای سره مياشت
- جهان ما
- اقتصاد
- علمی
- بسوی اشتی ملی
- ما و کشور ما
- مجله راديويی
- پيام صبحګاهان
- هفت اورنګ
- زمزمه های شب هنګام
- ترازوی طلايی

(c) ketabton.com: The Digital Library

- شبچراغ
- ولولې
- شعرونه او بهیرونه
- دنیای کتاب
- گزارشها و گفتگوها
- سرود و سخن ادینه روز
- راډیو ډرام و راډیو داستان
- ملل متحد
- سپېدې
- در پرتو بازسازی
- څارندوی
- سیمای قهرمان
- غزل
- هوجرې مجلس
- سهارنۍ نذارنه
- موسیقی کلاسیک
- موسیقی حماسی
- موسیقی ولایت

او ځینې نورې خپرونې...

پر دې خپرونو سربېره په پښه يي، نورستاني، بلوڅي، ترکمني او ازبکي ژبو هم ځینې خپرونې کېدلې.

هغه اساسي خپرونې چې تر ۱۳۷۱ل کال دمخه، د افغانستان تلویزیون ترتیب او خپرولې، ټولې(۴۸) خپرونې وې، دلته یې د نومونو یادونه کوو:

- د قران کریم تلاوت
- اسلام و جامعه
- اطفال
- زراعت و مالداری
- سرگرمیهای ورزشی
- راه زنده گی
- زن و جامعه
- مسابقه ذهنی
- کلوپ جوانان
- جهان ما
- کنسرتهای هنرمندان خارجی
- مستند فلمونه
- سریالونه
- اردو
- زنده گی سرباز
- شما و تلویزیون

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ هفت شهر هنر	ـ موسیقي رنگارنگ
ـ مجله تلویزیونی	ـ جهان حیوانات
ـ کتاب دریچه بسوی جهان	ـ نگینه ها
ـ پاسخ چیست؟	ـ سینمایي فلمونه
ـ تیاتر تلویزیونی	ـ ساعتی با شما
ـ مشاعره	ـ څارندوی د خلکو خدمتګار
ـ فرهنګ مردم	ـ کلوپ دوستداران قوای مسلح
ـ تلویزیوني سفر	او ځینې نورې...

تر ۱۳۷۱ل کال دمخه د ټول هېواد په کچه (۱۷۴۸) تنو د هېواد په مرکز او ولایتونو کې په راډیو او ټلویزیون کې رسمي دندې سرته رسولې. چې له هغې جملې (۱۲۷۷) تنو په مرکز او (۴۷۱) تنو په ولایاتو کې دندې لرلې. دغه راز (۹۷۲) تنو په مرکز او (۱۹۴) تنو په ولایتونو کې د اجیرانو په توګه کار کاوه، چې د دواړو ټول شمېر (۲۹۱۸) تنو ته رسېده. کله چې د ۱۳۷۱ل کال د ثور پر میاشت په کابل کې خونړۍ جنګونه پیل شول او څلورنیم کاله یې دوام وکړ، نو د هېواد د نورو فرهنګي مرکزونو ترڅنګ راډیو او ټلویزیون ته هم تر تصوره اوچت درانه زیانونه واړول شول.

د BBC راډیو د یو خبر له مخې، د راډیو ټلویزیون د یو مسئول په وینا، د ۱۳۷۱ل کال په همغو څو لومړیو میاشتو کې راډیو ټلویزیون ته (۱۵) ملیونه امریکایي ډالره زیان اړول شوی و.

پر ۱۳۷۳ل کال د راډیو ټلویزیون رئیس (شمس الحق اریانفر) یوې غونډې ته د رپوټ په ترځ کې وایې: ((د مرکز د ټلویزیون د اورېدنې

(c) ketabton.com: The Digital Library

او ليدنې يوازينۍ دستګاه تخريب شوې او له منځه وړل شوې ده، چې دا له لسو مليونو ډالرو څخه زيات دی. د راډيو د لېږدونې شپږ دستګاوې کاملاً له منځه وړل شوي دي چې دا تر (۳۰) مليونو ډالرو څخه زيات زيات زيان دی. په شلو ولايتونو او ولسواليو کې عملاً ټلويزيونونه موجود وو، چې دوه ثلثه يې له منځه وړل شوي او چور شوي دي.

په (۱۸) ولايتونو کې محلي راډيوګانې موجودې وې، چې درې په څلورمه برخه يې تخريب شوې او له منځه وړل شوې دي. په ټولو ولايتونو کې د راډيو د اخذې دستګاوې او په (۴۴) سيمو او ولايتونو کې ګرځنده سينمايي دستګاوې موجودې وې، چې نورې وجود نه لري.))

خو پر ۱۳۷۲ ل کال د راډيو ټلويزيون مسوولينو د خپلو پاتې او له منځه تلليو وسايلو او وسايطو يوه څېړنه کړې او راډيو ټلويزيون ته رسېدلي زيانونه يې په دې ډول په ګوته کړي دي:

۱- په يکه توت کې راډيويي تاسيسات:

دا تاسيسات چې د منځنيو او لنډو څپو راډيويي استوونکې په کې شاملې وې او د جګړو له کبله تخريب شوي دي، د دې تاسيساتو اټکليز زيان د تجهيزاتو په برخه کې (۳۰) مليونه امريکايي ډالره او د ودانيو په برخه کې (۷) مليارده افغانۍ اټکل شوی دی.

۲- په څرخي پله کې راډيويي تجهيزات او تاسيسات:

د دې تاسيساتو ټول تجهيزات له منځه وړل شوي او د تاسيساتو اکثرو برخو ته هم زيان اړول شوی. د تجهيزاتو په برخه کې دوه مليونه امريکايي ډالره او د ودانۍ په برخه کې يو مليارد افغانۍ زيان اټکل شوی دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۳- په اسمايي غره کې ټلويزيوني لېږدوونکي تاسيسات:

د ټلويزيون لېږدوونکي تاسيسات د جګړو په ترڅ کې په بشپړ ډول تخريب شوي، چې د تاسيساتو د تجهيزاتو په برخه کې څلور مليونه امريکايي ډالره او د ودانيو په برخه کې يو مليارد افغانۍ زيان اټکل شوی دی.

۴- د راډيويي او ټلويزيوني سټوډيوګانو په برخه کې:

د راډيو ټلويزيون د سټوډيوګانو د يادونې وړ وسايل لکه مايکونه، راډيو، ټيپ ريکارډونه، امپلی فايرونه، د لايټ وسايل، ويډيو ټيپ ريکارډونه، ويډيو کسټ ريکارډونه، جنراتورونه، له لېږدوونکو سره د سټوډيوګانو د تړلو وسايل، مانيټورونه، د اډيټ او کاپي سيستمونه، اکثره له کاره لوېدلي او يا هم د توغونديو د لګېدو له امله زيانمن شوي او له فعاليته غورځېدلي دي. دغه راز د برېښنا د نشتوالي له کبله د راډيويي او ټلويزيوني وسايلو، کسټو او ټيپونو د مناسبې نه ساتنې له کبله اکثره دا وسايل د ګټې اخيستې وړ نه دي. د دې موادو د بيا پوره کولو او اخيستلو لپاره دوه مليونه ډالره اټکل شوي دي. همدارنګه د راډيو ټلويزيون يو زيات شمېر سامان الات غلا شوي، چې هغه لا په دې شمېر کې شامل نه دي.

۵- په ولايتونو کې د راډيو ټلويزيون تاسيسات:

په (۱۸) ولايتونو کې د راډيو ټلويزيون محلي سټوډيوګانې د هغو له کم طاقت لېږدوونکو دستګاوو سره موجودې وې. په اکثرو ولايتونو او سيمو لکه کندهار، فراه، شينډنډ، کندز، پکتيا، خوست، کونړ، غزنی، نيمروز، هرات، ننګرهار، پروان، ارزګان، مقر او نورو ځايونو کې د راډيو ټلويزيون مرکزونه او د هغو تخنيکي امکانات يا په بشپړ ډول او يا هم قسماً تخريب شوي او يا چور شوي دي، چې دلته ورته اشاره کوو:

۱- د غزني د راډيو ټلويزيون تاسيسات او هغو ته رسېدلی زيان:

(c) ketabton.com: The Digital Library

د تجهیزاتو په برخه کې (۵۰۰) زره ډالره، د ودانۍ په برخه کې (۵۰۰) ملیونه افغانۍ.

۲- د مقر د راډیو ټلویزیون تاسیسات او هغو ته رسېدلی زیان:
تجهیزات یو ملیون ډالره، وداني (۵۰۰) ملیونه افغانۍ.

۳- د خوست د راډیو ټلویزیون تاسیسات او هغو ته رسېدلی زیان:
تجهیزات یونیم ملیون ډالره، ودانۍ (۵۰۰) ملیونه افغانۍ.

۴- د ګردېز د راډیو ټلویزیون تاسیسات او هغو ته رسېدلی زیان:
تجهیزات یوملیون ډالر، ودانۍ (۵۰۰) ملیونه افغانۍ.

۵- د کلات د راډیو ټلویزیون تاسیسات او هغو ته رسېدلی زیان:
تجهیزات یو ملیون ډالر، ودانۍ (۵۰۰) ملیونه افغانۍ.

۶- د کندهار د راډیو ټلویزیون تاسیسات او هغو ته رسېدلی زیان:
تجهیزات یو ملیون ډالر، ودانۍ (۵۰۰) ملیونه افغانۍ.

۷- د هلمند د راډیو ټلویزیون تاسیسات او هغو ته رسېدلی زیان:
تجهیزات یو نیم ملیون ډالره، ودانۍ (۳۰۰) ملیونه افغانۍ.

۸- د فراه د راډیو ټلویزیون تاسیسات او هغو ته رسېدلی زیان:
تجهیزات، (۵۰۰) زره ډالره، ودانۍ (۵۰۰) ملیونه افغانۍ.

۹- دنیمروز د راډیو ټلویزیون تاسیسات او هغو ته رسېدلی زیان:
تجهیزات (۵۰۰) زره ډالره، ودانۍ (۴۰۰) ملیونه افغانۍ.

۱۰- د هرات د راډیو ټلویزیون تاسیسات او هغو ته رسېدلی زیان:
تجهیزات (۵۰۰) زره ډالره، ودانۍ (۵۰۰) ملیونه افغانۍ.

۱۱- د ننګرهار د راډیو ټلویزیون تاسیسات او هغو ته رسېدلی زیان:
تجهیزات یوملیون ډالر، ودانۍ دوه سوه ملیونه افغانۍ.

په نورو پاتې ولایتونو کې د راډیو ټلویزیون تاسیساتو ته په مجموعي ډول دوه ملیونه ډالره او درې ملیارده افغانۍ زیان اوښتی دی. په اداري او ټرانسپورټي برخه کې هم راډیو ټلویزیون ته په مجموعي ډول درې ملیارده او (۵۰۰) ملیونه افغانۍ زیان اوښتی دی.

د راډیو ټلویزیون نا بشپړ کمپلکس ته رسېدلی زیان:

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱- د راډیو په برخه کې:

د ۱۹۸۰م کال د فبرورۍ میاشتې پر (۹) نېټه د افغانستان او ((ډیموکراتیک المان)) د حکومتونو ترمنځ یو تړون لاسلیک شو، چې د ختیځ المان له کریډیټ څخه، د راډیو تلویزیو لپاره نوې ودانۍ او ستوډیوګانې جوړې شي. (۴/۵) ملیونه ډالره د المان له کریډیټ او (۲/۵) ملیونه ډالره له دولتي کریډیټ څخه ددې کار لپاره بېل شوي وو. ددې پروژې د لاسلیک په لړ کې (۸/۵) ملیونه ډالره د وسایلو او تجهیزاتو لپاره په پام کې نیول شوي وو. ددې پروژې د بشپړېدو لپاره پنځه نیم کلونه وخت ټاکل شوی و. خو په افغانستان کې د سیاسي، پوځي حالاتو د خرابۍ او د المان د دولت د متخصصینو له خوا د خنډونو د رامنځته کولو له کبله د پروژې کار بشپړ نه شو او هغه وسایل او مواد چې د ودانۍ د بشپړونې لپاره راوړل شوي وو، هم د غلو او داړه مارانو له خوا چور او چپاول شول.

۲- د ټلویزیون په برخه کې:

د ۱۹۸۳م کال د جون پر دویمه نېټه د افغانستان او په هغه وخت کې د شوروي حکومت ترمنځ له افغانستان سره د تخنیکي مرستو په لړ کې د دریو داسې ستوډیوګانو د جوړولو په باب چې په ستوډیویي تجهیزاتو، ارتباطي مرکزونو، د کنټرول کمپلکس او د اندازه کولو وسایلو سمبال وي، خبرې پیل شوې. ددې درې ستوډیوګانو لپاره (۱۰) ملیونه روبله په پام کې ونیول شول.

له دغه کریډیټ څخه (۴۱۸۶۰۰۰) روبله مصرف شول. د افغانستان د دولت له بودجې څخه (۵۳۰) ملیونه افغانۍ مصرف شوې. د شوروي د ړنګېدو په وجه دا پروژه هم نابشپړه پاتې شوه او مواد یې هم ټول غلا شول. ددې پروژې زیان (۷) ملیونه ډالره اټکل شوی دی.

۳- د شمشاد دستګاه ته رسېدلی زیان:

د شمشاد دستګاه چې په (۱۰) ملیونه ډالره پېرودل شوې وه او له هغې څخه بهر ته د ټلیفون کولو او د ټلویزیوني خپرونو د اخیستلو او

(c) ketabton.com: The Digital Library

لېږدولو لپاره کار اخیستل کېده، دوه ځلې د جګړو په ترڅ کې په توغندیو ولګېده. لومړی توغوندی د هغې د ټلیفوني او ټلویزیون کانالیزاسیون سیستم فلج کړ، چې له دې درکه (۱۵۰) زره امریکایي ډالره زیان واړول شول، یو کال وروسته د توغوندیو ضربو د شمشاد د ټلویزیوني لېږدونو سیستم چې ولایتونو ته یې خپروني ریلې کولې، له منځه یووړ او د یو توغوندي د لګېدو په وجه د هغې کاسه یا ډېش هم له کاره ولوېد، چې رسېدلی زیان یې لسګونه ملیونه ډالره اټکل شوی. په مجموعي ډول (۲۵۲) ملیونه ډالره زیان اړول شوی دی. دغه راز په همدې وخت کې د راډیو ټلویزیون د دفترونو وسایل هم لوټ شوي چې له دې درکه هم راډیو ټلویزیون ته د سل زرو ډالرو په شاوخوا کې زیان اوښت دی.

دا هغه زیانونه وو، چې له ۱۳۷۱ل کال څخه د میزان تر میاشتې پورې راډیو او ټلویزیون ته رسېدلي دي. کله چې د طالبانو اسلامي تحریک د کابل پر ښار واکمن شو، د راډیو په پروګرامونو کې کوم زیاتوالی رانغی، اوس په یوه شپه او ورځ کې نهه نیم ساعته خپروني کوي. د راډیو افغانستان نوم (د شریعت غږ) راډیو په نوم اړول شوی. د رباني حکومت په ړنګېدو او د طالبانو د اسلامي خوځون په واکمنۍ سره دومره وشول، چې راډیو او ټلویزیون ته د هر ورځني زیان مخه ونیول شوه.

د راډیو او ټلویزیون پوره بیا رغونه او جوړونه او په پوره خپرونو سمبالول ډېر زیات مالي لګښت او وخت ته اړتیا لري چې دا دواړه په اوس وخت کې موجود نه دي. خو له دې سره سره بیا هم طالبانو د راډیو ځیني برخې ترمیم کړې او په ځینو ولایتونو کې محلي راډیوګانو بیا پر فعالیت پیل کړی. خو ټلویزیون لاتراوسه ګونګ دی، یا به د پخوانۍ ویجاړتیا او مالي ستونزو له کبله غلی وي او یا به یې هم څا پر خوله لاس ایښی وي او د بېلابېلو ګروهو په زنځیر به تړل شوی وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پوهنتوني کتابونو د چاپ اړتیا

> دا لیکنه د طالبانو د واکمنۍ پرمهال، په کابل پوهنتون علمي مجله کې چاپ شوې ده او د پوهنتون د همغه وخت او حالاتو ځرګندونه کوي.

دا خو ټولو ته ځرګنده ده چې جګړه د تباهۍ او بدمرغۍ ستر لامل دی. پر هره ټولنه چې د جګړې توپان تېر شي نو تر ډېره وخته بیا په کې د نوي تمدن او فرهنګ راټوکېدل له ستونزو سره مخ وي. تېر فرهنګ او کلتوري شتمني یې هم لوټ او تالا شي، او د نوي او تېر فرهنګ او کلتوري ارزښتونو ترمنځ یې په ځینو برخو کې د ارتباط مزي هم غوڅ شي.

زموږ پر هېواد هم همداسې یوه خونړۍ جګړه تېره شوه او لا تېرېږي. د همدې جګړې په ترڅ کې د ژوند هره برخه زیانمنه شوه، په تېره بیا فرهنګي شتمنیو او میراثونو درانه زیانونه وزغمل، کتابونه او خپرونې د هېواد د فرهنګ هغه برخه وه، چې په ډېره زیاته کچه ورته زیان واوښت شو. اټکل شل ملیونه ټوکه کتابونه د ټول هېواد په کچه لوټ او له منځه یوړل شول. کابل پوهنتون چې د هېواد ستر روزنیز مرکز دی، د جګړې اورونه یې پر سینې بل شول. د پوهنتون د مرکزي کتابتون له اټکل دوه ملیونو ټولو کتابونو ډېر کم شمېر پاتې شو. د پوهنتون د ټولو پوهنځیو او ټولو څانګو کتابتونونه، درسي او مرستندوی درسي کتابونه هم اکثره له منځه

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوړل شول د هېواد یو شمېر نورو پوهنتونو ته هم ورته زیانونه واړول شول. تر جګړې له مخه د کابل پوهنتون په چاپخونه کې دومره درسي او مرستندوی درسي کتابونه چاپېدل، چې د پوهنتون د محصلینو درسي اړتیاوې یې تر زیاته حده خړوبولې. د پوهنتون چاپخونې د پوهنتون د استادانو تر (۲۶۰) عنوانو زیات داسې کتابونه خپاره کړي وو، چې د پوهنتون په تحصیلي نصاب کې شامل وو، خو تر جګړې وروسته د دې کتابونو ډېر کم شمېر پاتې شو. تر جګړې وروسته چې کله کابل پوهنتون تر (۱۸) میاشتنې ځنډ وروسته یو ځل بیا پیل شو، نو د نورو ستونزو تر څنګ یوه بنسټیزه ستونزه همدا د درسي کتابونو نشتوالی و. استادانو په اکثرو ټولګیو کې د کتاب پرځای محصلینو ته نوټ ورکاوه. د نوټ ستونزه دا وه او ده چې د محصل او استاد ډېر وخت نیسي، استاد دې ته وخت نه پیدا کوي، چې محصل ته خپل ورکړی نوټ تشریح کړي، که استاد د وخت د سپما لپاره په ګړندي ډول نوټ ورکوي، نو کېدی شي ټول محصلین پر ټاکلي وخت ټول نوټ سم وانه خیستلای شي.

استاد هم د درس د تشریح او شننې لپاره پوره وخت نه شي ترلاسه کولای، مجبور دی پر ډېر لږ وخت محصل ته ډېر څه وړاندې کړي. محصل چې ذهني ځواک یې په لومړي سر کې د نوټ پر اخیستلو کارېدلی وي، د یو ډول ذهني ستړیا احساس کوي او د درس تشریحي برخې ته یې ذهن ښه تازه نه وي. د استاد د ذهن تازه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځواک په لومړۍ برخه (نوټ) کې کم شي، دویمې برخې ته یې لږ ذهني ځواک پاتې وي.

بله بنسټیزه ستونزه دا ده چې دا کار استاد او محصل ته د یو ډول ذهني لټۍ چانس په لاس ورکوي. استاد دې ته نه اړوزي چې نوې مطالعه وکړي او زده کوونکي ته نوي څه وړاندې کړي، فکر کوي چې پرته له دې هم درسي ساعت پر نوټ ورکولو بانديې تېرېږي، نويو موادو ته څه اړتيا ده. په نتيجه کې د زده کوونکي او استاد ترمنځ د ښوونې او روزنې يو ډول تکراري او بې نوښته درسي سيستم رامنځته کېږي، چې استاد د نوې مطالعې اړتيا ته نه اړوزي او محصل د زياتو معلوماتو د جذب ځواک له لاسه ورکوي.

کابل پوهنتون له څو کلونو راهيسې له دې ستونزې سره مخامخ دی. د نړۍ په اکثرو او ان ټولو پوهنتونونو کې اوس د نوټ سيستم له منځه تللای دی، ځکه چې هلته د درسي موادو په ځانګړي ډول د چاپي درسي موادو هېڅ کمی نه شته. هر استاد په خپله تخصصي څانګه کې د خپل نصاب، وخت او د زده کوونکو له اړتيا سره سم کتاب ليکلی او چاپ کړی دی. زده کوونکي (محصلين) له همغه چاپي کتاب نه ګټه اخلي. استاد په کتاب کې راغلي موضوعات تشريح کوي او د اړتيا پر وخت محصلينو ته نور کتابونه ور په ګوته کوي، چې د خپلو ستونزو د حل لپاره هغو ته مراجعه وکړي. په ځينو برخو کې لکچرنوټ يوازې د دې لپاره ورکول کېږي چې استاد کومه داسې موضوع څېړلې او شنلې وي، چې په کتاب کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هغې يادونه يا نه وي راغلي او يا يې سرسري يادونه شوې وي. د کتاب تر چاپ وروسته زماني واټن کې نوې پرمختياوې او لاسته راوړنې هم د لکچر نوټ په بڼه ورکول کېږي، د کتاب په بيا چاپ کې دا نوې لاسته راوړنې هم په کتاب کې زياتېږي. په همدې ډول دا لړۍ دوام مومي. د پوهنتونونو د درسي سيستم کمپيوټرايز کول خو لا په ځينو پوهنتونو کې د کتاب د نشتوالي اړتيا هم له منځه وړې ده.

خو زموږ په پوهنتونونو کې پخوا هم د درسي ساعت يوه يا دويمه برخه نوټ نيوله او اوس خو ډېرځي زيات وخت پر نوټ ورکولو تېرېږي. ښه نو چې داسې ده د حل کومه لاره هم شته او که نه؟

د حل څو لارې شته: يوه لاره داده چې د پوهنتون چارواکي د پوهنتوني کتابونو د چاپ لپاره ځانګړې پانګه پيدا کړي، چاپخونه له سره جوړه او ټول پوهنتوني درسي کتابونه له سره چاپ کړي.

که چېرې پوهنتون او يا پوهنتونونه په خپله ددې وس نه لري او يا حکومت ددې کار لپاره پوره پانګه ونه لري او يا يې نه ورکوي، نو ښه به دا وي چې يونيسکو، د ملګرو ملتونو ځينو نورو اړوندو ادارو او خيريه موسسو سره خبرې وشي، چې د پوهنتوني کتابونو په چاپ کې لاس وکړي.

دريمه لاره داده چې د ناچاپه پوهنتوني کتابونو يو لست برابر شي، د هر کتاب عنوان، موضوع، مخونه او اټکليز لګښت وليکل شي، بيا دا لست يو شمېر هغو فرهنګيانو، فرهنګپالو، ملي

(c) ketabton.com: The Digital Library

سوداګرو او هېواد پالو افغانانو ته ولېږل شي، چې هر څوک د هر کتاب د چاپولو وس لري، همغه کتاب دې انتخاب او چاپ کړي.
په دې ډول کېدی شي ګڼ شمېر کتابونو ته د چاپ لاره اواره شي.

بله لاره داده، هغه نشراتي موسسې چې د خپلې ځانې ګټې او هېوادني فرهنګ د خدمت لپاره کتابونه چاپوي، هغو سره اړیکې ټینګ شي او د یوه ګډ پلان او تفاهم له مخې د کتابونو د چاپ مساله وڅېړل شي، کېدی شي مثبته نتیجه ترلاسه شي.

که پورتنیو ټولو لارو هېڅ نتیجه ور نه کړه، بله لاره داده چې خپله استادان دې دا کتابونه په شخصي لګښت چاپ کړي او پر محصلینو دې په تمام شوي قیمت او یا له هغه څخه (۵-۱۰) فیصده لوړه بیه وپلوري. محصلین ددې ډول کتابونو د اخیستلو وس ځکه لري، چې هغوی خو پرته له دې هم د نوټ لپاره ځانګړې کتابچه اخلي، که د ورځني نرخ له مخې د سپین کاغذ یوې سل مخیزې کتابچې او د اخباري کاغذ یو سل مخیزه کتاب قیمت سره محاسبه کړو نو اندول یې تقریباً برابر خېږي او که د محصل د قلم او وخت لګښت پرې ور زیات کړو، نو کېدی شي کتاب لاارزانه او ګټور پرېوزي.

ځینو کسانو سره کېدی شي دا پوښتنه پیدا شي چې استادان خو ځانته حیران دي، دوی ځانته ډوډۍ نه شي پیدا کولای پاتې لاد کتاب چاپ، دا خو ډېر لګښت غواړي او یو استاد هېڅکله دومره نقدي پانګه نه لري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دې برخه کې باید وویل شي چې ډېرې داسې چاپخونې شته چې په مناسب قیمت کتاب چاپوي او هم د یو ټاکلي وخت لپاره پیسو ته صبر کوي. که یو استاد له چاپخونې سره د یو تړون له مخې په ټاکلې موده کې د پیسو ورکړه ومني نو غټه ستونزه به پیدا نه شي. دلته اساتیا داده چې که هر استاد د خپل مضمون د نوټ پر ځای محصل ته کتاب ورکړي، نو محصل د اړتیا له مخې مجبور دی کتاب واخلي، هغه پیسې چې د نوټ لپاره یې پر کتابچې ورکولې اوس به یې پر کتاب ورکوي. د کتابونو وېشل او د پیسو لاس ته راوړل په ډېر لږ وخت کې ترسره کېدی شي، مثلاً د سمستر پیل کې محصل مجبور دی، د نوي مضمون کتاب راونیسي او دا لړۍ په پنځه ورځو کې ترسره کېدی شي.

د پوهنتوني کتابونو د چاپ په اړه پر پورتنیو څرګندو لارو چارو سربېره کېدی شي، ځینې نورې لارې چارې هم وي، چې استادان کولای شي په خپل فکر او سوچ هغه پیدا کړي، خو موږ دلته د ځینو څرګندو لارو چارو یادونه وکړه. که چېرې کابل پوهنتون او یا د هېواد نورو پوهنتونونو لپاره پوهنتوني کتابونه چاپ شي، نو د محصلینو پورتنۍ یادې شوې ستونزې به له منځه لاړې شي. دواړه، هم استاد او هم محصل به د وخت د سپما له کبله زیات تفکر او کار ته وخت پیدا کړي. علمي او فرهنګي پرمختیا به رامنځته شي.

اوس یو شمېر خپلواکو فرهنګي ټولنو پتېیلې چې د خپلو فرهنګي خدمتونو په ترځ کې د تحصیلي کتابونو چاپ ته د لومړیتوب حق ورکړي. دا ډول فرهنګي ټولنې چې یوازې فرهنګي

(c) ketabton.com: The Digital Library

او علمي موخې تعقیبوي، کېدی شي په خپل کار کې زیاتې برېمنې شي، ځکه چې دوی د وخت اړتیا احساسوي او سپېڅلې هدف تعقیبوي.

(د افغانستان د کلتوري ودې ټولنه) چې په جرمني کې د یو شمېر افغان لیکوالو او فرهنګیانو له خوا جوړه شوې ده او د خپل دوه کلن عمر په بهیر کې یې تراوسه ګڼ شمېر علمي او تاریخي اثار افغاني ټولنې ته وړاندې کړي دي، د نوښت دا ډیوه په لاس کې نیولې او غواړي د هېواد د پوهنتونو لپاره په لومړي ګام کې هغه کتابونه چاپ کړي، چې په تحصیلي نصاب کې شامل دي. ددې ټولنې له خوا اوس د طب پوهنځي په تحصیلي نصاب کې شامل څو کتابونه تر کار لاندې دي، کېدی شي په نږدې وختونو کې چاپ شي. که دغه کار او چار د نورو فرهنګي ټولنو، فرهنګپالو، ملي سوداګرو، حکومت او یا نورو اشخاصو له خوا ګام پر ګام عملي شي، نو پوره باور دی چې په ډېر لږ وخت کې به د پوهنتونونو د محصلینو ټولې هغې ربړې له منځه لاړې شي، چې د کتابونو د نشتوالي له امله ورته پیدا شوې دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د افغانستان په ختيځ کې ژورنالستيکي هڅې

دا ليکنه په هغه يو ورځني علمي ورکشاپ کې اورول شوې وه، چې په ختيزو ولايتونو کې د ژورناليزم د پراختيا او ځوانو ژورناليستانو د استعدادونو د غوړېدو لپاره په ننګرهار کې د ميډيوټيک دفتر له خوا، جوړ شوی و. وروسته بيا د سپوږمۍ جريدې د ۱۳۸۳ ل کال په لومړۍ او دويمه ګڼه کې چې د نوموړي کال له وري- غبرګولي سره سمون خوي، خپره شوې ده.

د شمس النهار او سراج الاخبار جريدو تر خپراوي وروسته، چې په افغانستان کې د معاصرو ژورنالستيکي هڅو پيلامه ګڼل کېږي، په ولايتي کچه په ختيځ کې (اتحاد مشرقي) خپرونه له لومړيو ژورنالستيکي فعاليتونو څخه يو غوره فعاليت ګڼل کېږي، (د کور غم) چې د وزير محمد ګل خان مومند په لارښوونه خپرېده، (اتحاد مشرقي)، ننګرهار مجله، ننګرهار ورځپاڼه او جريده، زيتون مجله، لغمان جريده او په ختيځ کې په کونړ او ننګرهار کې د راډيويي او ټلويزيوني خپرونو تر پيله پورې ټول بهير له ګڼو ستونزو او يو څه برياليتوبونو ډک و.

په عمومي ډول دې بهير په ختيځ کې د جهادي تنظيمونو د واکمنۍ تر پايه پورې د ډېرو سختو اغزنو پړاوونو په وهلو ځان راورساوه. د طالبانو په واکمنۍ کې ژورنالستيکي هڅو چې تر ډېره حده په خپرنۍ برخه کې افاده کېده، بله بڼه خپله کړه، پر ټلويزيوني خپرونو بنديز، په مطبوعاتو کې د زيروح انځورونو نه خپراوی او يو اړخيز مطبوعات د دې وخت د ژورنالستيکو فعاليتونو او خپرندويو وسايلو غټه ځانګړنه ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ژورنالستيکي چارو د پوهانو په اند انځور يا تصوير د خبر د پراخوالي او پېښې د بيان يوه مهمه برخه ده، ان تر دې چې انځور د خبر روح ګڼي او بې انځوره خپرونې اصلاً بې روحه خپرونې بولي، نو که د طالبانو د واکمنۍ خپرونې څه په ختيځ کې دي او که په نور افغانستان کې، په دې معيار او محک وتلل شي، نو د دې وخت خپرونو ته به بې روحه خپرونې وويل شي، خو کله چې د طالبانو واکمني وپرځول شوه، نو په ټول افغانستان او همدارنګه په ختيځ کې مطبوعاتو، خپرونو او ټولو ژورنالستيکو فعاليتونو، نوی رنګ، نوې ساه، نوی قوت او نوی تحرک په برخه شول، بې شمېره ژورناليستان او ګڼې خپرونې راوټوکېدلې او يو زيات شمېر ژورناليستيکي فعاليتونه او پرمختګونه رامنځته شول او نور هم د منځته راتلو په حال کې دي، دا دوره په ختيزو ولايتونو کې د ژورنالستيکو هڅو يو غوره او بريمن پړاو ګڼل کېږي، خو دا دوره له خپلو ګڼو برياوو سره، سره يو شمېر نيمګړتياوې هم لري، چې بحث کول پرې په کار دي.

په مجموعي ډول په ختيځ کې ژورنالستيک فعاليتونه په همدې درې پړاوونو؛ تر طالبانو دمخه، د طالبانو له واکمنۍ او د طالبانو تر سقوط وروسته پېر کې مطالعه کېدی شي؛ د طالبانو د واکمنۍ او تر هغه دمخه مهال باندې دلته اوس ځکه زياتې خبرې نه کوو، چې پخوا پرې هم زياتې ليکنې شوي او دا پړاوونه اوس د تاريخ يوه برخه ده، خو غواړم تر طالبانو وروسته پړاو باندې لنډه رڼا واچوو:

لومړی- په ختيځ کې خپرونې:

الف- مجلې:

١- مېنه

٢- ډالۍ

٣- مشرق

۴- رڼا

(c) ketabton.com: The Digital Library

۵- سیلۍ
۶- کاروان
۷- پوهه
۸- زیتون
۹- غوښتنه
۱۰- خوځښت
۱۱- کونړ
۱۲- انځور
۱۳- الینګار
۱۴- څرک
۱۵- ننداره
۱۶- ننګرهار (سقوط)
۱۷- کمپیوټر او ټیکنالوجي

ب- جریدې:

۱- څپه
۲- ولس غږ
۳- سپوږمۍ
۴- ښاخۍ
۵- اوښکه
۶- تلوسه
۷- خلا
۸- شایق
۹- نن
۱۰- سپین غر
۱۱- ختیځ

۱۲- افغان یووالی
۱۳- د لایټ (The light)
۱۴- مهترلام
۱۵- کاوون
۱۶- لغمان
۱۷- ځوان
۱۸- ځوانانو غږ
۱۹- ننګرهار
۲۰- قلموال
۲۱- نورستان
۲۲- ژوند
۲۳- اواز (کونړ)

ج- راډیویي او ټلویزیوني خپرونې:

۱- ننګرهار راډیو
۲- شرق راډیو
۳- کونړ راډیو
۴- لغمان راډیو
۵- ننګرهار ټلویزیون
۶- افغان کېبل
۷- شایق کېبل

د- د بهرنیو خپرونو استازیتوب:

۱- بي بي سي راډیو

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲- ازادي راډيو
۳- امريکا غږ راډيو
۴- ايران راډيو
۵- ماښام په خير افغانستان راډيو
۶- چين راډيو
۷- الجزيره ټلويزيون
۸- باختر اژانس
۹- IWPR اژانس
۱۰- د کليد، پخلاينې، مرسل او نورو خپرونو استازيتوب.

په مجموعي ډول په ختيزو ولايتونو کې د خپرندويه وسيلو ټول شمېر تر دې دمه تر (۵۵) خپرونو اوړي او دا د افغانستان په تاريخ کې په دې سيمه کې يو بې سارې ريکارډ دی. په طباعتي خپرونو کې يوه د يادولو وړ خبره داده، چې دا ټولې خپرونې د بېلابېلو عواملو له امله پر خپل وخت نه خپرېږي او اکثره يې ټکنۍ، ټکنۍ خپرېږي، خو په راډيويي خپرونو کې ځنډ ډېر کم ليدل کېږي، په ټوليزه توګه په ختيزو ولايتونو کې ژورناليستيک فعاليتونه پر دريو برخو وېشل کېدی او مطالعه کېدی شي:

دولتي ژورنالستيکي فعاليتونه:

په ختيزو ولايتونو کې په مجموعي ډول ټولې پنځه دولتي خپرندويه وسيلې فعاليت لري. په لغمان کې يوه راډيويي خپرونه او يوه جريده، په کونړ کې يوه راډيويي خپرونه او يوه مجله، په ننګرهار کې يوه راډيويي، يوه ټلويزيوني خپرونه او يوه ورځپاڼه د دولت له خوا خپرېږي. دا خپرونې يو زيات شمېر تخنيکي ستونزې لري. د خپرېدو ساحه يې هم تنګه ده، ازاد فکر او ذوقي مطالب هم په پوره ډول نه شي خپرولای، نو ځکه يې د ليدونکو او اورېدونکو شمېر هم ډېر زيات نه دی. دولتي خپرونې اکثره وخت د اداري بيروکراسۍ او سياسي اختناق له امله وده نه شي کولای او دا عمليه او قاعده په ختيزو ولايتونو کې هم تکرار شوې ده، خو دې سره ننګرهار ورځپاڼه د

(c) ketabton.com: The Digital Library

افغانستان په ټولو ولايتي دولتي خپرونو کې د اوچت معيار او ښه صحافت لرونکې ده.

ازاد ژورنالستيکي فعاليتونه:

ازاد ژورنالستيکي فعاليتونه اکثره ازادو، خپلواکو کلتوري ټولنو او اشخاصو له خوا ترسره کېږي، دا ډول فعاليتونه له مالي پلوه يا خپله د اشخاصو له خوا ترسره کېږي يا هم د ځينو خيريه موسسو او ملي پانګوالو له خوا تمويلېږي. دا ډول خپرونې وخت پر وخت د مالي پانګې له کمښت سره لاس و ګرېوان وي او په همدې وجه زياتره وخت له ځنډ او خنډ سره مخامخ وي.

په نادولتي خپرونو کې شرق راډيو يو ډېر غوره مثال دی، چې په ډېر کم وخت کې يې ډېر زيات اورېدونکي، مينه وال او لېوال پيدا کړل، شرق راډيو اوس د دولتي راډيو په پرتله څو ځله زيات اورېدونکي لري، دغه راز افغان کېبل او شايق کېبل ټلويزيوني خپرونو ليدونکي د دولتي ټلويزيون په انډول څو ځله زيات دي. په طباعتي خپرونو کې مينه مجله په ښه معيار چاپېږي او زيات لوستونکي لري، دغه راز ښاخۍ جريده، په طنزي برخه کې په ټول ختيځ او ان د افغانستان په کچه يوه ډېره غوره بېلګه ده، که چېرې د ښاخۍ صحافت ته زياته پاملرنه وشي، نو د همداسې مطالبو په خپراوي سره کولای شي د ټول افغانستان په کچه په طنزيه خپرونو کې ريکارډ ټينګ کړي، خو اوس فکر کوم د مالي تنګسيا له امله د صحافت له پلوه خواره او ډنګره برېښي. په ازادو خپرونو کې يوه بله نيمګړتيا داده، چې پر ځينو خپرونو د هغو د چلوونکو شخصي ذوق او سليقې تحميل له ورايه ښکاره دی، د دې خپرونو ځينې چلوونکي پر دې نه دي بريالي شوي، چې د خپل ذوق او فکر له دايرې څخه بهر شي. يو کم شمېر خپرونې کېدی شي يوازې د شهرت لپاره پيل شوې وي او ډېر ژور هدف او مرام ونه لري، له ژبني پلوه په ختيځو ولايتونو کې د اکثرو خپرونو يوه ښه بريا داده، چې په يوه ژبني او ليکني

(c) ketabton.com: The Digital Library

معیار خپرېږي او دا کار د وخت په تېرېدو د ملت جوړوني له بهیر سره مرسته کوي، قبیله یي ذهنیت او سیمه ییزه لېوالتیا له منځه وړي. په ازادو خپرونو کې نه یوازې ګڼ شمېر ژورنالیستان او لیکوال پر کار بوخت دي، خپلې تجربې پخوي او زیاتوي او ښه کدرونه ترې جوړېږي، بلکې یو زیات شمېر نوي ژورنالیستان او لیکوال هم روزي او په دې ډول په ټولنه کې د لیکوالو او ژورنالیستانو شمېر زیاتېږي. د خپرندویو وسیلو ترڅنګ ځینې فرهنګي ټولنو او اشخاصو هم د ځوانو لیکوالو او ژورنالیستانو په روزنه او پالنه کې برخه اخیستې، ښاغلي صدیق منصور انصاري، ښاغلي لعل پاچا ازمون، میدیوتیک، ایینې دفتر او د IWPR اژانس هم د لیکوالو او ژورنالستانو په روزنه او پالنه کې یاد وړ ونډه اخیستې ده.

بهرنۍ خپرندویه وسیلې:

د افغاني خپرونو ترڅنګ یو شمېر نورې بهرنۍ خپرونې چې د افغانانو لپاره د افغانستان په اړه خپرونې کوي، هم د ټول افغانستان په تېره بیا په ختیزو ولایتونو کې زیاتې مطرح دي. دا خپرونې د خپلو زیاتو مالي او تخنیکي امکاناتو په لرلو سره پر ازادو او دولتي راډیویي خپرونو دواړه غبنتلي دي.

د پام وړ شمېر ژورنالیستان یا لیکوال په دې خپرونو کې بوخت دي، دې خپرونو د لیکوالو او ژورنالیستانو د اقتصادي ژوند د ښېرازۍ ترڅنګ د هغوی په روزنه، پالنه او د تجربو په زیاتونه کې کارنده رول لوبولی دی.

خبریالانو یې هم وخت پر وخت ددې سیمې د سیاسي، ټولنیزو، کلتوري او پوځي حالاتو په باب تازه راپورونه ورکړي دي. خلک اوس د افغانستان لپاره له بهرنیو راډیوګانو سره دومره روږدي شوي، چې هر تازه خبر له همغو راډیوګانو اوري، دولتي راډیوګانو نه د دې وس لري، چې تازه خبرونه په تازه ډول نشر کړي او نه هم دومره

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوربدونکي، لنډه دا چې بهرنۍ راډیویي خپروني او د هغوی خبریالان ډېرې زیاتې بریاوې او لاسته راوړنې لري، خو د دې ګڼو بریاوو ترڅنګ څه ناڅه نیمګړتیاوې هم شته او که نه هر څه شفاف دي؟ او شپه تیاره ده منې په شمار خبره عملي ده؟ فکر کوم بهرنۍ خپرونې او د هغوی سیمه ییز خبریالان هم یو لړ نیمګړتیاوې لري، چې دلته به په لنډ ډول ورته اشاره وکړو:

۱- بهرنیو راډیوګانو یو شمېر کاري لیکوال، چې زیاته کاري تومنه یې لرله، د زیات اقتصادي امتیاز په ورکړې سره له خپل آر مسلک څخه لرې کړل، لیکوالي ترې پاتې شوه او اوس یوازې پر ژورنالیستیکي لیکنو بوخت دي او د ماشین د یوې پرزې په شان کار کوي.

۲- کورنۍ خپرونې یې تر سیوري لاندې راوستې او د هغوی اغېز یې کم کړی.

۳- یو شمېر لیکوال او ژورنالیستان د بهرنیو خپرونو له امکاناتو نه په ګټه اخیستنې خپلې شخصي کینې او عقدې راسپړي او د پېښو انعکاس، لکه څنګه چې دی هغسې نه ښيي.

۴- یو شمېر خبریالان پر دې نه دي بریالي شوي، چې له خپلې شخصي عقدې، کینې، ذوق او سلیقې څخه راووځي او د ټولنې مثبتې څېرې او پېښې په مثبت او منفي کرکټرونه او پېښې په منفي ډول انعکاس کړي. د حق السکوت او د پېښې په باره کې افراط او تفریط د ځینو خبریالانو په رپوټونو کې لیدل کېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۵- د یو شمېر خبریالانو په رپوټونو کې بلیکیشن یا غبرګون لیدل کېږي، د دوه بېلابېلو راډیوګانو له خبریالانو څخه پر یو وخت یو ډول رپوټ اورېدل شوی، چې د خبر الفاظ هم تر زیاته حده یو شان و او سرچینې یې هم هماغه محدود اشخاص، دا سې ښکاري چې خبریالان د پېښې صحنې ته نه دي تللي، یو خبر جوړ کړی او بل ته یې ورکړی، هغه د وخت د کمي او یا هم د ذهني کسالت له وجې په ټول خبر کې یوازې یو څو الفاظ بدل کړي دي.

۶- ځینې فریلانس خبریالان له سیمې او د پېښې له ځایه لرې رپوټونه برابروي، ځان ته تکلیف نه ورکوي، دا ډول خبریالان د خبر اصل حالت تر خپلې ځاني اقتصادي ګټې او فزیکي ارامتیا قربانوي او برسېرن رپوټونه برابروي او داسې یو لړ نورې نیمګړتیاوې، خو د نیمګړتیاوو په انډول د بهرنیو خپرندویو وسیلو ګټې زیاتې دي او د هغو د کار کوونکو کار د ستاینې وړ دی.

اوس راځو د خپلو ټولو خبرو نچوړ ته!

په اوسني وخت کې په ختیزو ولایتونو کې خپرنی بهیر تر بل هر وخت ډېر ښه روان دی، که دا بهیر همداسې دوام ومومي، نو د خبریالانو او لیکوالو شمېر به زیات شي، خپرونې به هم زیاتې او غوښنې شي او د لیکوالو او ژورنالیستانو کاري تجربه به لا هم زیاته او پخه شي او دا ټول کارونه به پای کې په دې سیمې کې د یو غوړېدلي ژورنالیزم ورېښمین شال خپور کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کلتوري يون او د فرهنګي تجربو تبادله

دا ليکنه په ننګرهار، لغمان او کابل کې د ځوانو ليکوالو او فرهنګيانو پـه علمـي غونډو او ورکشاپونو کې اورول شوې او وروسته بيا له کونړه خپرېـدونکې غـونچې مجلې د ۱۳۸٦ل کال په (۱) ګڼه کې خپره شوې ده.

د فرهنګي تجربو د تبادلې اړتيا:

په افغانستان کې د يو شمېر لويو محروميتونو ترڅنګ يو هم فرهنګي محروميت او فرهنګي فقر دی، چې ټول افغانان په تېره بيا دهېواد اکثريت ځوروي او کړوي.

د فرهنګي فقر د لـه منځه وړلو لپـاره د سياسي، اقتصادي، مـذهبي او علمـي لارو چـارو ترڅنـګ يـوه لاره هـم پـه خپلـه دفرهنګيانو او ليکوالو ځاني هڅې،دهغوی ګډ کـار او د تجربو تبادله ده. د فرهنګي تجربو تبادله داسې يوه موضوع نه ده، چې له بهر څخه کټ مټ کاپي شي، بلکې فرهنګ او فرهنګي تجربـه ديوه ولس د ټول ژوند دمادي او معنوي شتمنيو مجموعـه ده. دا شتمني اکثره د يوه ولس د خپل ذهن او فکر زېږنده ده. البتـه هر ولـس دخپـل ژوندانه پـه اوږدو کـې د فرهنګي شـتمنيو دتبـادلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوبدا ينې خپل تاريخ لري. د همدغو تجربو او شتمنيو د تبادلې په نتيجه کې نړيوال کلتور رامنځته شوی او رامنځته کېږي.

اوس چې موږ دخپل فرهنګ د تاريخ په يوه حساسه مرحله کې يو، ملي فرهنګ او ملي هويت مو له يو لړ بهرنيو او کورنيو ګواښونو سره مخ دی، نو ددې ګواښونو دمخنيوي، رفعې او دفعې لپاره په کار ده، چې دهېواد ملتپال فرهنګيان دخپل ژوند ټولې فرهنګي تجربې يو بل سره شريکې کړي او د همدې تجربو په رڼا کې د خپل فرهنګ راتلونکې ليد لوری او تګلوری وټاکي. دا ليکنه يا څرګندونې همدغو پوښتنو ته له سلګونو ځوابونو څخه يو ځواب او يو نوی پيل دی، چې که چېرې دا لړۍ وغځول شي او بدايه شي نو پوره باور دی چې ګټورې او مثبتې کلتوري پايلې به ولري. ددې لکچر په بهير کې به ځينو هغو لويو موضوعاتو ته اشاره وکړو چې زموږ فرهنګي بهير ورسره مخ دی او يا هم زموږ په کلتوري چاپېريال کې په يوه نه يو ډول مطرح کېږي؟

۱- څوک فرهنګي شخص يا فرهنګيال دی؟ او دفرهنګي شخصيت معيار څه دی؟:

ترڅو پورې چې په يوه ټولنه کې د يوې موضوع يا شخصيت دتعريف او معيارونو په باب توافق موجود نه دی، ډېره سخته ده چې پر شخص توافق وشي، پر معيارونو توافق هم ساده خبره نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ده، دا هم د ټولنې په علمي پرمختګ او د خلکو د ذهني کچې په اوچتوالي پورې اړه لري، د استاد محمدصديق روهي په وينا: ((په وروسته پاتې ټولنه کې د شخصيت معيار معلوم نه دى)) نو ځکه په کې د ټولنې خدمتګار خلك وده نه شي کولاى، د استاد الفت په نظر هم په وروسته پاتې ټولنه کې ((تر خدمتګاره بادار ښه پېژندل کېږي)) او ددې غټ علت همدا دى چې د ټولنې د ذهن دتفکيك قوه کمزورې ده او يا هم دعقده يي، سياسي، کلتوري، قومي او نورو ارزښتونو تلنه او اندازه سمه نه کېږي او يو تر بله قرباني کېږي، خو اوس موږ د معيارونو او تخصص په نړۍ کې ژوند کوو، ترڅو چې د يو چا ، شخص او شيز لپاره معيار او تعريف مشخص نه کړو او پر هغو توافق ونه کړو، نو ډېره سخته ده چې موږ د فرهنګي انارشۍ او د فرهنګي شخصيت دترور مخنيوى وکړو، دلته کېدى شي څو هغو معيارونو ته اشاره وکړو چې يو فرهنګي شخصيت له نافرهنګي هغو څخه بېلوي، چې دا څو ځانګړتياوې او معيارونه دادي:

د فرهنګي شخصيت معيارونه:

الف- رسمي زده کړې

ب- نارسمي زده کړې

ج- کړى کار

د- دعقيده يي ارزښتونو درناوى

(c) ketabton.com: The Digital Library

ح- دملي او وطني ارزښتونو پالنه
هـ- دکلتوري ارزښتونو درناوی او پالنه
او ځيني نور....

په دې ټولو معيارونو کې غوره معيار چې حساب پرې کېږي هغه کړی کار دی. که يو شخص نور ټول معيارونه پوره کړي، خو چې هېڅ فرهنګي کار ونه کړي، بيا هم فرهنګي شخصيت نه شي بلل کېدی. د يو چا فرهنګي شخصيت په حقيقت کې د هغه د فرهنګي کار محصول دی، که فرهنګي کار نه وي فرهنګي شخصيت عملاً نه شته. نور معيارونه البته د فرهنګي شخصيت رغنده توکو نه دي، خو دکار په شان محوري ځکه نه دي که هر يو ترې حذف کړو، فرهنګي شخصيت به څه ناڅه دا غمن شي، خو بې هويته به نه شي. خو که (کار) نه وي دفرهنګي شخصيت هويت له منځه ځي.

۲- فرهنګي ټولنې ولې رامنځته کېږي؟:

فرهنګي ټولنې د فرهنګي شخصيتونو يوه مجموعه ده. هغه کار چې په ځاني ډول يې سرته رسېدنه ناشونې وي، په ډله ييز ډول ترسره کېږي، دفرهنګي ټولنو لوی هدفونه دهمغې ټولنې د کلتوري کچې اوچتوالی، فرهنګي پرمختګ او ښېرازي ده. دفرهنګي ټولنو دجوړېدو فکر په پيل کې ديوه فرهنګي د ذهن

(c) ketabton.com: The Digital Library

زېږنده وي، وروسته همځنګو ملګرو فرهنګیانو او بیا نورو فرهنګیانو ته غځېږي. پر ټولنه واکمن سیاسي اختناق یا ولسواکي، قومي، فرهنګي، سیمه ییز او شخصي رقابتونه هم د فرهنګي ټولنو دجوړېدو سبب کېږي. هر څومره چې په یوه ټولنه کې فرهنګي ټولنې یا کلتوري مرکزونه زیات وي، همغومره دفرهنګ او استعدادونو د غوړېدو لاره اوارېږي، دمشروع او نامشروع شهرت غریزه هم دفرهنګي ټولنو په جوړېدو کې خپل رول لري. د اقتصادي امکاناتو ترلاسه کول یې هم یو علت دی خو زموږ په ټولنه کې دا علت لږ کمزوری دی.

۳- فرهنګي ټولنې ولې له منځه ځي.:

اکثره هغه عوامل چې د فرهنګي ټولنو د رامنځته کېدو سبب کېږي، که له هغو څخه انحراف وشي او یا هم هدفونه په ښه ډول تعقیب نه شي، نو دفرهنګي ټولنو د له منځه تللو لپاره لاره اوارېږي.

دلته به یې ځینو غټو ټکو ته اشاره وکړو:

الف- که سیاسي اختناق تر حده زیات شي.

ب- قانوني ستونزې راولاړې شي.

ج- له ټولنې څخه نامشروع اقتصادي ګټه پورته شي.

د- ټولنه د شخصي رقابتونو ډګر شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هـ- په ټولنه کې يو شخص تر نورو زيات په مشروع او نامشروع ډول مطرح شي.

و- ټولنه له تخنيکي او مالي پلوه کمزورې شي.

ز- د ټولنې مکاني چاپېريال بدل شي.

ح- په ټولنه کې د فرهنګي فعاليت په انډول سياسي فعاليت زيات شي.

ط- فرهنګي ټولنې له ځينو مذهبي او نورو ارزښتونو سره په ټکر کې شي او ځينې نور مسايل.

رسنۍ ولې رامنځته کېږي او ولې له منځه ځي؟:

د ډله ييزو رسنيو د رامنځته کېدو عوامل او علتونه هم دفرهنګي ټولنو هغو ته نږدې دي، خو څه ناڅه توپيرونه هم سره لري. رسنۍ کېدی شي د يوه شخص، اشخاصو او يا هم يوه مشخص دولتي او نادولتي ارګان له خوا رامنځته شي او د چلولو اصلي عنصر يې همغه اشخاص وي، په رسنيو کې د آمريت او مادونيت، مرکزيت ، دسپلين اوانتفاع مسايل ډېر مطرح دي، خو په فرهنګي ټولنو کې د انتفاع پر ځای د تاوان احتمال هم شته، البته په افغاني ټولنه کې رسنۍ په تېره بيا چاپي رسنۍ هم نږدې په همدې کټه ګورۍ کې راځي، خو ټولې رسنۍ بيا دا شان نه دي. دلته به د رسنيو په ډولونو او دهغو

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کنترول پر محورونو هم لنډه رڼا واچوو. اوس مونږ په خپله ټولنه او په تېره بیا په نړۍ کې له څو ډول رسنیو سره سروکار لرو:

الف- اورېدنۍ : لکه راډیویي خپرونې (کورنۍ او بهرنۍ) چې شمېر یې لسګونو ته رسېږي.

ب- لیدنۍ : تلویزیونونه (کورني او بهرني).....

دلته له هغو بهرنیو رسنیو څخه هدف دی چې د افغانستان لپاره خپرونې لري.

ج- چاپي: کورنۍ او بهرنۍ مهالنۍ او نا مهالنۍ چاپي خپرونې.

د - کتنۍ (بربېښنايیزې): چې د انټرنیټ او نورو مخابراتي شبکو له لارې کتل کېږي.

د دې ټولو رسنیو د کنترول سرچینې او محورونه په دې ډول دي:

الف- دولتونه (حکومتونه) (کورني او بهرني)

ب- تنظیمونه یا ګوندونه

ج- انجیو ګانې

د- فرهنګي ټولنې

هـ- اشخاص

(c) ketabton.com: The Digital Library

د محتوا له پلوه دا ټولې خپرونې مختلف مسایل خپروي، چې ځینې یې په دې ډول دي:

الف- دبهرنیو حکومتونو پالیسي

ب- د افغانستان دحکومت پالیسي

ج- هېواد پال، ملتپال او اسلامپال مسایل:

د- انجیویز اهداف

هـ- ژبنی، قومي، سیمه اوسیاسي اختلافات.

و- مختلف علمي، ادبي، ټولنیز، تفریحي، هنري، ذوقي او نور مسایل.

دخپرونو په دې ډولونو کې ځینې رسنۍ دتعرض، ځینې د دفاع او ځینې د نصیحت او منځګړیتوب په حالت کې دي. دا چې دا رسنۍ ولې له منځه ځي؟ دلته یې څو لوی علتونه په ګوته کوو:

الف- ځینې هدفمنې خپرونې دهدف په بري یا نابري سره پایته رسېږي.

ب- دمالي امکاناتو دبندېدو له امله له فعالیته غورځي.

د- دشخصي غریزو دخړوب او د شهرت دغریزې پوره کېدو له امله له منځه ځي.

هـ- دخپرونو په کاري ټیمونو کې د اختلاف له امله له فعالیته غورځي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د- د مسوول چلوونکو دستړیا ، دکار او دندې د چاپېریال دبدلون له کبله سقوطېږي.

او ځینې نور عوامل.

فرهنګي شخصیتونه ولې پر سیاسي شخصیتونو بدلېږي؟:

هره ټولنه چې وروسته پاتې وي، یا هم وروسته پاتې ساتل شوې وي، هلته دژوند په هر اړخ کې یو تن د څو تنو کار کوي او یا هم یو تن د څو تنو لپاره کار کوي. تخصص او مهارتونه کم وي او تیت وپرک کارونه ډېر. له یو ټاکلي مسلك څخه د ژوند دخړوب امکان هم کم وي، نو ځکه خو په هېڅ برخه کې دقیق او سالم پرمختګ نه رامنځته کېږي. افغاني ټولنه کې هم دفرهنګي ښوونځي زده کوونکي او ښوونکي ددې جوګه نه دي چې دمسلك او فرهنګي کار له لارې خپل ژوند خړوب کړي، نو دوی هم اړ دي چې فرهنګي کارونه یوازې دخپل ځاني، وطني او ملي درد او احساس له مخې ترسره کړي او دخپل فزیکي ژوند دخړوب لپاره دویم یا درېیم ډول کار ته لاس واچوي. په دې ډول کارونو کې یو هم سیاسي فعالیت او کار دی، چې زموږ د افغاني ټولنې یو شمېر لیکوال پر همدې برخلیك اخته کېږي، یانې خپلې ټولنیزې هڅې له فرهنګي کاروزیاره پیلوي او پر سیاسي مبارزو یې پای ته رسوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ددې کار ځينې لوی علتونه کېدی شي، دلته په ګوته کړو:

الف- په افغاني ټولنه کې د فرهنګي او سياسي مبارزې دامتراج يو اوږد تاريخ او دود موجود دی. امير کروړ، روښان، خوشال خان، ميرويس نيکه، احمدشاه بابا، وزير محمدګل خان مومند او ځينې نور يې غوره بېلګې دي، چې هم فرهنګيان او ليکوال وو او هم سياستوال، نو دا دود تر اوسه هم روان دی.

ب- ليکوال او فرهنګيان دژور سياسي او اجتماعي شعور او حساس ذهن څښتنان دي، دوی له سياسي پېښو څخه زيات متاثره کېږي، نو ځکه خو يو شمېر ليکوالو خپل قلم هم دسياسي افکارو د انعکاس لپاره استخدام کړی دی.

ج- دسياسي او فرهنګي کار د اقتصادي امتياز اندول هم سره برابر نه دی، د دواړو په وزن کې د پښ (اهنګر) او زرګر دګوزارونو مثال پروت دی. د استاد خادم په وينا په يوه ټولنه کې عالم د يوه ګروندګر مثال لري، چې تخم کري، ليکوال او شاعر ديوه پالونکي چې هغه ته اوبه ورکوي او سياستوال بيا هغه څوك دی چې ددې کروندې وږی يا ثمر اخلي. د يو پښتون سياستوال شېرعلي پاچا په قول، ((سياستوال په ټولنه کې ديوه قومندان حيثيت لري، چې امر کوي او امتياز اخلي)) دسياست ددغه امتياز له کبله د يو شمېر ليکوالو سياسي لوری درنېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د- ځینې لیکوال غواړي سیاست د فرهنګي کار د بری لپاره د یوې وسیلې په توګه وکاروي، دا ډله په دې نظر دي تر هغه چې سیاسي واك و ځواك ورسره نه وي، خپل فرهنګ او ژبې ته په اساسي ډول کار نه شي کولای، نو سیاست چې د قدرت اساسي کیلي ده، باید لومړی دا کیلي ترلاسه شي. دوی په دې نظر دي چې فرهنګ د قدرت په وسیله او اخلاق د عبادت په وسیله تقویه کېدلای شي.

فرهنګي شخصیتونه ولې مسخه کېږي؟:

په یوه ټولنه کې چې د شخصیت پر تعریف توافق موجود نه وي، یوه شخصیت په تېره بیا یو فرهنګي شخصیت زیات متاثره کېدلای شي. زموږ په ټولنه کې د فرهنګي شخصیت مسخه کېدنې عوامل زیات دي، غټ یې هغه دي چې خپله دلیکوالو او فرهنګیانو له خوا یو د بل پر ضد کارول کېږي، موږ به دلته د یوه فرهنګي شخصیت دزیانمنولو او ځینو هغو عواملو ته اشاره وکړو چې اوس اوس زموږ په ټولنه کې موجود دي:

۱- یوه عامه او دودیزه قاعده خو همدا ده چې دلته مړي پالل کېږي او ژوندي غندل کېږي ((یانې په مړو کې بد او په ژوندیو کې ښه نه شته.)) که څه هم په وروستۍ لسیزه کې د ژوندیو

(c) ketabton.com: The Digital Library

فرهنګیانو ستاینه او نمانځنه هم پیل شوې، خو بیاهم دژوندیو او مړو ترمنځ انډول برابر نه دی.

۲- دلیکوالو ترمنځ نامشروع رقابت ددې سبب کېږي، چې یو د بل شخصیت تخریب او کمزوری کړي او دفرهنګي کار پر ځای خپله انرژي شخصي رقابت ته واړوي. دیوه فرهنګي له خوا د بل فرهنګي دتخریب بهیر څو پړاوونه لري:

الف- په زړه او ذهن کې یو د بل پرضد دحسادت دعقدې ټوکېدل.

ب- یو د بل پرضد دخصوصي او شفاهي تبلیغ پیل.

ج- یو د بل پرضد دعلني تبلیغ پیل.

ح- یو د بل پرضد په خپل او بدل نامه د لیکنو او چاپي او نورو خپرونو پیل.

د- له رسمي او نارسمي لارو چارو یو د بل د ودې مخنیوی.

د لیکوالو ترمنځ دا بحران ددې سبب کېږي، چې زیاته انرژي یې په دې کشمکش کې مصرف شي او فرهنګي کار ته یې لږه انرژي پاتې شي، دا بحران هغسې یوه خپلمنځي جګړه ده، چې کله کله ورسره د یوه هېواد وګړي او یا هم ځینې سیاسي تنظیمونه لاس و ګرېوان شي او په نتیجه کې دهغه هېواد د ویجاړې او دهمغو ګوندونو دړنګېدو او پیکه کېدو سبب شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دليکوالو ترمنځ دا ډول بحران هم په پای کې د ليکوالو دخپل شخصيت دسپکاوي سبب ګرځي او د يوې ساري ناروغۍ په څېر تر هغو کشر نسل ته هم انتقالېږي.

د فرهنګي ټولنو او فرهنګي شخصيتونو د خونديتوب لارې:

څرنګه چې په هره ټولنه کې هر ډول ناروغي وي، نو د هر مرض لپاره يو علاج هم وي، که هر څوك پر خپل وخت او پرخپل ځای د ناروغۍ له تشخيص سره سمه نسخه وکاروي، نو کېدی شي دناروغۍ مخنيوی وشي او مخکې تر دې چې ټوله ټولنه پرې ککړه شي، ناروغي وقايه شي، طبيعي خبره ده چې دفرهنګي ناروغيو او ستونزو متخصصين خپله فرهنګيان دي، نو دوی بايد دعلاج غوره لارې چارې په ګوته کړي. دلته به په لنډيز سره ځينو لارو چارو ته ګوته ونيسو:

۱- د فرهنګي ټولنو دخونديتوب او برياوو لپاره:

الف- که ديوې ټولنې مسولين او غړي غواړي، ټولنه يې ښه وځلېږي او ښه پرمختګ وکړي، بايد ټول مالي حسابونه يې شفاف وي. د اختلافاتو يو غټ عامل هم مالي مسايل دي، چې د ټولنې دغړو ترمنځ ناسم پوهاوی او کله کله ((سوء تبسم)) پيداکوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ب- په پښتنو کې پر مشرتابه د توافق بحران له همغه پیله پر خپل ځای پاتې دی، ددې لپاره چې دمشرتابه بحران ټوله ټولنه له ګواښ سره مخامخوي، نو ښه به دا وي چې د فرهنګي ټولنو مشرتابه دوراني بڼه خپله کړي او هغه اشخاص چې دمشرتابه لېوال وي، هغوی ته به هم په نورمال ډول نوبت ورسېږي او دمشرتوب لېوالتیا به دعقدې پر بحران بدله نه شي.

ج- هغه څوك چې په ټولنه کې ډېر زیات فعالیت لري او یا زیات باسواده وي، کوښښ کوي، چې ټولنه کې زیات کارونه ترسره کړي، خو هڅه دې وکړي، چې ځان ډېر مشهور او مطرح نه کړي، ځکه دده دامطرح کېدنه دټولنې دنورو تنبلو او کم استعداده غړو دکینې سبب ګرځي او دا کینه وروسته پر کشمکش بدلېږي او ټولنه ړنګېږي.

د- ټولنه باید ددې ظرفیت پیدا کړي، چې دخپل ژوند د بقا لپاره دوراني مالي پانګه ترلاسه کړي او دنزولي حرکت پرځای لوړ حرکت وکړي.

هـ- د ټولنې د اثارو په چاپ کې دې د ټولنې دغړو او نورو اشخاصو او د اثارو دمحتوا په باب دتوازن او تناسب دواړه اصلونه په پام کې ونیسي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

و- ټولنه دې له اقتصادي او فکري پلوه د يو يا څو تنو اشخاصو له انحصاره ووځي، ځکه که انحصار زيات او قوي وي، دهغو په حذف سره د ټولنې د ړنګېدو خطر زياتېږي.

ز- فرهنګي ټولنې يوه له بلې سره دهمکارۍ او ګډ تفاهم له لارې هم کولای شي يو شمېر ګواښونه او خطرونه له منځه يوسي.

د فرهنګي شخصيتونو دخونديتوب او برياوو څو لارې چارې:

د فرهنګي شخصيتونو خونديتوب لارې چارې هم زياتې دي، چې ځينې دولتي ادارو او فرهنګي ټولنو پورې اړه لري، خو موږ دلته يوازې هغو لارو چارو ته اشاره کوو، چې خپله دليکوالو په لاس کې دي او د يوې دقيقې ارزونې له مخې کولای شي، هغه په سمه توګه وکاروي:

الف- کله چې يو ليکوال پوه شو، بل ليکوال ورسره دمشروع او نامشروع رقابت له امله کينه کوي، دی دې ورسره د ورته عمل پرځای ښه وکړي، دا کار ددې سبب ګرځي چې دهغه کينه دويم پړاو ته داخله نه شي.

ب- که يو ليکوال دليکنې ترمرحلې دمخه دشفاهي تبليغ په پړاو کې وي، نو مقابل ليکوال دې هڅه وکړي خپل عکس العمل ديوې ګيلې په توګه ورته مطرح کړي او هېڅکله دې ورته عمل نه ترسره کوي، که ګيلې هم کار ونه کړ ځان دې بېخي غلی کړي، دهغه کينه دشفاهي تبليغ په ترسره کولو سره سړېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ج- که یو لیکوال د بل پر وړاندې خپرنی لیکنی تبلیغ پیل کړ، نو بیا دې هم ځان غلی کړي، ځواب دې نه ورکوي، ځکه که ځواب یې ورکړ هغه داسې تصور کوي، چې زما لیکنه اغېزناکه وه، نو که همداسې بې تفاوته پاتې شي، دلیکنې ارزښت له منځه ځي او د وخت په تېرېدو سره هغه لیکوال هم له خپلې لیکنې پښېمانه کېږي او دا پر معترض لیکوال د هغه بل لیکوال یو اخلاقي پور پاتې کېږي. انسان په تېره بیا لیکوال په تحت الشعور کې پاک وي خو شعور یې هغه دمشروع او نامشروع ځاني ګټو خوندیتوب ته هڅوي، نو کله چې بیا لیکوال خپلې تحت الشعور ته مراجعه کوي، هلته بیا خپله تېروتنه مني.

د- ځینې واړه یا هم مبتدي لیکوال غواړي، خپل ځان او یا هم خپله خپرونه ژر او تر وخت دمخه شهرت ته ورسوي، نو دا ډول لیکوال هم غواړي پر یوه پوخ او مطرح لیکوالو داسې پرځای او بې ځایه اغېزمنې نیوکې وکړي، چې هغه غبرګون ته راکاږي او د لوستونکیو پاملرنه راواړوي. نو ددې لیکوالو پر وړاندې هم باید هېڅ ډول غبرګون ونه ښودل شي. ځکه دغبرګون په حالت کې ډېره ګټه معترضین کوي، خو که غبرګون ونه ښودل شي نو دا ډول لیکوال او خپرونه یې په اسانۍ شهرت ته نه رسېږي او د وخت په تېرېدو سره له خپل کاره پښېمانېږي.

هـ- د ټولو خپرندیو وسایلو مسولین باید هېڅکله هم هغه لیکنه او وینا خپره نه کړي، چې د شخصي عقدې پر بنسټ

(c) ketabton.com: The Digital Library

لیکل شوې وي. ځکه که عکس العمل څرګند شي، نو هغه کې به هم پرځواب سربېره څه ناڅه د بل شخصیت ته لاس غځول کېږي، څو ځله چې دا عمل تکرار شو، خبره تر انتقاده عملي انتقام ته وځي.

و- لیکوال باید یوازې هغو ډول لیکنو ته ځواب ورکړي، چې دعلمي، سیاسي او ملي مسایلو په برخه کې د ابهام د تشریح غوښتونکي وي، که دې ډول انتقادونو ته چوپه خوله پاتې شي نو ددې مانا ورکوي، چې لیکوال د دلایلو په وسله سمبال نه دی.

ز- لیکوال دې بل سره د سالم رقابت پر ځای د خپلې سویې د اوچتولو لپاره هلې ځلې وکړي. دلیکوالی لپاره ټول اوسني وسایل، لکه کور، کتابتون، کمپیوټر او انټرنیټ دې برابر کړي یو ساعت د خپل ځان لپاره کار کول د بل پر ضد تر لسو ساعتونو کاره غوره او مثمر دی.

ح- لیکوال باید د زغم او تحمل کلتور لومړی پر خپل ځان او بیا په ټولنه کې عام او دود کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ((پسرلي)) د فکر پسرلی

دا لیکنه د استاد محمدصدیق پسرلي په هغه نمانځونه کې اورول شوې، چې دده په ویاړ د غزني ولایت د فرهنګیانو له خوا په غزني ښار کې جوړه شوې وه. دالیکنه وروسته د ښکلا مجلې د ۱۳۸۶ل کال په (۵) ګڼه کې هم چاپ شوې ده.

شعر پوهانو او ادبپوهانو د شعر په اړه تراوسه پورې ډېرې څېړنې او شننې کړې دي، خو تراوسه پورې لا د شعر پر یوه نړه، کره، پوره او بشپړ تعریف بریالي شوي نه دي.

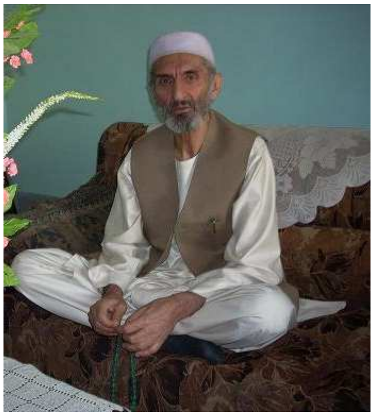

خو هر کله چې د شعر په اړه خبرې کېږي، د شعر جوله یا شکل او محتوا تر هر څه دمخه د بحث موضوع ګرځي. د شعر محتوا د شعر پر اند او فکر راڅرخي او د شعر جوله بیا د شعر د کلیمو پر سکښت او رغښت، وزن او اهنګ او د هغو پر مناسب اوډون راګرځي، چې دا ټول بیا د شعر د ښکلا رغنده عناصر بلل کېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځينې شعر پوهان د شعر شکلي او ښکلاييز اړخ ته زيات ارزښت ورکوي او وايي: ((د شعر غايه اصلاً ښکلا ده))، خو ځينې نور بيا فکر يا مانا د ښکلا يوه برخه ګڼي او وايي، هغه شعر چې ښکلا ولري او مانا ونه لري، داسې وي لکه سړی چې سرېتوب ونه لري.
شعر پوهان همدارنګه د شعر شعريت د فکر او ښکلا امتزاج ګڼي او د يوه شعر لپاره يې داسې حتمي او لازم بولي، لکه د يوه سړي لپاره چې سرېتوب ضروري او لازم دی. خو په شعر کې پر هر فکر باندې ډېر ټينګار ځينې ستونزې او خطرونه هم لري. پر شعر باندې د فکر ډېر دروند بار شعر له شعريت څخه شعاريت ته راکاږي، دا کار د شعر ښکلا ته زيان رسوي او له شعره چې ښکلا لاړه شي، نو بيا هغه، ذوق او شوق نه شي خړوبولای، عواطف نه شي مستولای او ولولې نه شي راپارولای. که په شعر کې د ښکلا عنصر کمزوری او له منځه لاړ شي، نو شعر پر عادي نظم او خبرو بدلېږي او د هنر له دايرې څخه بهر کېږي.
له همدې امله شعر پوهان نسبي ښه شعر هغه ګڼي چې د فکر او ښکلا موازي حرکت په کې تضمين شوی وي. موږ چې کله د پښتو کلاسيکې او بيا اوسنۍ شاعرۍ ته نظر کوو، نو پر يو شمېر ډېرو مطرحو شاعرانو، د شعر پوهانو دا وروستی فورمول د تطبيق وړ ګرځي. په اوسني شعري بهير کې يوه مطرحه څېره استاد محمد صديق پسرلی دی، چې همدې فورمول ته ور داخلېږي. دده شاعري د الفت صيب د وينا په مصداق ((د لوړ خيال او ژور فکر)) امتزاج دی. له لوړو خيالونو او ژورو فکرونو د راټوکېدلې شاعرۍ درک

(c) ketabton.com: The Digital Library

همداسې يوه ژور سوچ او يوه لوړ تخيل ته اړتيا لري. دا ډول شاعران ډېر مشهور او نوميالي نه وي، خو شاعري او هنر يې ډېر متداوم او مقاوم وي. مينه وال او لېوال يې هم زيات نه وي، يوازې د فکر او ذوق خاوندان ترې خوند اخيستلای شي.

کله چې موږ پسرلی صاحب او د هغه شاعري مطالعه کوو، نو ګورو چې پسرلی د خپل ژور هنر په اندول په ټولنه کې زيات مشهور نه دی او کله چې د هغه شاعري شنو، نو له دې واقعيت سره مخامخېږو، چې په يو ځل لوستلو د هغه د شاعرۍ د مانا تل ته نه شو ورکښته کېدلای او که څوک غواړي د هغه د شاعرۍ پر رمزونو پوه شي، نو د هغه د هر شعر څو ځله لوستنې ته اړتيا پېښېږي. له دې څخه دا نتيجه اخلو، چې د پسرلي شاعري نه د عوامو لپاره ده او نه د خواصو لپاره، بلکې په خواصو کې هم د خواصو لپاره ده. په دې مانا چې دده شاعري د عوامو، ځينو روڼاندو او د ټولنې د نورو پاړکو تر ذهني کچې اوچته ده، يوازې شاعران کولای شي دده له کلامه خوند واخلي او پند ترلاسه کړي، په شاعرانو کې هم بيا يوازې «شاعران».

ستا مخته مې اوښکه چې له سترګو بهېدلې وه
خپله بېوسي مې په لېمو کې رغړېدلې وه
کومې يوې راشې ته برکت ووايم
زما دانه خو وړاندې تر کرلو سوځېدلې وه
خپلو پښو ته سل ځله رامات يې تجربو کړ سر
هر څو که نقشه راته د ښه ژوند ځړېدلې وه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما وي زه به سیوری شم او پښو ته به دې ولوېږم
ځوانه غرځنۍ وه له خپل سیوري رمېدلې وه
ما کړل رېبل چې اوس به لاس د یارۍ راکړي وخت
پوه نه وم چې دا کیسه انجام ته رسېدلې وه.

دا او دې ته ورته غزلې داسې نه دي، چې په یو ځلې او اني ډول يې ټول خوند او مانا د لوستونکي او اورېدونکي ذهن ته ور ولېږدي، هر څوک چې د پسرلي صاحب شاعري لولي، نو په خپل ذهني لابراتوار کې به يې تجزیه کوي او تحلیلوي او بیا به ترې د مانا کوچ راوباسي.

خپله شاعر د ژورې مطالعې او ژور نظر خاوند دی، هغه چې هر څه لیکلي په درد يې لیکلي او په فکر يې لیکلي، هغه د فکري بلوغ پر داسې یوې پوړۍ ولاړ دی، چې نور يې د تزلزل او ښویېدو خطر نه ګواښوي او خپله چې هر څه ټولنې ته وړاندې کوي، تر ډېر اوږده تحلیل او د پرله پسې مطالعې او تجربې د نچوړ او غورچاڼ په نتیجه کې يې وړاندې کوي.

یو غربي لیکوال فرانسیس بیکن شاعران پر دریو کټګوریو وېشي:

۱- هغه ډله چې هېڅ ډول مطالعه نه کوي او هر څه چې وړاندې کوي، هغه يې د خپلې ګېډې او خپل فکر محصول وي، دا ډول شاعران د غنې مثال لري، چې له خپلې خولې تارونه باسي او له بهر څخه هېڅ هم نه اخلي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲- هغه شاعران چې د مېړيو خاصيت لري، ټول عمر غله دانه راټولوي او بېرته هېڅ هم نه ورکوي، دا کټګوري شاعران هم د نورو په فکر او تجربو شخوند وهي او وخت تېروي.
۳- هغه شاعران دي چې لکه د شاتو د مچيو په شان پر ګلونو ګرځي، شيره راټولوي او تر ډېر زيات زحمت او کړاو وروسته يې پر شاتو بدلوي او بيا يې لوستونکو ته وړاندې کوي.
څوک يې مني او که نه؟ خو زما په نظر پسرلی صاحب د همدغې درېيمې کټګورۍ په سر کې ځای لري، خو زه په کې دا زياتونه هم کوم، چې د پسرلي د ذهن شات بيا په شاتو کې د بېرې اوپلوسې شات دي، چې زحمت يې هم زيات دی او قيمت يې هم لوړ، يوازې هغه څوک د دې شاتو پر قيمت پوهېږي چې د ذهن مچۍ يې د دې ونو او بوټو پر ګلانو خپل وزرونه غوړولای شي.
په کيسه ييزو اثارو کې کرکټرونه د کيسې د بشپړاوي يو مهم عنصر ګڼل کېږي او دا خبره هم معموله ده چې په خپله ليکوال چې د کرکټرونو پنځوونکی دی، خپله د کرکټرونو تر شا ولاړ دی او ډېر ځله خو داسې هم کېږي، چې اصلي کرکټر خپله ليکوال وي او دا عملي کرکټر د هغه عکس يا ممثل وي. د شکسپير د يو شمېر ډېرو برياليو ډرامو يو راز دا ګڼي، چې د دې ډرامو اصلي کرکټر خپله ليکوال ياني شکسپير دی، هېڅ ممکنه نه ده، هغه پټ درد او روحي حالت چې په خپله پر ليکوال نه وي تېر شوی، هغه دې د يوه بل کرکټر په وجود کې څرګند او تمثيل کړي، دغسې په شعر کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم کرکټر او کرکټرونه شته، خو د شعر اساسي او مرکزي کرکټر په خپله شاعر دی.

کله چې موږ د پسرلي صاحب شاعري د فکر له پلوه څېړو، نو هلته موږ ته خپله پسرلی صاحب سترګو ته درېږي، ماضي یې څه وه؟ حال یې څه دی؟، ټولنیز، افاقي او سیاسي شخصیت یې څنګه و او څنګه دی؟ موږ چې خپله اوسنۍ شاعري په تېره له **۱۳۵۷**-**۱۳۸۵** پورې څېړو، نو له فکري پلوه درې کټګورۍ شاعران یا فکري کرکټرونه مو تر سترګو کېږي:

۱- هغه ډله شاعران یا ناظمان دي، چې پر منکسره فکري لیکه تللي، په دې مانا چې فکري بلوغ ته نه دي وررسېدلي، پر شعر یا نظم لیکلو یې پیل کړی و، دې ډلې اشخاصو داسې فکري لوړې ژورې ولیدلې، چې تر پایه پر دې بریالي نه شول، چې ځانته خپله لاره غوره کړي. په هر پړاو کې چې دې شاعرانو کوم شعرونه خپاره کړي وو، په بل سیاسي یا فکري پړاو کې هغه چاته د ښودنې نه وو، په دې کې داسې شاعران هم شته چې د خپل ځان او خپل تېر فکر پر ضد یې هم په اصطلاح شعرونه ولیکل.

۲- هغه ډله شاعران چې پر منحني فکري لیکله تللي، دې ډلو شاعرانو هم ډېرې فکري تېروتنې او ښویېدنې کړي، خو دې حد ته لانه دي رسېدلي، چې د خپل ځان او فکر پر ضد هم لیکنه وکړي.

۳- درېیمه کټګوري هغه شاعران دي، چې شعري او فکري بلوغ یې پر یو وخت پیل شوی، دوی یو مستقیم فکري خط تعقیب کړی او له خپل هنر سره یې فکر هم خلکو ته وړاندې کړی دی، دوی په

(c) ketabton.com: The Digital Library

هنر کې فکري ښويېدنې، تېروتنې او جاروتنې نه دي کړي او نه يې د خپل ځان پر ضد نظمونه يا شعرونه ليکلي دي. پسرلی صاحب په همدې وروستۍ کټګورۍ کې راځي، که موږ د پسرلي صاحب لومړنۍ څلوريزه وګورو چې وايي:

لالـه ښکاره شو پـه يـوه داغ بانـدې
مـا پـټ ساتلی تـر پـردو لانـدې
نسـيمه راشـه زړګـی مـې واکـړه
چې کـړم داغونـه خلکـو تـه وړانـدې

دا څلوريزه نن څخه څه باندې پنځه لسيزې دمخه ليکل شوې، خو که د ۱۳۷۷ ل کال غزل هم ولولو، نو بيا به يې هم په فکري جوهر کې اختلاف ونه ګورو.

بېګاه يې غلی ناست ومه تر څنګ يې والوتم
دا څـومره بـې مقصـده لکـه رنـګ يـې والـوتم
کتـه مـې ورتـه لاره، لکـه خـوب د مسـافر
ناڅاپـه د بنګـړو پـه يـوه شـرنګ يـې والـوتم.

که د پسرلي صاحب له شعرونو څخه نېتې او د هغه نوم لرې شي، نو د ډېرو به پرې زموږ د يو شمېر کلاسيکو شاعرانو د شاعرۍ تنده هم ماته شي، زما پـه فکـر پسرلی صاحب د خپـل عصـر کلاسـيک دی او دا ډېـره سـخته ده چې هـر شـاعر د خپـل عصـر

(c) ketabton.com: The Digital Library

کلاسیک شي. د کلاسیک یوه مانا داده چې نور پرې د زمان او مکان د توپانونو زور نه رسېږي او مرګ یې وژلای نه شي.

کله چې موږ د پسرلي غزلونه او څلوریزې یانې رباعیات لولو، نو د کاظم خان شیدا او یا هم د خوشال بابا د غزلو او رباعیاتو په تله یې تللای شو. د پسرلي د افکارو ډېره برخه همدې غزلو او رباعیاتو رانغاړلې ده. دلته یې یوازې څو څلوریزو ته اشاره کوم:

لکه مانا چې رڼوي ستوري
په تارونېږي د سترګو توري
هر ځای کې کېږي تر سترګو، سترګو
احساسوم دې په هر هر لوري.

✸✸✸

چې ورته ګورم له شرمه سره شي
د حسن ګل وي د زړه ټوټه شي
شرم و حیا وي جوهر د حسن
مڼه چې سره شي هاله خوږه شي.

✸✸✸

نه وایم عشقه چې ژوند اسان کړه
ارزو مې ډېره دیدن دې ګران کړه
چې د زغم کاڼي په کې اوبه شي
سوی زړګی مې اتشفشان کړه.

پښتو څلوریزې یا رباعیات او همدارنګه غزل هغه شعري فورمونه دي، چې د یوه مفکر او اندیال شاعر د فکر د بیان لپاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډېر مناسب دي او پسرلي صاحب لکه د خوشال بابا په څېر له دې شعري فورمونو څخه ښه او پرځای ګټه پورته کړې ده. په علمي سیمینارونو کې لیکنې ډېرې او وخت کم وي، له همدې کبله اوږدې لیکنې د چا نه خوښېږي، اوږدې لیکنې په کتابونو کې بدې نه ښکاري، خو دا ټکی هم باید قید کړم، چې لنډې لیکنې که هرڅومره په دقت او ځیرتیا ولیکل شي، د پسرلي صاحب د شاعرۍ د یوې خوا رنګ او خوند هم نه شي راټولولای، په پای کې زه په لنډیز سره د پسرلي د شاعرۍ په باب ددغو څو ټکو یادونه کوم:

۱- د پسرلي صاحب شاعري یوه فکري شاعري ده.

۲- له ښکلا ډکه ده، یانې فکر او ښکلا په کې غاړه غړۍ دي او په موازي ډول حرکت کوي.

۳- مقاومه ده (د وخت توپانونه یې له منځه وړلای نه شي.)

۴- متداومه ده (ډېر عمر به دوام وکړي او څومره چې د ټولنې ذهني کچه اوچتېږي هغومره به یې د شاعرۍ مینه وال زیاتېږي.)

۵- د پسرلي صاحب شاعري موسمي نه ده، تخلص یې موسمي دی، خو شاعري یې موسمي نه ده، یانې هېڅ ډول سیاسي موسمونه یې خوند او رنګ نه شي پیکه کولای.

۶- د پسرلي شاعري مکاني نه ده، یانې په یوې مشخصې جغرافیایي سیمې پورې تړلې نه ده.

۷- د پسرلي شاعري د عوامو لپاره نه ده، دده شاعري د خواصو او په خواصو کې هم د خاصو اشخاصو لپاره ده، هر کله چې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټولنه کې ددې خاصو خلکو شمېر زیاتېږي، د پسرلي صاحب د شاعرۍ مینوال او لېوال هم زیاتېږي.

۸- د پسرلي شاعري د اوس وخت لپاره نه ده، د راتلونکو لسیزو، راتلونکو نسلونو او راتلونکو پېړیو لپاره ده او قدر به یې پر همغو خلکو ډېر زیات وي، هغه د خوشال بابا خبره:

د خوشال قدر که اوس په هېچا نه شته
پس له مرګه به یې یاد کا ډېر عالم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د یوې ((ژبخورې)) ژبې یرغل
او د پښتو او دري ژبو برخلیک

دا لیکنه تر لیکلو وروسته په ځولې مجله او په ځینو پښتو وېبپاڼو کې خپره شوې ده.

د نړۍ یو شمېر ژبپوهان انګلیسي یا انګرېزي ژبې ته (ژبخوره) ژبه وایي. په دې مانا چې د نړۍ هرې سیمې او ټولنې ته، چې دا ژبه رسېدلې؛ نو محلي او یا سیمه ییزې ژبې یې بې اغېزې کړې، له کاره یې غورځولې او له دفتري دریځ او ارزښته یې لرې کړې دي.

د انګرېزي ژبې جادو په دې کې ده، چې له کوم ملموس فزیکي او نورو فشارونو پرته خپل ارزښت او قیمت په ټولنه کې خوندي کوي او خلک یې مني او هضموي یې.

یو شمېر پیداګوژستان یا ښوونپوهان په دې نظر دي، چې بې فشاره، نامستقیمه او نارسمي زده کړه تر رسمي او مستقیمې زده کړې ډېره موثره ده او زده کوونکي یې په اسانۍ سره منلای او هضمولای شي، دغسې، سیاستپوهان هم په دې نظر دي، چې تر مستقیم استعمار (ښکېلاک) نامستقیم ښکېلاک په اسانۍ سره ولسونه ښکېلولای شي.

د مستقیم ښکېلاک پر وړاندې د غبرګون لپاره عوامل او دلایل ډېر

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژر څرګند ېږي او ولسونه د هغوی په مټ عکس العمل یا غبرګون ښيي؛ خو د نامستقیم ښکېلاك د رد او غبرګون لپاره موجه دلایل، د ابهام په تیارو کې پټ وي او عام ولس، چې د ښکېلاك پر وړاندې د غبرګون اساسي فزیکي سرچینه ده، په اسانۍ سره دا دلایل درك کولای نه شي؛ نو په دې ډول نامستقیم ښکېلاك ډېر دوام کوي.

د سیاسي ښکېلاك تر څنګ کلتوري یا ژبني ښکېلاکونه هم شته، چې ژبني ښکېلاکونه بیا پخپل وار د دین یا مذهب، سیاسي زورواکۍ، علم او تمدن او دغه راز د اقتصاد په مټ رامنځته کېږي. په دې مانا، چې د یوې ژبې د بقا، ځلا، پایښت او پرمختګ لپاره دا څو ملاتړه ډېر ضروري دي:

الف- دین یا مذهب: ژبه باید مذهبي ارزښت او ملاتړ ولري، یانې د مذهب او دین زده کړه باید د هماغه ولس په ژبه وي.

ب- سیاسي یا دولتي ملاتړ: ژبه باید د سیاست او دولت ژبه وي، یانې سیاسي چارواکي په هماغه ژبه خبرې وکړي او دفتر و دیوان په همغه ژبه وي.

ج- اقتصادي ملاتړ: ژبه باید د ګټې ژبه وي، په دې مانا، چې څوك ددې ژبې ویونکي دي، د هغوی اقتصادي ګټې خوندي وساتلای شي او څوك چې دا ژبه زده کوي د هغو ګټې لاورزیاتې کړي.

د- علمي ملاتړ: ددې ژبې ویونکي باید خپلې ټولې علمي تندې خړوبې کړي او څوك چې دا ژبه زده کوي د هغه ذهني او

(c) ketabton.com: The Digital Library

علمي کچه نوره هم اوچته کړي. البته يو بل ډول اساسي ملاتړ هم شته، چې هغه ولسي ملاتړ دی، چې د واك و ځواك اساسي سرچينه ده، چې دوی کولای شي خپله ژبه خوندي وساتي؛ خو بيا به هم د علمي، اقتصادي، سياسي او دفتري اړتياوو د لرې کولو لپاره اړ کېږي، چې نورې اړتيا خړوبې ژبې هم زده کړي. دا ډول ژبې چې تر ډېره حده د ولس له ملاتړه برخمنې وي او نور ملاتړونه يې کمزورې يا سست وي، يوازې ددې جوګه دي، چې د ولس په ملاتړ ځان وساتي، په همدې علت ځان ساتې (محافظه کارې) ژبې بلل کېږي.

پښتو ژبه هم يوه ځانساتې يا محافظه کاره ژبه بلل کېږي، چې تر ډېره حده د ولس په ملاتړ ژوندۍ ده او نور ملاتړونه يې لاتر دې دمه ډېر غښتلي نه دي.

د پښتو ژبې د بقا او مقامت يو بل غټ عنصر دا هم دی، چې پښتو نه يوازې د يوې ژبې نوم دی؛ بلکې د پښتون ولس يو ټولنيز قانون هم دی، تر څو چې ولس ژوندی وي؛ نو مجبور دی، چې د خپل ټولنيز قانون له لارې خپلې ستونزې حل کړي؛ نو ځکه خو د قوم تر پايښته د قانون او واك پايښت اټکلېږي.

د پښتو ژبې د بقا بل علت دادی، چې خپله د "پښتو" ريښه له (پښت يا پښتون) څخه اخيستل شوې. هغه ژبې، چې د نوم په ريښه او محتوی کې يې د قوم ريښه او محتوی پرته وي، د هغوی ژوند د قوم له ژوندانه سره موازي او مساوي دی او هغه ژبې، چې د علمي، کولتوري، سياسي او اقتصادي ارزښتونو په نتيجه کې رامنځته شوي او له يوه ځايه بل ته لېږدېدلي، وده او پرمختيا يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړي د همدغو ارزښتونو په کمزورۍ او له منځه تلو سره، له منځه ځي.

څو ژبې به د بېلګې په توګه وړاندې کړو: عربي ژبه تر شا يې عرب ملت ولاړ دی، ترکي ژبه تر شا يې ترک ملت ولاړ دی، روسي ژبه تر شا يې روس ملت ولاړ دی او پښتو ژبه تر شا يې پښتون ولس ولاړ دی. دلته د ژبې او قوم د نومونو تر منځ پر مانيز تړاو سربېره رواني تړاو، ارزښت او ماهيت هم پروت دی، دا قومونه هېڅکله هم دا نه شي زغملای، چې دوی دې ژوندي وي او ژبې دې يې ومري.

اوس بېرته د انګرېزي ژبې پر چټک پرمختيون خبرې کوو: انګليسي او يا هم انګرېزي ژبه د (جرمانتيک) ژبو له کورنۍ څخه ده، په (۱۷) ميلادي پېړۍ کې يې د سياسي، اقتصادي او علمي ملاتړ له امله چټک پرمختګ پيل شو او د نړۍ ګڼو سيمو ته يې لاره وکړه، د انګليسي ژبې د چټک پرمختګ بهير اوس افغانستان ته هم را رسېدلی، له تېرو څلورو کلونو راهيسې چې هره کورنۍ او بهرنۍ موسسه ګوري؛ نو د تقرر لومړی شرط يې پر انګليسي ژبه او کمپيوټر پوهېدل دي. له دولتي موسسو پرته اوس دا شرط يا اړ مهمو دولتي پوستونو ته هم غځېدلی، دولتي چارواکي استدلال کوي، چې د افغانستان دولت پر بهرنيو مرستو ډېره لګوي؛ نو بايده دي داسې يو څوک پر مهمو دولتي څوکيو وګومارل شي، چې پر انګليسي ژبه پوه وي، له بهرنيو سرچينو سره اړيکي ټينګ کړي، مرستې راماتې کړي او د پوهاوي جوګه شي.

په ولس کې هم د انګليسي ژبې مينه وال او لېوال ډېر زيات دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

(څوك په انګليسي ژبه پيسې ګټي) او (څوك پر انګليسي ژبه پيسې ګټي). د افغانستان په ښارونو کې تر درملتونو وروسته د انګليسي ژبې د کورسو شمېر تر بل هر څه زيات دی. د انګليسي ژبې دا چټکه وده او پراختيا به په نږدې څو کلونو کې (که حالات همداسې روان وي) د افغانستان د دولت د دفتري چارو زياتره رګونه ونيسي او خلکو ته به هم تر يوه حده د ګټې او علم ورونه بېرته شي؛ خو اوس راځو دې ته، چې دا ژبه به د کومې ژبې ځای ونيسي، کومه به کمزورې کړي او له کومې يوې سره به مرستندويه شي؟ دا ډېره مهمه پوښتنه ده، چې دقيق اټکل او ارزونه غواړي.

زما په اند په افغانستان کې به وړې ژبې چې هسې هم د لويو ژبو (پښتو) او (دري) تر اغېز لاندې دي، نور زيان هم وګالي؛ ځکه ددې ژبوويونکي به د خپلو ځاني ګټو لپاره هم هڅه وکړي، له نړيوالو سره د ارتباط په هيله انګليسي ژبه زده کړي او د خپلې سيمه ييزې ژبې د ودې لپاره به ډېره هڅه ونه کړي.

دويم هره علمي او سياسي ژبه چې يو هېواد ته ورځي او د دفتري ژبې ماهيت او ارزښت راخپلوي، تر ټولو لومړی ګوزار يې پر همغې ژبې دی، چې دا وخت پر حکومت او دفتر حاکمه ده. د حکومت او دفتر د خپلولو لپاره به ددې دوو ژبو تر منځ سيالي روانه وي او ميدان به هغه ژبه ګټي، چې تر شا يې لوی سياسي، اقتصادي، علمي او تخنيکي قوت پروت وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د افغانستان د دولت دفترونو ته، چې اوس په کوم سرعت انګلیسي ژبه را روانه ده، دا په حقیقت کې له دفتر څخه د دري ژبې د حاکمیت د ختمېدو زیګنال دی.

دري ژبه په هېڅ وجه له علمي، اقتصادي، سیاسي او تخنیکي پلوه اوسمهال د انګرېزي ژبې مقابله نه شي کولای؛ نو ځکه به یې په اسانۍ سره ځای انګلیسي ژبه ونیسي.

ددې خبرې یادون هم ضروري دی، چې دري ژبه په افغانستان کې ډېر قومي ملاتړ نه لري، په دې مانا، چې دري ژبه د دربار او دفتر ژبه وه او تر یوه حده د مذهب دویمه ژبه. له قومي پلوه یوازې تاجکان او په دویمه درجه کې هزاره ګان ددې ژبې ملاتړې دي. تر اوسه پورې دري ژبه د دربار له لارې د ګټې ژبه هم وه؛ نو ځکه یو شمېر نورو افغانانو هم یا د ضرورت او یا هم د مجبوریت له مخې زده کوله، هغه ژبې چې په هېواد کې د دربار له لارې حاکمې وې، هغه د درباري امتیاز د له منځه تلو سره سمې کمزورې کېږي او نورې ژبې یې ځای نیسي. غوره بېلګې یې په روسیه کې د (فرانسوي) ژبې او د هند د مغولو په دربار کې د (دري) یا (فارسي) ژبې د درباري ارزښت ختمېدل وو، کله چې دا ژبپالي دربارونه له منځه لاړل، له هغو سیمو څخه ددغو ژبو د نفوذ تغر هم راټول شو او ځای یې قومي ژبو ونیو.

د انګلیسي ژبې د مخ پر زیاتېدونکي ګواښ تر څنګ د افغانستان د اساسي قانون د شپاړسمې مادې حکم هم د دري ژبې حاکمیت ته غټ ګواښ پېښ کړ. ددې مادې د حکم له مخې محلي

(c) ketabton.com: The Digital Library

او سیمه ییزې ژبې د پراختیا او پرمختیا حق لري، دلته خو نورې محلي ژبې دومره د بحث وړ نه دي؛ خو ازبکي او ترکمني ژبې چې اوس دواړه د (ترکي ژبې) په نومونو یادېږي. د دري ژبې حاکمیت ته ستر ګواښ دی.

د افغانستان د دري ژبې د حاکمیت غټه سیمه همدا د هېواد د شمال ولایتونه وو، البته د دفتر له لارې د هېواد په جنوب لویدیز او نورو سیمو کې هم دود ده؛ خو شمال یې یوه امتیازي سیمه ده. اوس هلته ازبکي (ترکي) ژبه چې د ترکیې د لوی تمدن، اقتصادي او سیاسي قوت ملاتړ هم لري، په ټوکېدو ده او دا له احتماله لرې نه ده، چې د هېواد په شمال کې د دري ژبې ټولواکه واکمني له سخت زوال سره مخامخ کړي. له قومي پلوه د هېواد په شمال کې هېڅ قوم هم بشپړ اکثریت نه لري؛ بلکې ازبك، پښتانه، تاجك او هزاره ګان ټول یو نسبي توازن لري؛ نو کله چې د هېواد په شمال کې ازبکي ژبه وده وکړي، پښتانه هم د خپلې ژبې د ودې لپاره کار وکړي دا کار به د دري ژبې د واکمنۍ ډګر راتنګ کړي او نوي سیالان به یې ورځ پر ورځ غښتلي شي.

د حکومت دننه چې ورو ورو انګلیسي ژبه پر دفتر حاکمه وي؛ نو د دري ژبې درباري ارزښت به له منځه لاړ شي او هغه په سوونو څه، چې په زرونو مامورینو ته، چې پر دري ژبې د حاکمیت له لارې یې د حکومت ډېر خواږه ترخولې کول او د درباري مهارتونو او لفاظۍ له لارې یې زیات شمېر امتیازات راخپلول، ددې میرزایانو او میرزا قلمانو ځای به داسې نوي ځوان کدرونه ونیسي، چې هم پر

(c) ketabton.com: The Digital Library

انګرېزي ژبه او هم پر کمپیوټر حاکم وي او هم یې عصري علوم زده وي.

د انګرېزي ژبې په زده کړه کې پښتانه تر هر چا ځکه زیات دمخه دي، چې د انګرېزي ژبې غږیز یا فونولوژیك جوړښت د پښتو له غږیز جوړښت سره یو شان دی، د جنس او حالت توپیر او پر ساکن توري د کلمې پیل په دواړو ژبو کې شته، په داسې حال کې چې د دري ژبې ګرامري سکښت له دې سره توپیر لري؛ نو له ځینو استثناتو پرته د ژبې د زده کړې د عملي نتیجو او اصولو له مخې هغه ژبې چې مشترکات سره ولري، د هغو ژبو ویونکي دا ژبې ښې زده کولای شي؛ نو په دې ډول ویلای شو په هر انګلیسي ژبي ټولګي کې چې پښتانه او دري ژبي سره ناست وي د تلفظ (وینګ) او ګرامر له مخې پښتنو ته د انګلیسي ژبې زده کړه اسانه ده. دا خبره هم واقعیت دی، د هرې ژبې یا هر قوم کدرونه چې په حکومت یا دربار کې کار کوي، طبعاً خپل قومي او ژبني تمایلات لري او د خپل ځان په ګټه به کار کوي. کله چې بیا په دفتر یا حکومت کې د دویمې یا قومي ژبې مساله راولاړېږي؛ نو طبعاً د پښتو امتیاز او استحقاق زیاتېږي. د ملګرو ملتو یوه اداره (یونیسکو) چې د کلتوري میراثونو او فرهنګي شتمنیو د ساتنې او پالنې لپاره کار کوي، په هر هېواد کې یوه ژبه د هغه هېواد د ملي ژبې په توګه په رسمیت پېژني، دا سازمان په ایران کې فارسي ژبه او په افغانستان کې پښتو ژبه د ملي ژبې په توګه په رسمیت پېژني؛ نو د انګلیسي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژبې په راتګ سره به یوه د دربار د ژبې او بله د ملت د ملي ژبې مساله زياته راولاړه شي.

دا يو څرګند حقيقت دی، کېدی شي د پښتو ژبې مخالفينو ته دا يو تريخ حقيقت وي؛ خو حقيقت دی. ملي ژبه د ملت د اکثريت ژبې ته ويل کېږي، نه درباري يا دفتري ژبې ته، په ځينو هېوادونو کې ملي ژبې هم درباري او دفتري بڼه لري؛ خو په ځينو کې بيا دفتري ژبې ځانته اوملي بېلې وي.

د افغانستان د اوسني اساسي قانون د ۱۲ او ۲۰ مادې د محتوياتو له مخې پښتو هم د دولت رسمي ژبه او هم د ملت ملي ژبه ده؛ خو د يو لړ نامشروعو جريانونو د پرله پسې حاکميت له امله پښتو ژبې خپل ټول دفتري استحقاق نه دی تر لاسه کړی؛ خو ملي ژبه ځکه وه، چې د تاريخ په اوږدو کې يې همدې ملت ساتنه او پالنه کړې ده.

اوس دلته بېرته خپل بحث رانغاړم او وايم، چې که د انګرېزي ژبې د پرمختګ سرعت همداسې روان وي؛ نو ددې احتمال شته، چې د دري ژبې درباري ارزښت، قوت او حاکميت له منځه يوسي او کله چې ددې ژبې درباري قوت ختم شي؛ نو ددې احتمال شته، چې اوسنی شان او شوکت يې هم له زوال سره مخ شي او انګليسي ژبه، چې په نړۍ کې يې تر دې دمه ډېرې ژبې خوړلي او له درباره شړلي، د افغانستان دري ژبه به هم د کمزورۍ له سخت ګواښ سره مخامخ کړي. د پښتو ژبې پر وړاندې بيا بل ډول اټکل کېدی شي او هغه دا چې پښتو ژبه خو هسې هم په دربار کې درنه برخه نه لري؛

(c) ketabton.com: The Digital Library

نو که انګلیسي دربار ته را هم شي، له پښتو څخه څه کمېدی نه شي، پښتو به د ملي ژبې او د وخت په تېرېدو سره د انګلیسي تر څنګ د دولت د ژبې په حیث خپل شتوالی خوندي وساتي او هلته به لا ښه څرګنده شي، چې پښتو د افغان ولس ملي ژبه ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

افغانستان او د ایران کلتوري یرغل

دا لیکنه د هیلې مجلې د ۱۳۸۲ل کاله په (۳) گڼه کې خپره شوې ده.

افغانسان د تاریخ په اوږدو کې د بېلابېلو هېوادونو او مختلفو امپراتوریو تر سیاسي، پوځي او کلتوري یرغل لاندې راغلی دی، خو افغانانو په ډېره مېړانه د پردیو سیاسي او پوځي یرغلونه په شا تمبولي، خو د کلتوري یرغلونو اغېزې لکه د سیاسي او پوځي هغو په شان ژر له منځه نه دي تللي.

د کلتوري یرغلونو په جمله کې د عربو، ایران، پاکستان او اوس اوس د لویدیزې نړۍ د رنگارنگ کلتورونو د څپاو یادونه کولای شو، د عربو کلتوري تاثیرات د دیني او مذهبي ارزښتونو د دودونې، د پاکستان کلتوري اغېزې، د هغو د سیاسي او اقتصادي پرمختگونو او د لویدیزې نړۍ کلتوري اغېزې په افغانستان کې د هغو د اوسنیو سیاسي لېوالتیاوو او تخنیکي برلاسۍ له امله رامنځته شوي دي.

خو د ایران کلتوري تاثیرات د هغو له مذهبي، سیاسي او ژبنۍ پراختیا غوښتنې سیاست سره تړاو او په افغانستان کې له پېړیو پېړیو راهیسې دوام لري، ایراني لیکوالو او د وخت سیاستوالو هېڅکله هم په افغانستان کې خپله ژبنۍ لېوالتیا پټه کړې نه ده،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ایرانیان افغانستان خپله ژبنۍ او فرهنگي حوزه ګڼي، د فرهنګي او مذهبي اغېز د ساتلو تر سیوري لاندې غواړي د اوږدې مودې لپاره خپلې سیاسي ګټې هم خوندي او ترلاسه کړي.

له همدې امله له پېړیو راهیسې د ایران د هر وخت حکومتونو هڅه کړې په افغانستان کې د سیاسي لاسوهنې تر څنګ فرهنګي لاسوهنه وکړي، له همدې کبله خو په افغانستان کې د کلتوري چارو د ادارو اکثره مسوولین فارسي ژبي او یا هم داسې پښتانه ټاکل شوي وو، چې د دري ژبې تر زیات تاثیر لاندې وو.

کله چې د هند په نیمه وچه او د منځنۍ اسیا په بېلابېلو سیمو کې د فارسي ژبې پر وړاندې نورې قومي ژبې راوټوکېدې، نو د فارسي ژبې لمن له دې سیمې څخه په ټولېدو شوه او یوازې د فارس (ایران) له لوري د راټوکېدو په حال کې شوه، په منځنۍ اسیا کې روسي ژبې د فارسي ژبې ځای ونیو او د هند په نیمه وچه کې لومړی نورو قومي ژبو او بیا وروسته انګلیسي ژبې د فارسي درباري حاکمیت ختم کړ.

په افغانستان کې د هوتکیانو، احمدشا بابا، امیر شېرعلي خان، امیر حبیب الله خان او غازي امان الله خان ژبنیو ریفورمونو (سمونونو) د فارسي ژبې پرله پسې درباري حاکمیت له سخت ګواښ سره مخامخ کړ.

په سقاوي اړو دوړ کې ټول ریفورمونه په شا وتمبول شول، خو د اعلیحضرت محمد نادر خان پر وخت پښتو ژبې ته یو ځل بیا اساسي پام راواوښت، خو دا سمونونه هم د محمد نادر خان د وژنې

(c) ketabton.com: The Digital Library

له املا ټکني شول، خو د وزير محمد ګل مومند په شان د هغه د يو شمېر ملګرو او ملتپالو افغانانو په هڅو ژبني ريفورمونه ژوندي وساتل شول، د اعليحضرت محمد ظاهرشاه د واکمنۍ پر مهال په اساسي قانون کې د پښتو ژبې د ملي حق تثبيت، د افغانستان د ملي هويت د روښانتيا په لاره کې يو مهم ګام و، تر هغه وروسته د ولسواکۍ په لسيزه کې هم پښتو ژبې تر يوه بريده وده وکړه.

د ۱۳۵۷ل کال تر سياسي بدلون وروسته هم پښتو ژبې وده وکړه او ان د درباري ژبې حيثيت يې خپل کړ، تر دې وخت د مخه ټوله موده کې د ايران حکومت د پښتو ژبې د پرمختګ بهير ته خواشينی و او هڅه يې کوله چې دا بهير له ځنډ او خنډ سره مخامخ کړي. پر افغانستان باندې د شوروي اتحاد تر پوځي يرغل وروسته په افغانستان کې د پښتو ژبې د ودې بهير ټکنی شو او ژبنی پرمختګ د سياسي حالاتو تر اغېز لاندې راغی، د پښتو ژبې د ودې ګړندی بهير سست شو او فارسي ژبې ته زياته پاملرنه راواړول شوه، پښتو د دولت په رسمي خپرونو کې د دويمې او ژباړيزې ژبې پوړۍ ته راټيټه شوه، د شوروي اتحاد پښتون ضد او د مشخصو لړکيو د پياوړتيا پاليسي د دې سبب شوه، چې پښتو ژبه او پښتني فرهنګ په زياتو برخو کې وځپل شي، د شوروي اتحاد حکومت که څه هم له سياسي پلوه د ايران د مذهبي حکومت مخالف و، خو په ژبنۍ او فرهنګي برخه کې د شوروي اتحاد افغان ضد سياست عملاً د ايران له هيلو سره مطابق و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په داسې حال کې چې په کابل کې د روس پلوه حکومت پر فرهنګي او خپرنيزو مرکزونو او وسايلو واکمنه فضا د ايران د دوديزې فرهنګي او ژبنۍ پراختيا غوښتنې له هيلو سره سمه وه، خو ايران بيا هم پر دې بسنه ونه کړه، په ايران کې مېشت اته ګوني شيعه ګوندونه چې له مذهبي او ژبني پلوه يې د دوی ايډيالوژي تعقيبوله، په خپلو ټولو امکاناتو ښه سمبال کړل او ډېر يې ونازول، ايران مېشتي شيعه مذهبي ډلې دومره زياتې د ايران تر اغېزې لاندې راغلې چې ان د ايران مذهبي او سياسي مشران يې خپل مشران ګڼل او دهغوی پر مشرۍ يې وياړ کاوه. دې ډلو که څه هم جهاد او مذهب خپل شعار ټاکلی و، خو په واقعيت کې قومي او ژبنی عنصر په کې تر بل هر څيز ډېر قوي و. دې جهادي ډلو په کابل کې نورو واکمنو الحادي شيعه ډلو سره په پټه او ښکاره داسې اړيکې درلودل چې په ايران پالنه او ژبپالنه کې يې بيا ګډې هڅې په ښه ډول څرګندېدلې، د ډاکټر نجيب الله د واکمنۍ پر مهال به د ايران د اسلامي انقلاب او د ايران نورې مذهبي او سياسي ورځې دهمدې شيعه واکمنو ډلو په مرسته په داسې شاندارو مراسمو سره لمانځل کېدلې چې ځينو به دا فکر کاوه چې دا د افغانستان مرکز (کابل) نه دی، بلکې د ايران کوم لوی ښار دی.

د خميني او د ايران د نورو مشرانو عکسونه به پر موټرو ځړېدلي وو او په لاريونو کې به (د الله اکبر- خميني رهبر) غږونه اورېدل کېدل، د ايران حکومت له ژبني او مذهبي پلوه پر ايران مېشتو اته ګونو شيعه ګوندونو سربېره پاکستان مېشتي اسلامي جميعت

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګوند سره هم ښه اړیکي درلودل، له جمیعت تنظیم سره د ایران د خوږو اړیکو درلودلو علت مرکزي ټکی د هغوی ژبنۍ او فرهنګي لېوالتیا وه، د استاد رباني اسلامي جمیعت تنظیم د خپل سیاسي ژوندانه په کار او فعالیت کې خپل قومي او ژبني تمایلات تر هر چا زیات ښه ډاګیز کړي وو او د اسلام او جهاد تر چتر لاندې یې دا بله ستراتیژي هم پرمخوړله.

د ایران او اسلامي جمیعت ترمنځ ژبني اړیکي دومره ټینګ وو چې یو وخت د جمیعت تنظیم مشر پروفیسور برهان الدین رباني له ایران سره د ګډې فرهنګي همکارۍ او ستراتیژۍ تړون هم لاسلیک کړ، ایران او افغانستان یې دواړه هم فرهنګه او یو ژبي هېوادونه وګڼل.

خو پر کابل باندې د استاد برهان الدین رباني د نیمواکې واکمنۍ پرمهال په کابل حکومت کې د ایران پلوه اصلي ډلې یانې وحدت ګوند له غوښتنې سره سم د مناسبې ونډې د نشتوالي له امله د استاد رباني له اداري سره له سیاسي پلوه د ایران د حکومت اړیکي اکثره وخت ترینګلي وو، دغه راز دا مهال کابل د تنظیمي جګړو ډګر و او د ایران د فرهنګي فعالیت لپاره چندان زمینه برابره نه وه، خو بیا هم د کابل یو شمېر خپرونو، ایراني ښه خپلوله، همدا مهال یو شمېر فرهنګي او علمي مرکزونو ته له ایران څخه د مرستې په نامه په لسګونو زره عنوانه کتابونه راغلل او په علمي مرکزونو او د هغو په کتابتونونو کې ځای پر ځای شول، خو کله چې د طالبانو د تحریک د زور له امله د استاد رباني د تنظیم واک له

(c) ketabton.com: The Digital Library

کابل او د هېواد له بېلابېلو سیمو څخه ټول او یوازې د هېواد په یو نیم کوټ کې راټول شو، نو د ایران حکومت بیا د استاد رباني د سمبولیک او تمثیلي حکومت هر ډول سیاسي، اقتصادي، پوځي او تبلیغاتي ملاتړ ته راودانګل.

دا وخت د ایران اکثرو راډیویي، تلویزیوني او چاپي خپرونو د استاد رباني د تمثیلي حکومت تائیدونه او د طالبانو د نظام غندنه خپله اصلي موخه کړه، ان تر دې بریده چې د استاد رباني د شړل شوي حکومت ټول نشرات یې یو سلنې ته هم نه رسېدل، ایراني خپرونو دا وخت دومره سپین سترګي کوله چې د نړۍ هېڅ هېواد به په بل هېواد کې کوم خپل خوښې تنظیم یا حکومت لپاره نه وي کړې، کله چې د امریکایي ځواکونو په زور د طالبانو نظام ړنګ شو، نو ایران ته ډېره ښه زمینه په لاس ورغله، چې هم له طالبانو څخه خپل سیاسي غچ واخلي اوهم په افغانستان کې خپل ژبنی او فرهنګي پلان عملي کړي.

پاکستان دا وخت په افغانستان کې د سیاسي لوبې یو بایلونکی هېواد ګڼل کېده، سعودي عربستان هم له سیاسي ډګر څخه لرې شوی و، د امریکا متحده ایالتونو خپلو سیاسي اهدافو ته ترجیح ورکوله، د منځنۍ اسیا هېوادونه اکثره له ایران سره موافق وو او که ځینې بیا موافق نه و، نو مخالف هم نه وو.

امریکائیانو هم نه غوښتل د ایران د فرهنګي نفوذ د پراختیا د مخنیوي لپاره خپله انرژي مصرف کړي، دا ټول عوامل د دې سبب

(c) ketabton.com: The Digital Library

شول چې ایران ته طلایي چانس په ګوتو ورشي او هغوی د خپلې اوږدې او لنډې مودې فرهنګي پلانونه عملي کړي.

د ایران د کلتوري اغېز لپاره بل طلایي چانس دا و چې اکثره کلتوري وزارتونه لکه د بهرنیو چارو، لوړو زده کړو او اطلاعاتو کلتور وزارتونه د ایران پلوو اشخاصو په لاسو کې پرېوتل، په کابل کې د ایران سفارت فوراً د افغانستان د اطلاعاتو کلتور وزارت سره په لسګونو بېلابېل قراردادونه لاسلیک کړل، چې هر یو یې په افغانستان کې د ایراني کلتور او ژبې پراختیا ته لاره اواروله. په ایران سفارت کې څو ځله داسې خاصې غونډې او مېلمستیاوې برابرې شوې، چې په هغه کې هغو ډول اشخاصو ته بلنه ورکړل شوې وه چې د ایرانپالنې روحیه یې لرله.

تر دې وروسته په ښکاره ډول د افغانستان پر ملي ترمینالوژۍ د ایراني ترمینالوژۍ یرغل وشو او ګڼ شمېر فارسي ژبې افغاني خپرونې ترې ډکې شوې، ان تر دې چې دولتي او رسمي خپرونې د ایرانۍ ترمینالوژۍ د تبلیغ او ترویج اصلي وسیلې وګرځېدې، یو شمېر خپرونې د ایراني خپرونو په شکل، سلیقه او ډیزاین چاپ شوې، علمي او کلتوري مرکزونو ته هم د ایرانپالنې او ایراني ترمینالوژۍ لمن خوره شوه، ایران د افغانستان پر علمي مرکزونو دومره واکمن شو، چې ان د لوړو زده کړو لپاره د کانکور د ازموینې پاڼې هم په ایران کې چاپ شوې او دکتنې لپاره بیا هم ایران ته واستول شوې، دا د افغانستان د لوړو زده کړو د تاریخ په ټول بهیر کې تر ټولو بدرنګه پېښه ده، چې افغانستان ورسره په تېر

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې هېڅکله هم نه و مخامخ شوی، د افغانستان په پوهنتونونو کې ایراني ترمینالوژۍ دود شوه.

دې کار سره تر ټولو لومړی په خپله د لوړو زده کړو او اطلاعاتو او کلتور وزارت اول لاس چاروا کو مرسته کوله او ورته لېوال وو. ایراني ترمینالوژي نه یوازې په علمي مرکزونو کې خوره شوه، بلکې پوځي مرکزونو ته یې هم لاره وکړه، یو شمېر ایران پلوو اشخاصو هڅه پیل کړه هغه عسکري اصطلاحات چې د امیر شېرعلي خان له وخته بیا تر دې دمه په پښتو وو، له منځه یوسي او پرځای یې ایراني عسکري اصطلاحات دود کړي، ایراني اصطلاحاتو په چاپي خپرونو کې د ځای نیونې ترڅنګ ټلویزیوني او راډیویي خپرونو ته هم لاره وکړه، کابل ټلویزیون او ځینې نورو ټلویزیوني چینلونو اکثره ایراني فلمونه او یا هم په ایران کې ژباړل شوي او دوبله شوي فلمونه خپرول او خپروي یې، سړی دا فکر نه شي کولای چې دا د افغانستان ټلویزیوني خپرونې دي، یانې کله چې سړی په کابل کې په مجموعي ډول فارسي خپرونې لولي او ګوري نو سړي ته له ورایه ایران تداعي کېږي او فکر کوي چې د ایران په کوم لوی ښار کې اوسي، که چېرې د ایران فرهنګي یرغل همداسې دوام ومومي او د مخنیوي لپاره یې اساسي ګامونه پورته نه شي، نو لرې نه ده چې د افغان ملت ملي هویت به د ایران د فرهنګي یرغل په خم کې دل او حل شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرین انځور د فکر او کار سړی

دا لیکنه پر ۱۳۸۵ل کال، د زرین انځور د پنځوسمې کالیزې په وياړ لیکل شوې وه او په هغه علمي غونډه کې اورول شوې چې د زرین انځور په وياړ په کابل کې جوړه شوې وه. دا لیکنه تراوسه په کومه خپرونه کې چاپ شوې نه ده.

په هره ټولنه کې چې هر ډول بشري پرمختګ او هوساینه رامنځته شوې، دا د هغې ټولنې د اندیالو اشخاصو او د کار د سړیو د هڅو نتیجه ده. نېکمرغه ټولنې همغه دي چې د فکر او کار سرونه لري، اول فکر وکړي بیا کار وکړي او وروسته پاتې یا بدمرغه ټولنې هغه دي چې د فکر او کار سرونه په کې نه وي او یا که وي هم له خبرلوڅو او منفي پالو اشخاصو څخه سر نه شي پورته کولای. د مقدوني سکندر د بري غټ راز په دې کې و چې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ارستو په شان د يوه غټ مفکر ماغزه يې ملاتړي وو. دغه راز که د نړۍ د هر زورواک، ولسواک نوميالي او فرهنګيالي د بري شاليد ته وګورو نو وبه وينو چې برياليتوبونه يې د فکر او عمل د پيوستون نتيجه ده.

زموږ په ټولنه په تېره بيا په ليکوالو کې، درې ډوله ليکوال ليدل کېږي:

۱- يو هغه ډله ليکوال دي چې هېڅ کار نه کوي او يوازې خبرې کوي، دوی خپلې ذهني ناروغۍ او سپوره انتقادونه د نقد يا کره کتنې په نامه تېروي او غواړي په ټولنه کې د يوه کره کتونکي په توګه مطرح شي، ان تر دې چې ځينې د کار ليکوال يې هم ((پوهې))، ((بصيرت)) او ((دقت)) ته په درنه سترګه وګوري، دا په حقيقت کې شفاهي يا بې ليکه ليکوال ګڼلای شو چې ليک او اثار نه لري، خو په ليکوالو کې حساب دي.

۲- دويم هغه ډله ليکوال دي، چې د نظر او پوهې خاوندان دي، پوهه يې ډېره خو کار يې کم دی، دا ډله ليکوال کوښښ کوي، چې ټولنې ته دقيقې ليکنې وړاندې کړي، ډېر ځله داسې پېښېږي، چې ددې ليکوالو ډېرې ليکنې دډېر احتياط له وېرې له چاپه پاتې شي او ولس يې له ګټو برخمن نه شي، داسې هم شوي چې د زيات احتياط له وېرې ،دوی خپلې ليکنې پر وخت چاپ کړې نه دي او بيا يې چې کله د چاپ هڅه کړې او يا يې چاپ کړې، نو اثر يې خپل هغه پخواني ارزښت، قيمت او ماهيت له لاسه ورکړی او يا کم

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوی دی. یانې دا ډله لیکوال د ښه نظر خاوندان دي، خو ښه د کار سړي او مېړني نه دي.

۳- دربیمه ډله هغه لیکوال دي چې هم فکر لري، هم فکر کوي او هم کارونه ترسره کوي، ددې لیکوالو له جملې څخه پوهاند مجاور احمد زیار، استاد حبیب الله رفیع، سرمحقق زلمی هېوادمل او ځینې نور دي، چې څه یې په ذهن کې ګرځېدلي، فکر یې پرې کړی او بیا یې ټولنې ته وړاندې کړي دي، یانې د نن کار یې سبا ته نه دی پرې ایښی. زما په فکر ښاغلی زرین انځور هم په همدې دربیمه کټګورۍ لیکوالو کې راځي، یانې دا چې هم فکر کوي هم کار کوي. د فکر او کار ترڅنګ یو څو نور مهارتونه هم لري، چې هغه هم د ده د فرهنګي کارونو په بریالیتوب کې مرسته کوي، ددې مهارتونو له جملې څخه یو مهم مهارت یا خصلت دادی، چې د خپل کار په بهیر کې د نورو احساسات او کینه نه راپاروي یانې کار په دې ډول ترسره کوي، چې د رخه ګرو او کینه ګرو ورته ډېر پام نه شي او که پام یې هم شي نو پر ده د نیوکې داسې ښکاره څه پیدا نه کړي چې د هغوی د کینې اظهار سبب شي. زموږ د ټولنې په ځینو لیکوالو کې یو غټ عیب دادی چې څوک ډېر کار کوي له هغه سره زیات مخالفت کوي، له ښاغلي استاد رفیع صاحب سره د یو شمېر کسانو رخه په دې ده، چې ولې ډېر کار کوي او د انتقاد غټه وجه، عامل او دلیل د هغه زیات کار ګڼي، خو خپله چې هېڅ کار نه کوي له هر ډول نیوکې، ګناه او انتقاده پاک او معاف دي. دې ډول لیکوالو په حقیقت کې د ېته کار ویلای چې د نورو کارونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وځاري، چې هغوی څه کوي، د خپل ځان په اړه فکر نه کوي، خو د نورو کار او زيار له زربينه تېروي.

زرين انځور زمونږ د ټولنې دغسې يوې څنګزنې خو ډېرې عيبجنې نيمګړتيا ته متوجه شوی، نو ځکه پر داسې يو محتاط او مستقيم خط حرکت کوي او خپل کار ته دوام ورکوي چې له ښې اړخو او کينې اړخو ناروغانو ځان وژغوري، دی په دې خاطر چې د رخه ګرو او کينه ګرو حسادت را ونه پارېږي، خپل ځينې کړې کارونه يې هم د نورو په نامه تمام کړي او په دې ډول يې د کينې د توپان مخه ډب کړې ده.

په فرهنګي کار او چار کې د انځور بله پخه تجربه او مهارت دادی، چې که غواړې کار وکړې، نو ځان به نه مطرح کوې، نور به مطرح کوې، خپله به شاته کېږې، نور به مخې ته کوې، په دې ډول به د هغو خلکو مرسته او همکاري جلبوې چې يوازې د ځان د ځلونې او شهرت لېوال دي او يا دېته اړتيا لري؛ طرحه به دې خپله وي خو عملي کوې به يې په بل چا، خبره به دې خپله وي خو کوې به يې د بل په خوله، د همدغه مهارت او فورمول دقيق استعمال انځور ددې جوګه کړی دی، چې د فرهنګي کارونو لپاره د مختلفو سليقو، نظرونو، افکارو او ان عقايدو د خاوندانو مرسته او همکاري راجلب کړي او ځان د پښتني ټولنې په داسې يو حالت کې چې د شخصيت د تثبيت بحران يې ګواښوي، د يو مثبت او باور وړ شخصيت په توګه تثبيت کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دله غـوارم پـه لنـډيز سره د ده پر کړيو فرهنګي کـارونو لنډه رڼا واچوم او بيا په پای کې يو څو خبرې د نچوړ او لنډيز په توګه راوړم:

۱- د فرهنګي کار موده:

انځـور پـه رسمي ډول لـه ۱۳۵۲ل کـال څخه پـر فرهنګي کـارونو لاس پورې کړی، البته تر دې دمخه د تحصيل په بهير کې يې هم څه نا څه ليکـوالي کـړې، خـو د رسـمي او عملي کـارونو پيـل يې لـه ۱۳۵۲ل کال څخه دی، پر همدغه کال دی په راډيو افغانستان کې د هنر او ادبياتو په اداره کې د رسمي کارکوونکي په توګه مقرر شو او تر ننه پورې يې لـه وقفې پرتـه نږدې (۳۰) کالـه فرهنګي کـارونـه ترسره کړي دي.

۲- راډيو افغانستان کې کار:

انځـور پـه راډيـو افغانسـتان کې لـه ۱۳۵۲-۱۳۶۵ل کـال پـورې نږدې لس کالـه کـار وکـړ، ددې کـار پـه بهيـر کې انځور بېلابېلې پښتو ادبي خپرونې برابرولې، له هغې جملې څخه يوه هم «د شومه دم انګازې» پښتو ادبي خپرونه وه، چې زيات مينوال يې درلودل، «د کيسو جونګړه» چې لنډو کيسو ته ځانګړې شوې خپرونه وه، هم زياته په زړه پورې وه. انځور په اوونۍ کې پر ټاکلې خپرونې سربېره نورو ادبي خپرونو سره هم مرسته او همکاري کړې، خو کـه مـوږ لـږ تر لږه په اوونۍ کې يوه ادبي خپرونه دده پـه کړي کـار کې محاسبه کـړو، نـو د انځـور صـاحب پـه لاس د جـوړو شـويو او خپـرو شـويو پروګرامونو شمېر به (۴۸۰) پروګرامونو ته ورسېږي. انځور صاحب په راډيو افغانستان کې د ځوانو ليکوالو او شاعرانو د استعدادونو

(c) ketabton.com: The Digital Library

د غورېدونو لپاره د ((ولولې)) په نامه يوه ځانګړې ادبي خپرونه هم جوړه کړه، چې هره يکشنبه به د يوه ساعت لپاره خپرېدله، دې خپرونې تر يوې لسيزې زيات عمر وکړ او په لسګونو ځوان شاعران يې وغوړول.

۳- د افغانستان ليکوالو په ټولنه کې کار:

د افغانستان د ليکوالو ټولنه د شپېتو کلونو په لومړيو کې جوړه شوه، لومړی پړاو يې د ډېر سياسي و او د واکمن ګوند د افکارو څرګندويه او پالندويه وه، خو وروسته وروسته دا ټولنه خپل ادبي بهير ته ولوېده او آن منتخبه بڼه يې خپله کړه. زرين انځور پر ۱۳۶۵ل کال ددې ټولنې د رئيسه هئيت غړی او ادبي کره کتنې او څېړنې د څانګې مسول شو. دا هغه مهال و چې د افغانستان په استوګن ادبي بهير کې د شعر او شعار ترمنځ کرښه غبنتلې کېدله. البته تر کال دوه دمخه په افغانستان کې د شعاري ادب زوال پيل شوی و، زرين انځور په دې چار او کار کې د يو شمېر نورو ليکوالو لپاره د ادبياتو يو روزنيز کورس جوړ کړ، په دې کورس کې په لسګونو ځوان ليکوال شامل وو، چې د زرين انځور، استاد بريالي باجوړي، اکبر کرګر او نورو له خوا ورته د ادبياتو بېلابېلې خواوې تدريسېدلې. دا کورسونه په افغانستان کې د ادبياتو د تدريس په برخه کې لومړي کورسونه وو، چې د ځوانو استعدادونو په غوړونه کې يې اساسي نقش درلود. کوم ځوان ليکوال چې په دې کورس کې شامل وو، له همغه ځايه يې له شعاري ادب سره خدای پاماني وکړه. ځکه نو که موږ اوس په استوګن ادبي بهير کې د شعاري ادب

(c) ketabton.com: The Digital Library

او ادب د بېلتون مخكښان معرفي كوو، نو د زرين انځور نوم يې
په سر كې راځي.
انځور ددې ترڅنګ د هغو ادبي اثارو چاپ او خپراوي ته هم لاره
اواره كړه، چې د واكمنې سياسي فضا ښكارندويي يې نه كوله، تر
دې دمه ورته د چاپ زمينه برابره نه وه. دا مهال په لسګونو ادبي
اثار چاپ شول او د ژوندون مجلې دواړه برخې د سياسي مسايلو
پرځای يوازې ادبياتو ته وقف شوې.

۴- په ناستوګن ادبي بهير (پېښور) كې د انځور نقش:

انځور لا په كابل كې د شعاري ادب لمن ټوله كړې نه وه، چې له
كابله پېښور ته لاړ، لومړی يې د ازاد افغانستان د ليكوالو ټولنه
كې كار پيل كړ او د خپلواكۍ مجلې مسوول مدير شو. دا هغه
مهال و، چې زموږ نا استوګن ادبي بهير هم د شعار په منګولو كې
سولېده او ايډيولوژيک بار اوچتولو ته يې اوږه وركړې وه او دا
ډېره سخته وه چې خلک دې په اسانۍ سره د ادب ښاپېرۍ له
ايډيالوژيكي چاپېريال څخه راوباسي. دا ډول يوه هڅه هغه وخت
ان د تكفير په بيه تمامېدلای شوه، خو د ښاغلي محمد صديق
پسرلي، استاد حبيب الله رفيع، محمد اصف صميم او مرحوم امان
الله ساهو او ځو نورو فرهنګيانو افغانانو په مرسته انځور هم ددې
بهير ملګری شو او د افغانستان د كلتوري ټولنې له لارې يې د ادب
جوهر ځلا ته لاره اواره كړه. (سپېدې) په نا استوګن ادبي بهير كې
هغه لومړنۍ مجله وه چې د شعاري ادب پر وړاندې يې ګامونه
پورته كړل او ورو ورو د شعاري ادب امپراتوري مخ پر ځوړ شوه، تر

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۳۷۱ل کال وروسته چې د استوګن او نا استوګن ادبي بهير اصلي مخکښان سره يوځای شول، نو د شعاري ادب بازار سوړ شو. د «افغان ادبي بهير» جوړېدو سره د شعاري ادب لمن لاپسې ټوله شوه او تر نږدې دوه نيمو لسيزو وروسته ايله ادب بېرته خپل مسير ته راوګرځېد.

۵- په مسکو کې فرهنګي هڅې:

په پېښور کې لاهم د شعاري ادب واکمني وه، چې انځور صاحب مسکو ته لاړ او هلته يې د خپلې مېشتېدنې په نږدې يونيم کلن بهير کې د نورو ګڼو افغانانو فرهنګيانو په مرسته «د افغانستان د فرهنګ ټولنه» تاسيس کړه، انځور په دې ټولنه کې د مرستيال په توګه وټاکل شو او د يوې ځانګړې ادبي خپرونې له لارې يې فرهنګي هڅې وغځولې. دا فرهنګي هڅې بيا وروسته په مسکو کې د نورو افغان فرهنګياليو له خوا وپالل شوې او وغځول شوې.

٦- په جرمني کې فرهنګي هڅې:

زما په فکر د انځور د فرهنګي فعاليتونو يوه ډېره درنه برخه همغه ده چې په جرمني کې ترسره شوې.انځور چې کله هم له هېواده د مسکو او له مسکوه د جرمني په نيت حرکت کاوه، نو له يو شمېر انديالو او ستراتيژيستو ليکوالو سره يې د يوې اوږدې او عملي فرهنګي ستراتيژۍ په باب مشوره وکړه. ددې مشورو يوه برخه دا وه، چې کله دی جرمني ته ورسېږي، نو هلته به افغان ليکوال او ادبپال راټولوي، د هغوی د مالي او معنوي مرستو په مټ به په پېښور کې فرهنګي فعاليت خصوصاً چاپ او خپراوي ته لاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوارووي. همداسې وشول، کله چې انځور صاحب جرمني ته ورسېد، نو هلته يې د افغانستان د کلتوري ودې ټولنې د جوړېدو لپاره هڅې پيل کړې، المان مېشتو افغان ليکوالو او فرهنګپالو دا هڅه تائيد کړه او دا ټولنه يې تاسيس کړه، دې ټولنې تر ۱۳۷۷ل کال وروسته عملاً په پېښور کې د کتابونو پر چاپ او خپراوي پيل وکړ او له هغه وخت تر دې دمه يې نږدې (۹۰) عنوانه بېلابېل، علمي، ادبي، تاريخي، سياسي او طبي کتابونه چاپ کړل. که ددې کتابونو کميت او کيفيت ته په دقيق ډول وګورو، نو له بابا ادمه تر دې دمه هېڅ يوې خپلواکې افغان کلتوري ټولنې، دومره کتابونه نه دي چاپ کړي، سربېره پر هغو کتابونو چې د ټولنې نښان پرې لګېدلی او شمېر يې اوس تر (۹۰) عنوانو اوړي، دې ټولنې، د کابل پوهنتون، هيلې مجلې او ځينو نورو خپرونو لاسنيوی هم کړی او دغه راز يې تر (۲۰) عنوانو زيات نورو هغو اثارو ته چې لاد ټولنې نښان پرې نه دی لګېدلی، هم له بېلابېلو لارو د چاپ زمينه برابر کړې ده. دې ټولنې نه يوازې دا کارونه ترسره کړي، بلکې ددې ټولنې جوړېدو او فعاليت ددې زمينه هم برابره کړه، چې په اروپا کې نورې افغاني کلتوري ټولنې هم راوټوکېږي، په خپله په جرمني کې د پښتني فرهنګ د ودې او پراختيا ټولنه، ددې ترڅنګ فعاله شوه او (۱۳) عنوانه بېلابېل اثار يې خپاره کړه. د افغانستان د کلتوري ودې ټولنه په دې برياله شوه چې په اروپا کې د مېشتو افغان فرهنګي ټولنو ګډه جرګه ګۍ جوړه کړي، چې اوس په کې، په

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډنمارک، هالنډ، سویډن، بیلجیم، ناروې او نورو هېوادو کې تر لسو زیاتې کلتوري ټولنې راټاله دي.

د افغانستان د کلتوري ودې ټولنې څو مهم نړیوال او څو سیمه ییز علمي او تاریخي سیمینارونه هم جوړ کړي او یو شمېر افغان لیکوالو، علمي او کلتوري شخصیتونو ته یې ستاینلیکونه او مډالونه هم ورکړي، چې مالي ملاتړ هم ورسره مل و.

دا کار په فرهنګي هڅونه کې ډېر موثر و. د افغانستان د کلتوري ودې ټولنې ترڅنګ نورو اروپا مېشتو افغان کلتوري ټولنو هم د قدر وړ کارونه ترسره کړي دي، چې که د ټولو چاپ شویو کتابونو شمېر یې محاسبه کړو نو تر (۱۲۰) بېلابېلو عنوانو اوړي. یانې په مجموعي ډول د ټولو هغو اثارو شمېر چې اروپا مېشتو افغان کلتوري ټولنو او په انفرادي ډول افغان لیکوالو په تېرې یوې نیمې لسیزې کې چاپ کړي (له مهالنیو خپرونو پرته) شمېر یې تر (۳۰۰) عنوانو اوړي.

دا کار که د افغانستان د حکومتونو د یوې نیمې لسیزې له ټول کړي خپرنیز کار سره پرتله کړو، نو څو برابره تړې زیاتېږي. نو کله چې جرمني کې د انځور صاحب د هڅو یادونه کېږي، نو لاژمه ده چې په متناسب ډول د هغه د نورو فرهنګي ملګرو لکه: ډاکټر طارق رشاد، نجیب احمدزي، امین باوري، عاشق الله غریب، افضل ټکور، نظیف الله تکل، ډاکتر خوشال روهي، ډاکتر شېرولي برهان، حبیب الله غمخور، عبدالمالک بېکسیار، یوسف هېواد دوست، ممتاز ارمان، اسدالله بها، بسم الله امیر او نورو لیکوالو

(c) ketabton.com: The Digital Library

یادونه هم وشي. همدا ماښوګان دي چې زموږ د فرهنګي مرام بېړۍ د خپل هدف پر لوري بیایي.

انځور د خپل دېرش کلن فرهنګي کار او زیار په نتیجه کې پر پورتنیو یادو شویو خدمتونو سربېره (۱۹) عنوانه بېلابېل اثار هم ټولنې ته وړاندې کړي، چې په هغو کې (۵) داستاني مجموعې او نور علمي او څېړنیز اثار دي، چې نه غواړم دلته پرې بحث وکړم.

زه اوس یوې پوښتنې ته راځم، د انځور د دومره سترو کارونو د بري راز په څه کې دی؟ زه فکر کوم یو دده خپله ذاتي پوهه او کار و زیار دی او بل اساسي علت یې دادی چې ده خپله ټولنه ښه پېژندلې او د خپلو خلکو پر روحیاتو ښه خبر دی. دی د یوه ګټور احتیاط پر لیکه روان دی، خو دا احتیاط مضر احتیاط نه دی، چې خپل هر څه له احتیاطه قرباني کړي، بلکې دا داسې یو احتیاط دی چې کار خپله وکړي او شهرت بل چاته ورکړي، خبره او نظر دې خپل وي، خو ممثل ورته بل پیدا کړي، په تاوان کې ځان شریک کړي او په ګټه کې نور، د همدغه پرنسیپ له مخې چې قرباني یې یو اصل دی، انځور صاحب دې اوسني اوچت معیار ته رسېدلی دی.

د روهي صاحب په وینا: «په وروسته پاتې ټولنې کې د شخصیت او خدمت معیار معلوم نه وي» یانې دا چې یو شخص ته ټول خلک د یوه مثبت شخصیت په سترګه نه ګوري، ځکه چې دلته خلکو سره کوم مشخص معیارونه نه وي او نه یې هم په اسانۍ سره تشخیصولای شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو اوس له نېکه مرغه زموږ په ټولنه کې هم د شخصیت د تشخیص معیارونه ورو ورو په تشخیصېدو دي او دا اوسنۍ غونډه (په کابل کې د انځور نمانځنې غونډه) یې یوه بېلګه ده.

زه فکر کوم زرین انځور که یو انځور دی، نو انځورګر هم دی، که اندیال دی نو یو اندپال هم دی، که فکر کوي نو عمل هم کوي، فرهنګیال هم دی او فرهنګپال هم او همدغه معیارونه زما په نظر په ټولنه کې د یوه مثبت شخصیت د تثبیت اساسي توکي دي او انځور همدا معیارونه پوره کړي دي، نو ځکه ورته (د فکر او کار سړی) ویلای شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د محمد اسمعیل یون لنډه پېژندنه

محمد اسمعیل یون د حاجي محمدخان زوی پر ۱۳۴۲ل کال، د لغمان ولایت د الینګار ولسوالۍ دنیازیو په یوې روښنفکرې کورنۍ کې زېږېدلی دی.
لومړنۍ زده کړې یې د الینګار ولسوالۍ د سلینګار په لومړني ښوونځي کې سرته رسولي دي، تر هغه وروسته کابل ته راغی او په خوشال خان لیسه کې شامل شو. پر ۱۳۶۲ل کال له نوموړې لیسې څخه په دویم نومره بریالی او پر ۱۳۶۷ل کال د کابل پوهنتون د ژبو او ادبیاتو پوهنځي د پښتو څانګې محصل شو. پر ۱۳۷۰ل کال له نوموړې څانګې څخه اول نومره بریالی او پر همدې کال بېرته دپښتو څانګې د کدر غړی شو. پر ۱۳۸۵ل کال په نوموړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځانګه کې د ماسترۍ دوره پیل شوه، یون په ډېر ښه او بریالي ډول دا دوره پایته ورسوله.

محمد اسمعیل یون له ۱۳۷۰ ل کال څخه بیا تر ننه پورې د کابل پوهنتون د ژبو او ادبیاتو پوهنځي تدریسي غړی او د ((پوهندوی)) علمي پوړۍ ته رسېدلی دی، پر استادۍ سربېره، استاد یون د ((کابل پوهنتون))، ((هیلې)) او ((شمشاد)) مجلو د چلوونکي دنده هم په ښه ډول ترسره کړې ده. په پېښور کې د چاپېدونکې ((معارف)) مجلې کتونکی غړی هم و. همدا رنګه د یو شمېر نورو چاپي خپرونو همکار هم پاتې شوی دی.

استاد یون پر ۱۳۸۱ ل کال، په جلال اباد کې بېړنۍ لویې جرګې ته د ختیزو ولایتونو د انتخاباتو د دفتر مشر شو، ددې جرګې لپاره تر ټاکنو وروسته د جرګې غړی، بیا د جرګې د غړو له خوا د بېړنۍ لویې جرګې دلومړي منشي په توګه انتخاب شو. استاد یون په دې جرګه کې تر خپل وروستي وسه خپل ملي او تاریخي مسولیت ادا کړ او د هېواد دښمنه عناصرو د توطیو مخه یې ونیوله.

تر دې جرګې وروسته، کله چې د افغانستان د اساسي قانون د تدوین بهیر پیل شو، نو استاد یون بیا ددې بهیر لپاره د ختیزو ولایتونو د دارالانشاد دفتر مشر وټاکل شو. په ختیزو ولایتونو کې د اساسي قانون د لویې جرګې لپاره انتخابات هم د همدې دفتر له خوا ترسره شول. استاد یون د اساسي قانون د تصویب په لویه جرګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې د نوموړې جرګې د دارالانشا د غړي په توګه خپل فعال رول ادا کړ. ټاکل شوې وه، استاد یون په ختیزو ولایتونو کې د افغانستان د جمهوري ریاست لپاره د عمومي ټاکنو د دفتر مسول شي، خو په کابل کې د لویو جنګسالارانو او ځینو تنظیمي مشرانو له خوا پر حکومت او ملګرو ملتونو د زیات فشار له امله له کاره ګوښه شو. ملګرو ملتونو (UNAMA) استاد یون ته وړاندیز وکړ، چې په کابل کې به تر دې لوړه دنده دروسپارو، خو استاد یون ونه منله او خپلې استادۍ ته یې دوام ورکړ.

درې کاله وروسته یې د ځینو ملګرو په زیات ټینګار او غوښتنه، د جمهوري ریاست د ملي امنیت شورا په دفتر کې د فرهنګي چارو د ریاست دنده ومنله او په کابل پوهنتون کې پر استادۍ سربېره لا تر اوسه دا دنده پر مخ وړي. استاد یون پر ۱۳۸۵ ل کال د افغانستان او پاکستان د امن ګډې جرګې لپاره د افغانستان له خوا د منشي په توګه غوره شو او دا دنده یې هم په ښه ډول ترسره کړه.

استاد یون د خپلواک لیکوال په توګه په تېرو شلو کلونو کې ګڼ شمېر فرهنګي او ټولنیز خدمتونه ترسره کړي، په ګڼو چاپي، راديويي او ټلويزيوني مرکو کې یې د واقعیتونو او حقایقو د څرګندېدو له امله د خلکو په زړونو کې ځای نیولی دی. که څه هم ډېر خلک د یون لیکنې، مرکې او نظریات خوښوي، خو یو شمېر

(c) ketabton.com: The Digital Library

داسې خلک هم شته، چې د یون سرسختي مخالفین دي. د هغه ملي او ګټورو نظریاتو ته هم غلط رنګ او تعبیر ورکوي، دا ډول اشخاص، چې اکثره یې زورواکي او د سیاسي ډلو ټپلو غړي او مشران دي، د استاد یون نظریات خپلو شخصي او تنظیمي ګټو ته خطر بولي، نو ځکه یې په ټینګه مخالفت کوي. زه ددې شاهد یم، هر کله چې یون کومه لیکنه او مرکه کړې، نو دده پر وړاندې یې مثبت او منفي غبرګونونه دواړه راپارولي دي، منفي غبرګونونه اکثره وخت د هغو اشخاصو او ډلو له خوا وي، چې په تېر کړکېچن سیاسي بهیر کې یې ډېرې نامشروع ګټې ترلاسه کړي او ځانونه یې مطرح کړي دي.

مثبت غبرګونونه اکثره د ولس د مشرانو، روښنفکرانو او نورو مخورو له خوا وي، خو استاد یون په دغسې سختو اغزنو او تنګو شرایطو کې بیا هم خپل فرهنګي، سیاسي او ټولنیز کار ته دوام ورکوي.

دا اوسنی فرهنګي کار، چې تاسو یې اوس په مسلسل ډول ګورئ، دا د تېرو شلو کلونو کارونه دي، چې له تېر یو نیم کال راهیسې پرې په منظم ډول کار شوی، اوډل شوي او دادی ستاسو مخې ته ایښودل کېږي، په داسې یو دولتي دفتر کې چې بوختیاوې په کې ډېرې وي، د منظم او ستر فرهنګي کار سرته رسول اسانه کار نه دی.استاد یون پر خپلو فرهنګي کارونو سربېره د ګڼو فرهنګي ټولنو

(c) ketabton.com: The Digital Library

د غړي، همکار او موسس غړي په توګه هم خپل فرهنګي رول ادا کړی، په پېښور کې يې د دوو المان مېشتو فرهنګي ټولنو (دافغانستان دکلتوري ودې ټولنې) او (د پښتني فرهنګ د ودې پراختيا ټولنې) د همکار په توګه د بېلابېلو ليکوالو په لسګونو اثار، ايډيټ او چاپ کړي دي. دغه راز يې په سلګونو کورنيو مشاعرو، ادبي غونډو او سيمينارونو کې ونډه اخيستې ده، خپله يې هم په لسګونو مشاعرې، سيمينارونه او علمي ورکشاپونه جوړ کړي دي.

سربېره پر دې، په يو زيات شمېر، ملي او نړيوالو کنفرانسونو کې يې په ښه ډول د خپل هېواد استازي کړې ده. دلته به يې د اثارو يادونه وکړو:

اثار

الف- پنځونې:

کتاب نوم	څرنګوالی	چاپکال
• متکور	لومړۍ شعري ټولګه	دويم ۱۳۸۷
• په اورونو کې سندرې	دويمه شعري ټولګه	دويم ۱۳۸۷

ب- راټولونې:

• هيلې	ګډه شعري ټولګه	دويم ۱۳۸۷
• نيمګړي ارمانونه	د حيران شعري ټولګه	دويم ۱۳۸۷
• د لوونو فصل	ګډه شعري ټولګه	دويم ۱۳۸۷
• د نازو انا ياد	د سيمينار د ليکنو ټولګه	دويم ۱۳۸۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

- د استاد الفت نثري کليات　　داستاد الفت نثرونه　　دربیم ۱۳۸۷
- سیندونه هم مري　　د اسحق ننګیال شعري منتخبات　　دويم ۱۳۸۷

ج- ژباړنې:

- د ټولنپوهنې له نظره: په افغانستان کې د واک جوړښتونه
  دپوهنوال روستارتره کي اثر　　دويم ۱۳۸۷
- .د افغانستان فرهنګي میراثونو ته یوه کتنه
  د نینسي دوپرې اثر　　دويم ۱۳۸۷
- په افغانستان کې د جګړې جنایتکارانو محاکمه
  د پوهنوال روستار تره کی اثر　　دويم ۱۳۸۷

د- يونليکنې:

- د اماراتو سفر　　د اماراتو يونليک　　دويم ۱۳۸۷
- که یون دی یون دی　　د اروپا يونليک　　لومړی ۱۳۸۷
- دپښتنګون ترځنډو　　د امریکا يونليک　　لومړی ۱۳۸۷

هـ- څېړنې او شننې:

- د محمدګل خان مومند اند و ژوند ته یوه لنډه کتنه　　دويم ۱۳۸۷
- استاد زیار د پښتني فرهنګ یو ځلاند ستوری　　دويم ۱۳۸۷
- دکابل پوهنتون د ادبیاتو پوهنځي پښتو کتابښود　　دويم ۱۳۸۷
- د افغانستان فرهنګ ته اوښتي زيانونه　　دويم ۱۳۸۷
- د پښتو شعر هندسي جوړښت　　شپږم ۱۳۸۷
- له افغانستانه د مسلکي کادرونو د فرار عوامل　　دويم ۱۳۸۷
- ساينسي پرمختیاوې　　دويم ۱۳۸۷
- بېړنۍ لویه جرګه ولسواکي او زورواکي　　دويم ۱۳۸۷
- اندیال خوشال　　لومړی ۱۳۸۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

- هیله د خپلو سریزو په لمن کې — لومړی ۱۳۸۷
- کلتوري یون — لومړی ۱۳۸۷
- فرهنګي فقر — لومړی ۱۳۸۷
- مرکه او مرکې — لومړی ۱۳۸۷
- خوشال په خپل ایډیال — لومړی ۱۳۸۷
- د کتابونو په وړمو کې — لومړی ۱۳۸۷
- افغانستان په سیاسي کړلېچ کې — لومړی ۱۳۸۷
- پښتو لیکنی سمون — لومړی ۱۳۸۷
- اوسنۍ رسنۍ — لومړی ۱۳۸۷
- که نړیوال ماته وخوري؟ — لومړی ۱۳۸۷

خدای (ج) دې استاد یون ته ډېر عمر ورکړي او جرئت دې ورته هم تاند لري، الله(ج) دې دی له هر ډول بدو بلاوو وژغوري، په فرهنګي کارو زیار کې ورته د نور زغم او اوسېلې هیله لرم.

په درناوي

وفاالرحمن وفا

کابل- افغانستان

(c) ketabton.com: The Digital Library

Kultori Yun

(Cultural Movement)

BY:
M. Ismael yoon

ISBN 978-9936-500-22-8

د خپرونو لړ: (۲۳)

9 789936 500228 >

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library